

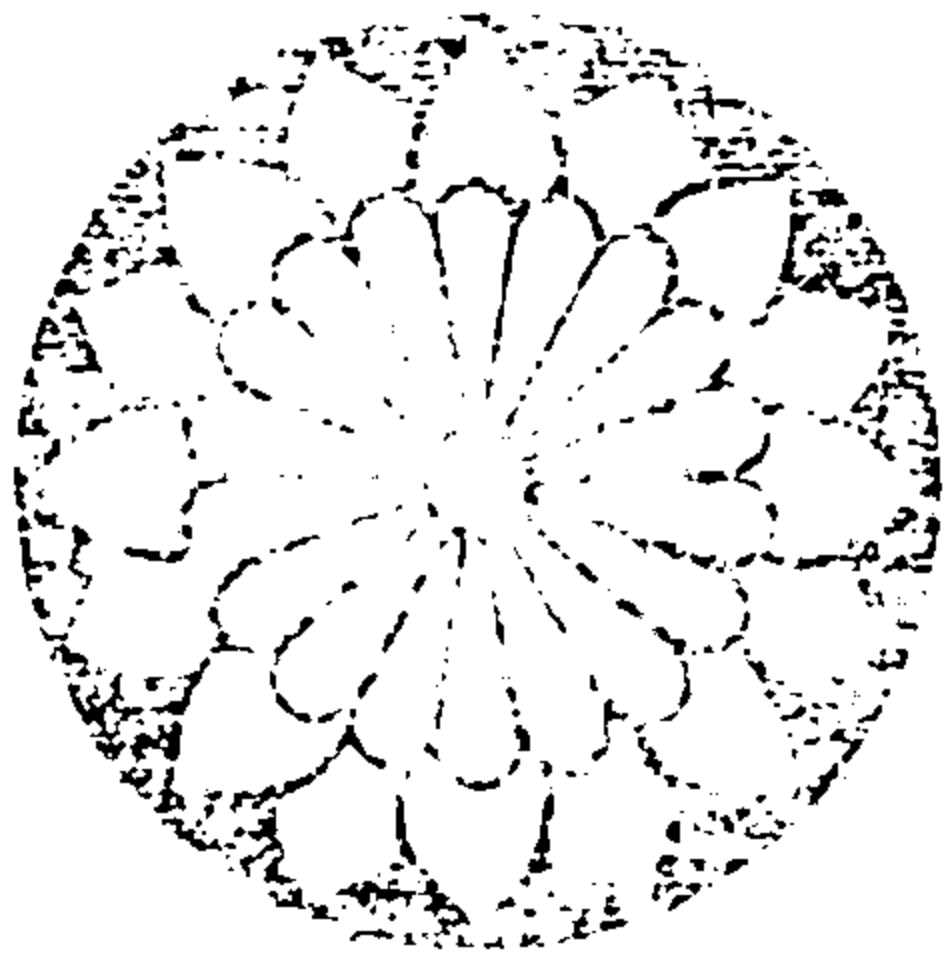
ဝါထာပရိတ်တော်များ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များ

ပထမအုပ်

မြတ်မင်္ဂလာအယ်ဒီတာအဖွဲ့ စီစဉ်သည်။

ဒုတိယအကြိမ်

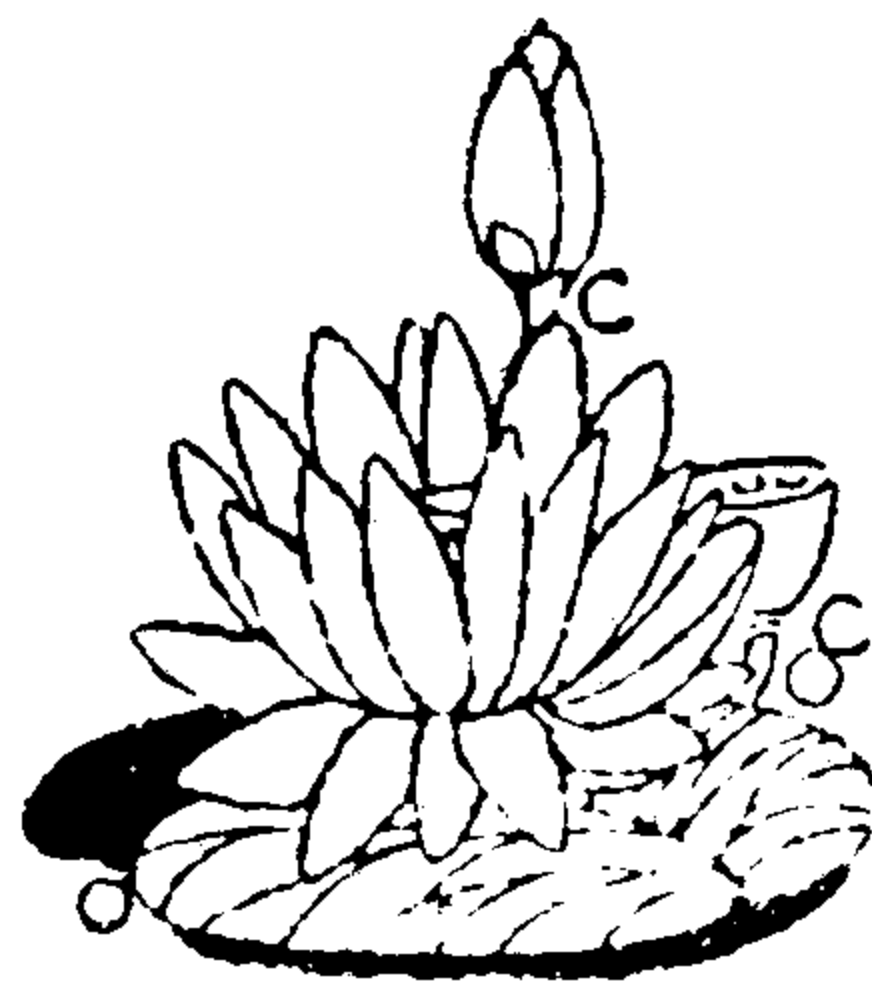

ဂါထာ ပရိဝုဏ္ဏဝေတိ

မဂ္ဂ

ကိုယ်တွေ့မြင်ရပ်မျှား

မြတ်မင်္ဂလာအပိတောအဖွဲ့မိမိတို့သည်

မင်္ဂလာရောင်ခြည်
စာပေ ဖြန့်ချိရေး

အမှတ်-၁၉၄၊ ၃၃-လမ်း(အထက်လမ်း)
ရန်ကုန်မြို့၊ ဗန်း(၇၆၀၂၁)

ဒုတိယ အကြိမ်

ဟံသာရေးဆိုင်ရာ စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၄၉၆/၇၉(၉)

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၇၁/၇၉(၁၂)

စောင်ရေ ၂၀၀၀။

တန်ဖိုး ၂၁-ကျပ်။

အဖုံးရိုက် ဟံသာဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်

ပန်းချီ ဦးစန်းလှိုင်

(ဒုတိယအကြိမ်)

၁၉၉၀၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

ထုတ်ဝေသူ-ဦးဇော်ဝင်း (မြဲ-၀၀၀၄)

အမှတ်- ၃၄၉၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ - ဦးဇော်ဝင်း (မြဲ-၀၁၄၇၅)
ဟံသာဝတီ ပိဋကတ် ပုံနှိပ်တိုက်
၃၄၉၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း
ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၁။	အမှာစာ	၇
၂။	မြန်မာနိုင်ငံနှင့် သမ္မုဒ္ဒေမြင့်ဆွေ	၁၁
၃။	နန်းမြို့တော်နှင့် သမ္မုဒ္ဒေအင်း ...ဇော်ဂျီ	၁၇
၄။	သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတန်ခိုး ... ထင်အောင်လင်း	၂၀
၅။	သမ္မုဒ္ဒေဂါထာနှင့် ကျွန်တော်ဘဝမအူပင်-သန်းညွန့်	၂၅
၆။	အလွန်ကျေးဇူးကြီးမားလှသော မဟာသရဏဂုံတော်ကြီး ... ဒဂုန်-ဦးစန်းဇွေ	၂၉
၇။	ဒုက္ခဝဏ်ပါမှ လွတ်မြောက်စေသောဂါထာချောင်းဆုံ အုန်းသွင်	၇၄
၈။	မီးလျှံမှရေစင်နုယဉ်	၈၀
၉။	ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်အကျိုးမောင်စိန်လွင်(ပျဉ်းမနား)	၈၄
၁၀။	ဗောဇ္ဈင်သုတ်၏ အာနိသင်ချောင်းဆုံ-အုန်းသွင်	၈၈
၁၁။	ဓာရဏပရိတ်တော်နှင့် ကျွန်တော်ဝါဝါထင်လင်း	၉၆
၁၂။	ဘုန်းကြီးပေးသော ဂါထာမောင်မြတ်သင်း	၁၀၈
၁၃။	ဇာလီတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒနှင့် ဂါထာတော်မြတ်တက္ကသိုလ်-ဝင်းမွန်	၁၁၄
၁၄။	သိရသို့ ဂါထာ တန်ခိုးထင်အောင်လင်း	၁၂၃
၁၅။	အန္တရာယ်ကင်းလာဘ်ရှင်ဂါထာ....ချောင်းဆုံ-အုန်းသွင်	၁၃၁
၁၆။	အံ့ဖွယ် ဘုရားဂုဏ်တော်ဘုန်းကြီးကျောင်းသား(ဓမ္မာစရိယ)	၁၃၇

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၇။	ဗုဒ္ဓ၏ဂုဏ် ကိုယ်လုံးခြုံသော်ထီးချိုင့်နတ်စိုး	၁၄၁
၁၈။	သဝေမပါ ကိုးဂါထာ အကျိုးမှာ အနတ္တချောင်းဆုံ အုန်းသွင်	၁၄၆
၁၉။	ဘေးဘယာမခသည့် ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ယုဝတီ-ရွှေဝါစိန်	၁၅၁
၂၀။	ရတနာသုံးသွယ် ဘေးရန်ကယ် ... ဦးသောင်းညွန့် (ရေနံချောင်း)	၁၆၂
၂၁။	အနာကင်းလို ဘေးကင်းလို ရွတ်ဆို ဤဂါထာ ... ချောင်းဆုံ-အုန်းသွင်	၁၆၇
၂၂။	စမ္မဓဏ်ဂါထာတော်နှင့် မောဓိပက္ခိယတရားတက္ကသိုလ်-ဝင်းမွန်	၁၇၂
၂၃။	ပြည်တော်ပြန်ဘုရားနှင့် စမ္မဓဏ်ဂါထာချောင်းဆုံ-အုန်းသွင်	၁၆၇
၂၄။	မာရ်အောင်မြင်မှုနိဗ္ဗာန် ဂါထာတော်များတက္ကသိုလ်-ဝင်းမွန်	၁၈၁
၂၅။	ပရိတ်အကျိုးနှင့် ပရိတ်ရွတ်နည်း ‘....လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး	၁၈၈
၂၆။	မေတ္တာဘာဝနာ ... ချမ်းမြေ့ရိပ်သာဆရာတော်	၁၉၁
၂၇။	မေတ္တသုတ် ရွတ်ဖတ်ရခြင်းအကျိုးအရှင်ပဏ္ဍိတမဟာထေရ် (စစ်ကိုင်း)	၂၀၀
၂၈။	မေတ္တသုတ် ပါဠိတော်	၂၀၃

ပရိတ်တော်များနှင့်၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုဖော်ကျူးသော ဂါထာများသည် အလွန်တန်ဖိုးရှိလှပါသည်။ ယင်းတို့ကို ရွတ်ဖတ်ကြသဖြင့် လူပေါင်းများစွာသည် ဘေးအန္တရာယ်အပျိုးမျိုးမှ ကင်းရှင်းခဲ့ကြပါသည်။ ထူးခြားသော အကျိုးကျေးဇူးများကို ရရှိခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့ အကျိုးကျေးဇူး ခံစားရသူများအနက် စေတနာရှင်အချို့သည် မေ့မိတ်ဆွေများ အကျိုးငှာ မိမိတို့၏ ကိုယ်တွေ့များကို ဆောင်းပါးရေး၍ မြတ်မင်္ဂလာ စာစောင်သို့ ပေးပို့ခဲ့ကြပါသည်။ ယင်းတို့မှာ တန်ဖိုးရှိလှသဖြင့် မြတ်မင်္ဂလာ အယ်ဒီတာအဖွဲ့က အရေးအသား အတင်အပြ ကောင်းသော ဆောင်းပါးများကို ရွေးချယ်ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ မြတ်မင်္ဂလာစာရွှေသူ မေ့မိတ်ဆွေများကလည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖတ်ရှုခဲ့ကြပါသည်။ လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့ကြပါသည်။ ထူးခြားသော အကျိုးကျေးဇူးများကို ရရှိခဲ့ကြပါသည်။

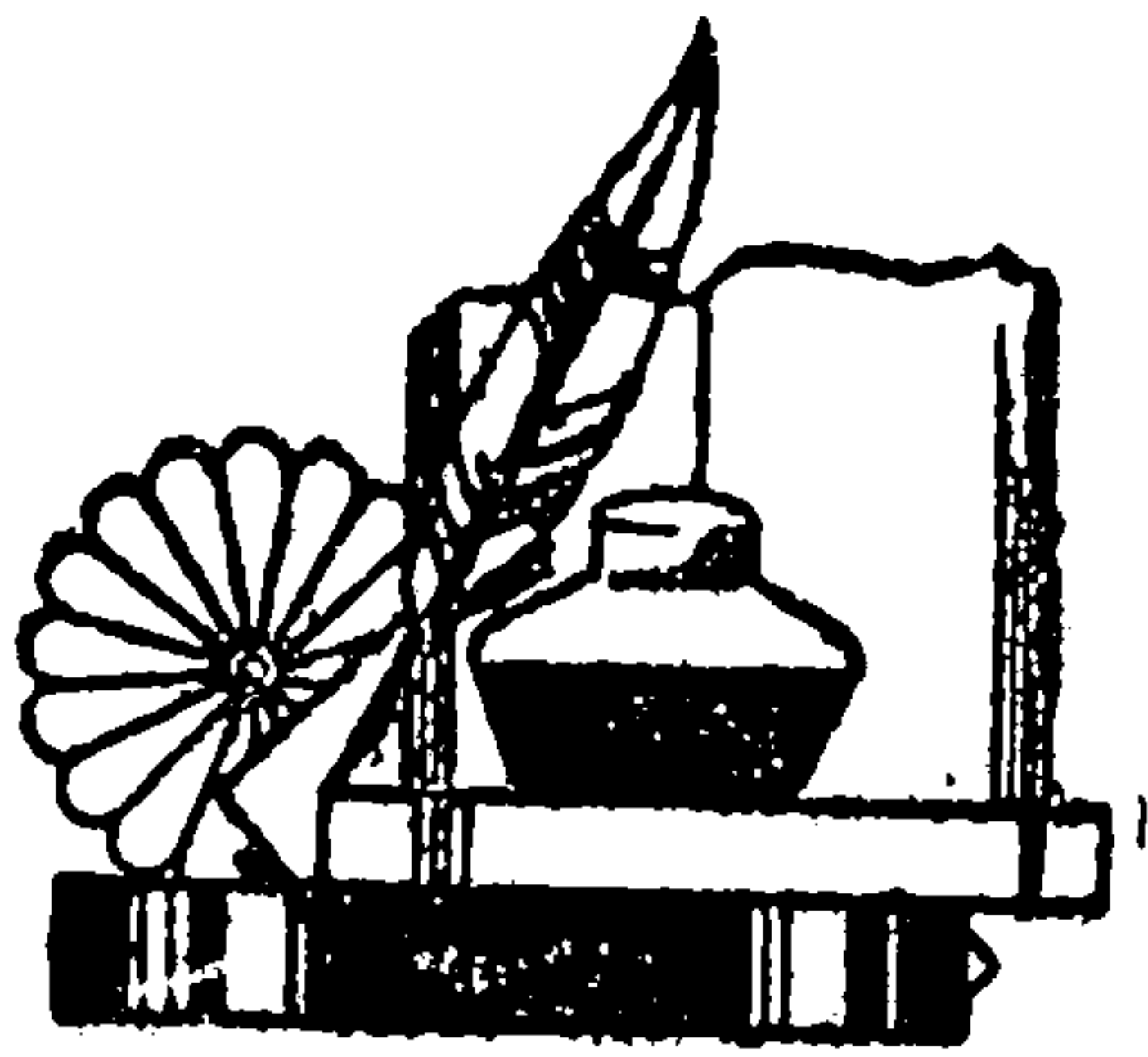
ယင်းဆောင်းပါးများကို စာစောင်တွင် ဖော်ပြရုံသာမက တပေါင်းတည်းတည်း စုပေါင်း၍ စာအုပ်ထုတ်ဝေရသော် ပိုမိုကောင်းမွန်လိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းတို့ကို စုပေါင်း၍ စာအုပ်ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ စာအုပ်ထုတ်ဝေနိုင်ရန် ကူညီကြသော ဆောင်းပါးရှင်များကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မူလက ဆောင်းပါး အနည်းငယ်ကိုသာ စုပေါင်း၍ ၁၂-ကျပ်တန် ထုတ်ဝေရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပိုမိုပြည့်စုံရန်အတွက် လက်လှမ်းမီသမျှ ဆောင်းပါးအားလုံးနှင့် မူရင်း ပရိတ်တော်များ၊ ဂါထာများကိုပါ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြလိုသော စေတနာကြောင့် စာအုပ်ထူသွားပြီး ဈေးနှုန်းလည်း တိုးမြှင့် သတ်မှတ်လိုက်ရ ပါသည်။

စာရှုသူ မေ့မိတ်ဆွေများ နားလည် လက်ခံ ကြမည်ဟု
ယုံကြည်ပါသည်။

(နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး၏
သုက္ကမာရမဂ္ဂ ဒီပနီမှ (က) ပရိတ်အကျိုးနှင့် ပရိတ်ရွတ်
နည်းကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာ ဆရာတော်၏
အခြေပျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာမှ (ခ) မေတ္တာဘာဝနာ ကိုလည်း
ကောင်း၊ ရွှေဟသျှာ ဝိသုဒ္ဓိသစ် ဆရာတော် အရှင် ပဏ္ဍိတ
ထေရ် ၏ မေတ္တသုတ် မြန်မာ ဋီကာမှ (ဂ) မေတ္တသုတ်
ရွတ် ဖတ် ရ ခြင်း အကျိုးကို လည်းကောင်း ကူးယူဖော်ပြ
ပါသည်။)

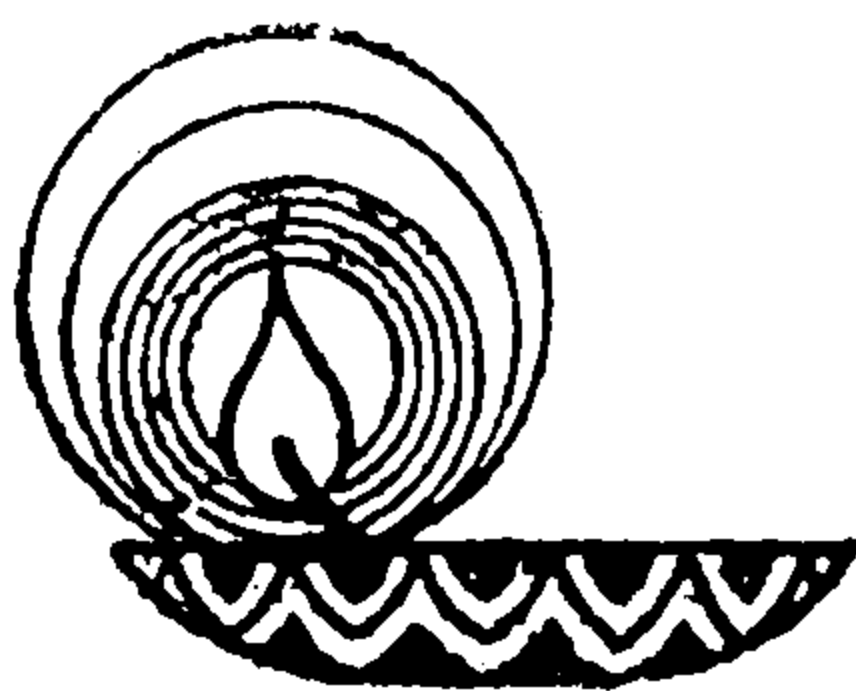
အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ပြတ်မင်္ဂလာ စာစောင်

ဘုရားအား ပူဇော်ခြင်း

ဘုရားရှင်သည် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ အရဟတ္တဖိုလ်၊
ပစ္စဝေက္ခဏာညာဏ်တော်တို့ဖြင့် မွမ်းထုံအပ်သော ဓာတ်တော်
ရတနာကို သည်လည်းကောင်း၊ သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ
ဟူသော သာသနာတော်ကို လည်းကောင်း ကိုယ်တော်စား
ထားတော်မူခဲ့၍ အနုပါဒိဓေသ နိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူ၏။
ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော် မူသွားသော်လည်း လူနတ်
နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရရှိခြင်းကား ပြတ်
တောက်မသွားချေ။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရလိုသူတို့သည် ဓာတ်
တော် ရတနာကို ပူဇော်၍လည်းကောင်း၊ သုတ်၊ ဝိနည်း၊
အဘိဓမ္မာ သုံးဖြာသော သာသနာတော်၏ အဆုံး အမ
ကို လိုက်နာ ကျင့်သုံး၍လည်းကောင်း လူနတ် နိဗ္ဗာန် သုံး
တန်သော ချမ်းသာကို ရရှိကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြုပြီးသော ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ခြင်းသည် အကျိုးရှိသည်
သာတည်း။ ။

မိလိန္ဒမင်းကြီးအား အရှင်နာဂဝေသန မိန့်ကြားချက်
(မိလိန္ဒပဌာကျမ်းမှ)

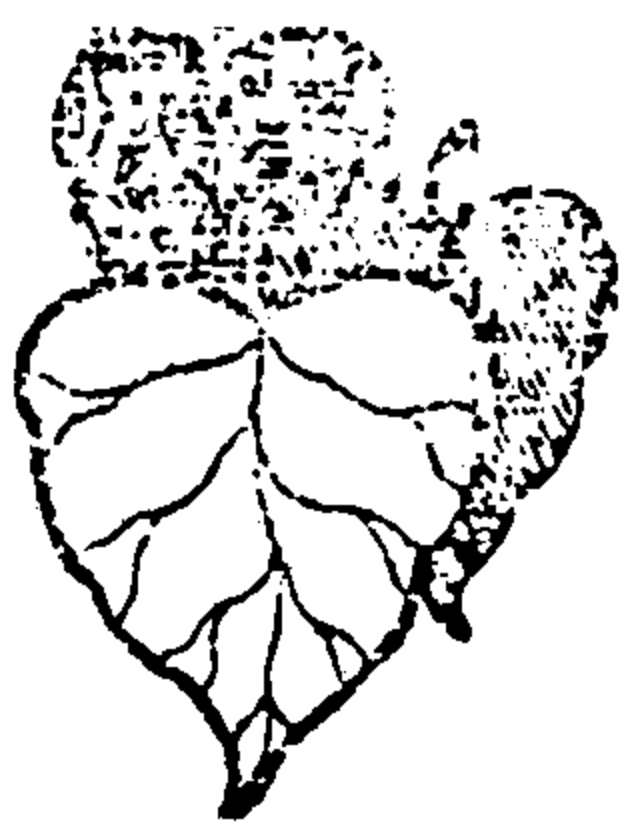
ပရိတ်တန်ခိုး

ပရိတ်အရံအတားပြုသောသူကို ကိုက်လိုသော မြေသည်
မကိုက်ဝံ့။ ။ ဟင်းလင်းပွင့်သောမြေခံတွင်းသည် ပိတ်သွား၏။
ခိုးသူတို့၏ မြောက်ချီရှယ်မိုးထားသောတင်းပုတ်သည်လည်း
ရိုက်နှက်ရန် မဖြစ်မြောက်နိုင်။ ထိုတင်းပုတ်ကိုင်သူတို့သည်
တင်းပုတ်ကိုလွှတ်ချ၍ ချစ်ခင်လာကြကုန်၏။ မုန့်ယိုနေသော
ဆင်ပြောင်ကြီးသည်လည်းထိုးရန်လည်းပြီးမှ ဖယ်ခွာသွား၏။
ပြောင်ပြောင်တောက်သော မီးပုံကြီးသည်လည်း အနီးသို့
ရောက်သော် ငြိမ်းသွား၏။ အဆိပ်ကိုစားမိလျှင်လည်း ထို
အဆိပ်သည် ဆေးဖြစ်သွား၏။ သတ်လို၍ အနီးသို့ရောက်
လာသော သူသတ်သမား 'လို့သည်လည်း ကျွန် အဖြစ်သို့
ရောက်သွားကုန်၏။ နင်းမိသော ကျော့ကွင်း သည်လည်း
မဖွဲမိချေ။

မိလိန္ဒမင်းကြီးသား အရှင်နာဂသေန မိန့်ကြားချက်
(မိလိန္ဒ ပဌာကျမ်းမှ)

ဒုတိယ အကြိမ်

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် သမ္မုဒ္ဒေ

မြင့်စော

(၁)

“မဟာဂီတပေါင်းချုပ်” ကျမ်းပြုဆရာကြီး ဦးပြုံးချိုက ကျိက်လတ်မြို့ ပစ္စိမာရုံ ရွှေကျင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား သမ္မုဒ္ဒေဂါထာ နှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း မေးလျှောက်ခဲ့ဖူးသည်။

“သမ္မုဒ္ဒေ အဋ္ဌဝိသည- အစချီသော ဂါထာသည် ဘုရားတပည့်တော် များ ငယ်စဉ်ကပင် ရရှိရွတ်အံ့ခဲ့ရသည်မှာ ၂-ဂါထာခွဲသာ ရှိပါသည်။ ယခု များမကြာမီက ပေတိုစာဟောင်းတစ်ခု၌ တစ်ပါဒပို၍ ၃-ဂါထာ အပြည့် ပါရှိသော သမ္မုဒ္ဒေ မူဟောင်းကို တွေ့ရှိ မှတ်သားထားပြီးလျှင် အချို့ပညာအရည်အချင်းရှိ ဆရာများကို ဆွေးနွေးမေးမြန်းကြည့်ရာ ၎င်း ဂါထာသည် အာနိသင်ကြီးလှ၍ အန္တရာယ်ကင်းရုံသာမက ကာယသိဒ္ဓိ လမ်းများကိုပင် စွမ်းနိုင်သဖြင့် ပုန်ကန်ရိုင်းပျကြသူ များလိမ့်မည်ကို စိုး၍ ရှေးဆရာတော်ကြီးများက တစ်ပါဒကိုဖြုတ်လျက် နုတ်ပယ်ချထားတော် မူခဲ့ကြသည်။ ဂါထာမူမှန်မှာ ၃-ဂါထာမှ မှန်ပါသည်ဟု ပြောကြပါ သည်ဘုရား။

“သို့ရာတွင် ၎င်းစကားများသည် မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မမှန်သည်ဖြစ်စေ ဂါထာမူမှန်ကိုသာ အလိုရှိသည်ဖြစ်ပါ၍ ယခုအရှင်ဘုရားအား ဆက်ကပ် သော သမ္မုဒ္ဒေ ၃-ဂါထာကို မှားသောပုဒ်ပါ၌ အကွဲရာများအား သုတ်သင် ပြင်ဆင် လျက် မူမှန်ရရှိရန် တပည့်တော် အား သနားတော်မူပါမည့် အကြောင်း ရှိခိုးလျှောက်ထား တောင်းပန်ပါသည် ဆရာတော် အရှင် သူမြတ်ဘုရား။”

ပစ္စိမာရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ၁၁၈၈-ခု၊ ပြာသိုလဆုတ် ၁၅ ရက် နေ့စွဲဖြင့် မေးလျှောက်ချက်ကို ကရုဏာရှေ့ထား၍ ဖြေကြားတော်မူခဲ့ ပေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဖြေကြားလွှာ၌....

ဒုတိယ အကြိမ်
၂၄၆၂

- (က) သမ္မုဒ္ဓေ ၃-ဂါထာ၏ ပုဒ်-ပါဠိ အက္ခရာတို့ကို မှန်ကန်အောင် သုတ်သင်ပြင်ဆင်ပေးခြင်း၊
 - (ခ) ဌာန်-ကရိုဏ်းကျနအောင် ရွတ်နည်းရွတ်ဟန် အသံထွက်များကို ဖော်ပြထားခြင်း၊
 - (ဂ) ၃-ဂါထာလုံး၏ အနက်ကိုပါ ပြန်ဆိုပေးခြင်းတို့ပါရှိပေသည်။
- နောက်မှ ထပ်မံတွေ့ရှိရသည်ဆိုသော “အပ္ပကံ ဝါလုကံ ဂင်္ဂံ၊ အနန္တံ နိဗ္ဗုတံ ဇိနံ” ဟူသည့် ၂-ပါးကိုပါ ဆရာတော်ကြီးက အနက်ပြန်ဆိုထားပေးသည်။

ယင်းဖြေကြားလွှာတွင် ပစ္စိမာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးက....
“လောကီ၊ လောကုတ္တရာ စီးပွားချမ်းသာတို့ကို ဆောင်စွမ်းနိုင်သော ဂါထာများဖြစ်၍ ကောင်းမွန်စွာပြင်ဆင်၍ ပေးလိုက်သည်။ ပါဠိပါဠိကို ကျကျနနကျက်သမည်၊ အနက်ကို အကျဉ်းမျှရေးလိုက်သည်” ဟူသော မှတ်ချက်ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသည်။

သမ္မုဒ္ဓေဂါထာ၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို ဦးပြုံးချို၏ လျှောက်လွှာ၌ “ကာယသိဒ္ဓိ လမ်းများကိုပင် စွမ်းနိုင်သဖြင့်” ဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏အဖြေ၌ကား ထိုစကားများကိုမတွေ့ရပေ။ သို့သော် ဆရာတော်ကြီး၏ မှတ်ချက်တွင် “လောကီ၊ လောကုတ္တရာ စီးပွားချမ်းသာတို့ကို ဆောင်စွမ်းနိုင်သော ဂါထာများ” ဟု ခြုံ၍ ဖော်ပြထားရာ ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးအနေနှင့် ဤမျှလောက် ဖော်ပြထားလျှင်ပင် လောကီကျိုး၊ လောကုတ္တရာကျိုး အမျိုးမျိုးဆိုရာ၌ ဘယ်အကျိုးတွေ ပါဝင်နိုင်ကြောင်း ရိပ်မိနိုင်လောက်ပေပြီ။

(၂)

မြန်မာလူမျိုးများသည် သမ္မုဒ္ဓေဂါထာ၏ အကျိုး အာနိသင်များကို ရှေးအခါကပင် ယုံယုံကြည်ကြည် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိခဲ့ကြသည်။ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာကို အမြဲတမ်းရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ခြင်း၊ စနစ်တကျ သုံးစွဲခြင်းများ ပြုလုပ်ပါက ဘေးအန္တရာယ်ကင်းသည်၊ ကပ်သုံးပါးမှ ကျော်နင်းနိုင်သည်၊ လောကီသိဒ္ဓိအကျိုးအမျိုးမျိုးကိုလည်း ရရှိနိုင်သည်ဟူသော ယုံကြည်မှုများ ဖြစ်သည်။

သာမန် အချိန်အခါများထက် ဘေးအန္တရာယ်နှင့်ရင်ဆိုင်ရသော အချိန်အခါများတွင် သမ္မုဒ္ဓေဂါထာသည် ပို၍ရှေ့တန်းသို့ ရောက်လာတတ်ပေ

သည်။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ တတိယစစ်ပွဲကို မိလိုက်သည့် အဘိုးအဘွားများ၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ထိုအချိန်က သမ္မုဒ္ဒေဂါထာသည် လူတိုင်း၏ လုံခြုံရေးအတွက် သံကွန်ချာ ခုနစ်ထပ်လောက် အားထားခဲ့ကြကြောင်း သိရှိရသည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းကလည်း သမ္မုဒ္ဒေဂါထာသည် ကမ္ဘာကျော်ခံတပ်ကြီး ဆယ်ခုလောက်မက အားကိုးအားထားပြုခြင်းကို ခံခဲ့ရပေသည်။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံလာသဖြင့် ဗုံးခိုကျင်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တီးတိုးရှုတ်ဆိုနေကြသည့် သမ္မုဒ္ဒေဂါထာသံများကို ကိုယ်တိုင် ကြားသိ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

သမ္မုဒ္ဒေဂေတီတော်ကြီးတည်ရှိရာ မုဒ္ဒါခရိုင် မိုးညှင်းတောရတိုက် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ယနေ့အထိ ပြေးစမှတ်ပြုနေကြသည့် အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုရှိသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဖြစ်ရပ်ပင်တည်း။ စစ်ကြီးဖြစ်လာသောအခါ မိုးညှင်းကျောင်းတိုက် အတွင်းသို့ အမြို့မြို့အနယ်နယ်မှ လာရောက်ခိုလှုံကြသော အိမ်ထောင်စုများမှာ တစ်ထောင်ကျော် ရှိခဲ့၏။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ထိုအချိန်က ဗုံးခဲစာ ဗုံးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် တစ်နိုင်ငံလုံး စစ်လမ်းနှင့် နီးစပ်သည့်နေရာတိုင်း၌ ဗုံးခိုကျင်းများ တူးကာ နေထိုင်ကြဆော်လည်း မိုးညှင်းကျောင်းတိုက်အတွင်းမှ အိမ်ထောင်စု တစ်ထောင်ကျော်တို့မှာ ဗုံးခိုကျင်းမရှိဘဲ ရဲဝံ့စွာ နေထိုင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုထက်ပို၍ အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကား ဂျပန်စစ်တပ်ကြီး ချီတက်လာသောအခါ၌ အင်္ဂလိပ်ဘက်မှ စစ်သားပေါင်း ၄၀၀၀-ကျော်တို့သည် မိုးညှင်းတိုက်ကို ဗိုင်းကာ စခန်းချပြီး ဂျပန်များကို ပြန်လည် ခုခံ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဂျပန်များကလည်း အမြောက်များ စက်သေနတ်များဖြင့် တရကြမ်း ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သို့သော် မိုးညှင်းတိုက်အတွင်းရှိ အိမ်ထောင်စုပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်တို့မှာ ထိုအမြောက်နှင့် စက်သေနတ်တို့၏ ဘေးရန်မှ လွတ်ကင်းခဲ့ကြသည်။ လူများကိုမဆိုထားဘဲ၊ ယုတ်စွာအဆုံး မိုးညှင်းတိုက်တွင်းရှိ ကြက်၊ ငှက်စသော တိရစ္ဆာန်များပင် အထိအခိုက်မရှိကြ။ သမ္မုဒ္ဒေဂေတီတော်ကြီးနှင့် ကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ အဆောက်အအုံဟူသမျှတို့မှာလည်း အပျက်အစီးမရှိခဲ့ကြဟု ဆိုသည်။ မိုးညှင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မေတ္တာတန်ခိုးအပြင် သမ္မုဒ္ဒေဂေတီတော်ကြီး၏ တန်ခိုးစွမ်းအင် အာနိသင်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ အမြောက်၊ စက်သေနတ်တို့ဘေးရန်မှ လွတ်ကင်းခဲ့ကြသည်ဟု ယူဆကြသည်။

(၃)

ရှေးမြန်မာမင်းများ လက်ထက်က ပြည်သစ်၊ မြို့သစ်၊ နန်းသစ်များကို တည်ထောင်တော်မူသောအခါ မြို့တံခါးများနှင့် မြို့ရိုးများ၌ မြန်မာ ရှင်ဘုရင်များသည် သမ္မုဒ္ဓေအင်းကို မြှုပ်နှံသည့်အစဉ်အလာ ရှိခဲ့ကြသည်။

ပဉ္စမသင်္ဂါယနာ တင်တော်မူခဲ့သော ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး သည်ပင် မန္တလေးရတနာပုံမြို့သစ်ကို တည်ဆောက်စဉ်က မြို့ရိုးတံခါး၌ သမ္မုဒ္ဓေအင်း ကို မြှုပ်နှံခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါကောင်းကို ဆာရစ်ချတ်တင်ပယ်က ၁၉၂၃-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ် အင်ဒီးယန်း အင်္ဂတီကေရီမဂ္ဂဇင်း၌ “မန္တလေး မြို့တော်၏ အကာအကွယ်အင်း” ဟူသော ကိုယ်တွေ့ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့ဖူးရာ၊ ထိုဆောင်းပါးကို ဆရာဇော်ဂျီက မြန်မာပြန်၍ ပြခဲ့ဖူး သည်။ (ယခုစာအုပ်တွင် ယင်းကို ဖော်ပြထားပါသည်။)

သမ္မုဒ္ဓေဂါထာ၏ သုံးနည်းများသည် ရှေးအစဉ်အဆက်ကပင် ရှိခဲ့ပေ သည်။ ယင်း သုံးနည်းများအနက် ဤစာရေးသူ တွေ့ရှိမှတ်သားဖူးသည့် ရှေးဆရာကြီးများ၏ သမ္မုဒ္ဓေ ဂါထာ သုံး နည်း လက်မှတ် အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်သည်။

“မြတ်သမ္မုဒ္ဓေ၊ ဆူဝေကျော်ကြား၊ နိဒါန်းအားဖြင့်၊ ကွမ်စား သတ္တော်၊ ခေါင်းလျော် ဒဿ ဘတ္တ ကြိန်း၊ ဆီလိမ်း ပဉ္စ၊ စီးထလေ့မှာ၊ ရှစ်ကြိမ်သာတည့်၊ နံ့သာပန်းမျိုး၊ ကိုးကြိမ်နှိုးလော့၊ ချုပ်မိုးညဉ့်ခါ၊ အိပ်ရာဝင်မှ၊ ကိုးကြိမ်ဟူ၏၊ ရန်သူတွေမြောက်၊ ဘယ် တစ်ခေါက်တည့်၊ စစ်ထိုးသောခါ၊ ရွတ်ပါ ကိုးကြိမ်၊ (ဝံအိမ် သန္ဓေ၊ မဖွားနေမှ၊ ရေမှာ ကိုးခေါက်၊ မန်း၍သောက်က၊ ဖွားမြောက်ခဏ ချမ်းသာရ၏။”)

“ခေတ္တနှောင်သင်း၊ သံခြေကျင်းနှင့်၊ အပြင်းတိုက်လှောင်၊ တစ်ထောင် ရွတ်လေ၊ လွတ်ထွက်ပေ၏၊ ပန်းမွှေးနှစ်ခေါက်၊ ခရီးလျှောက်မှ၊ ခေါင်း မှာတင်စိုက်၊ ရန်ဘေး၌လည်း၊ ပြုဆိုက်မလိမ်း၊ ကင်းလွတ်ငြိမ်း၏။”

“ခပ်သိမ်းရောဂါ၊ ပျာပါလည်းကင်း၊ သောကရှင်း၍၊ မင်းမင်းတကာ၊ ကြည်စွာမြတ်နိုး၊ ဓရပြည့်အိုးသို့၊ မည်းပန်းသွင်၊ နေ့တိုင်းပင်တည့်၊ ထွက် ဝင်ရဲရဲ၊ လူခဲတို့၊ အံ့အဲစသောက်၊ ထွန်းဟောက်ပဝင်း၊ ပွင့်လင်းသာသနာ၊ ဖွားကြောင်းရှာ၍၊ စန္ဒာလမင်း၊ ကောင်းကင်ချဉ်းသို့၊ ကောင်းခြင်းထွေ ထွေ၊ ကောင်းကျိုးဝေသည်၊ သမ္မုဒ္ဓေ၏ တန်ခိုးတည်း။

ဒုတိယ အကြိမ်

၎င်းသင်္ကန်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာကို ကွမ်းစားလျှင် ၇-ခေါက်၊ ခေါင်းလျှော်လျှင် ၁၀-ခေါက်၊ ထမင်းစားလျှင် ၃-ခေါက်၊ ဆီလိမ်းလျှင် ၅-ခေါက်၊ လှေစီးလျှင် ၈-ခေါက်၊ ပန်းနံ့သလိမ်းလျှင် ၉-ခေါက်၊ အိပ်ရာဝင်လျှင် ၉-ခေါက်၊ ရန်သူနှင့်တွေ့လျှင် ၁၁-ခေါက်၊ စစ်ဘိုက်သောအခါ ၉-ခေါက်၊ အချုပ်အနှောင် ခံရသောအခါ အခေါက်ရေ ၁၀၀၀၊ လမ်းခရီးသွားလျှင် ၂-ခေါက်၊ အသီးသီးရွတ်ဆိုပါက လိုရာကိစ္စ အဝဝ ပြီးမြောက်နိုင်သည်။ ထို့ပြင် မွေးသောပန်းကိုကိုင်၍ သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာကို ၂-ခေါက်ရွတ်ပြီး ခေါင်းမှာပန်ဆင်ပါက ဘေးအန္တရာယ် ဟူသမျှ ကင်းလွတ်သည်။ နေ့စဉ် ၉-ခေါက်မှန်မှန်ရွတ်ဆိုပါကလည်း ရောဂါကင်းခြင်း၊ သောမကကင်းခြင်း၊ မင်းတကာယိုပူဖောင်းခြင်းခံရမည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ရပေသည်။

(၄)

စိစစ် သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာမှာ လောကီမန္တန် ဂါထာမဟုတ်ပေ။ ဘုရားရှိခိုး ဂါထာသာဖြစ်သည်။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဘုရားရှင်များနှင့်တကွ၊ ဂင်္ဂါဝါလု သဲစုမက ပွင့်တော်မူပြီးခဲ့ကြကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကိုရှိခိုးသော ဂါထာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ပိဋကတ်ကျမ်းတတ်အကျော် ရှေးရှေးဆရာတော်ကြီး များသည် သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာကို ဘုရားရှိခိုးဂါထာအဖြစ် အနက်ပြန်ဆိုခဲ့ကြသည်။ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြသည်။ မန္တလေးမြို့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ တိုက်အုပ် ဆရာတော်ကြီးကဆိုလျှင် သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာကို “နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားရှိခိုး” ဟုပင် အမည်ပေးကာ အနက် မြန်မာ ပြန်ဆိုတော်မူခဲ့ပေသည်။

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လောက၌ ရေပန်းစား၍ မြန်မာဘုရင် အဆက် အဆက်ကပင် အားကိုးအားထားပြုခဲ့ရသော ဘုရားရှိခိုးဂါထာဖြစ်ပါလျက် ၎င်းသမ္မုဒ္ဓေါဂါထာကို မည်သည့်ခေတ်၊ မည်သည့်အချိန်က မည်သူရေးခဲ့သည်ဟု အမှတ်အသားအတိအကျကိုကား မတွေ့ရှိခဲ့ရပေ။

သို့သော် ဆေရဝါဒ ပိဋကတ်တော်များ စတင်ရောက်ရှိလာသော ပုဂံ ခေတ်ကပင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည့် ရာဇဝင် ခြေရာခြေကြောင်းများကိုကား ၁၉၄၇-၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံကမ္ပည်း ကျောက်စာဝန်၏ အစီရင်ခံစာတွင် တွေ့ရှိနေရပေသည်။

ယင်းအစီရင်ခံစာ၌ မိုးကုတ်၊ မိုးမိတ်၊ သစ်တောနယ်အဝင် ငအိုးရွာ ဘုန်းကြီး ဦးစိန္တသည် အိပ်မက်အရ ရွှေလီမြစ်ကမ်းပေါ်၌ တည်ရှိသည့်

စေတီတော်ဟောင်း၊ လေးဆူကို တူးဖော်ရာ ဓာတ်တော်၊ ညှပ်ရိုးတော်၊ ရုပ်တုတော်၊ စေတီတော်များ၊ ဗုဒ္ဓဝင် အုတ်ခွက်များနှင့်အတူ သမ္ဗုဒ္ဓ အုတ်ခွက်များပါ ရရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ဗုဒ္ဓဝင် အုတ်ခွက်တစ်ခု၏ ကျောဘက်တွင်-

“သော ဘဂဝါ မဟာရာဇသီရိ အနိရုဒ္ဓဇေဝေန ကတော ဝိမုတ္တတ္ထံ သဟတ္ထေနဝါတိ”

ဟူသော ပါဠိစာသားစာသုံးကြောင်းကို တွေ့ရှိရရာ မြန်မာလိုဆိုလျှင်-

“ဤဗုဒ္ဓဝင် အုတ်ခွက်ကို ကျက်သရေလည်းရှိ၊ မြင့်လည်း မြင့်မြတ်သော အနော်ရထာမင်းသည် ဝိမုတ္တိအရသာကို ရလိုခြင်းငှာ မိမိ၏ လက်တော်ဖြင့် ပြုအပ်ပါ၏”ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ယင်းပါဠိစာသုံးကြောင်းကို အနော်ရထာမင်း၏ လက်ရေးဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း ကျောက်စာဝန်က မှတ်ချက်ချထားသေးသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရွှေလိမြစ်ကမ်းပေါ်မှ လူးဖော်တွေ့ရှိသည့် ဗုဒ္ဓဝင်အုတ်ခွက်နှင့် သမ္ဗုဒ္ဓအုတ်ခွက်များမှာ ယင်းအုတ်ခွက် စာသုံးကြောင်းအရ ပုဂံခေတ်ကဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။ ထို့ပြင်လည်း ပုဂံခေတ်ကပင် သမ္ဗုဒ္ဓဂါထာသည် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း စုစုပေါင်း ခြေရာခြေကြောင်းတစ်ခုအဖြစ် ကောက်ယူနိုင်ပေသည်။ ။

မြင့်ဆွေ

နန်းမြို့တော်နှင့် သမ္မုဒ္ဓေအင်း

ဇော်ဂျီ

အောက်ပါ အကြောင်းအရာတို့သည် ၁၉၂၃-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ် “ဘင်ဒီးယင်း အင်္ဂတီကေရီ” ခေါ် အင်္ဂလိပ်စာစဉ် မဂ္ဂဇင်း၌ ဆာရစ်ချတ် တင်ပယ် ရေးသော “မန္တလေး နန်းမြို့တော်၏ အကာအကွယ်အင်း” ဆောင်းပါးမှ ဖြစ်သည်။ ဆာရစ်ချတ်သည် ၁၈၈၇-ခုနှစ်မှ ၁၈၈၉-ခုနှစ် အထိ မန္တလေးမြို့တွင် စစ်ဘက်အရာရှိတစ်ဦး အနေဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဆာရစ်ချတ်၏ တာဝန်မှာ နန်းမြို့တော် နယ် မြေ အတွင်း၌ ဗြိတိသျှစစ်တပ်နှင့် ဗြိတိသျှ အမျိုးသားတို့ နေရေး ထိုင်ရေးနှင့် အထက် နိုင်ငံ အုပ်ချုပ်ရေးတို့အတွက် ဗြိတိသျှ (ကန်တော်မင်) တပ်မြို့ တည်ပေး ရန် ဖြစ်လေသည်။ ဆာရစ်ချတ်၏ရုံးကို ရွှေတိုက်ဆောင်၏ အနောက် တောင်ဘက်တွင် ကပ်လျက်ရှိသော တောင်ထားဝယ်ဆောင်တစ်ခု၌ ဖွင့် ထားလေသည်။

ထိုအခါကသော် အုတ်မြို့ရိုးကြီးအတွင်း ဧက တစ်ထောင်မျှ ကျယ်ဝန်း သော ရွှေမြို့တော်၌ လူပေ ၁၀၀၀ ခန့် ခြောက်သောင်းငါးထောင်ခန့် စုဝေးနေ ထိုင်ကြလေသည်။ တိုင်းပြည် ငြိမ်သက်လာသောအခါ ဆာရစ်ချတ်သည် ထိုလူစုကို ရွှေမြို့တော်အတွင်းမှ မြို့ပြင်လေးရပ်သို့ ထုတ်ရန် စီမံဆောင်ရွက် ရလေသည်။ ပြီးစီးသောအခါ သစ်တပ်အတွင်း ဧကနှစ်ရာခန့် ကျယ်ဝန်း သော နန်းမြို့တော်ဒေသကို ရှင်းလင်းပြန်သည်။ နန်းမြို့တော် အတွင်းတွင် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း ပြည့်ညပ်နေသည်ဟု ယူဆသဖြင့် ဖြိုစရာရှိသည် တို့ကို ဖြို၍ ဖျက်စရာရှိသည်တို့ကို ဖျက်လေသည်။ ရွေးဦးစွာ အချင်း ၁၂- လက်မ၊ အမြင့် ၁၂-ပေရှိသော သစ်တပ်တိုင်များကို ဖြိုသည်။ ထို့နောက် သစ်တပ်တံခါးများကို ဖျက်သည်။ အမှတ်အသားအဖြစ် ကျန်ရစ်အောင် သစ်တပ်တိုင်အချို့ကိုသာ ချန်ထားသည်။

သစ်တပ်တိုင်များ ကိုဖြို၍ သစ်တပ် တံခါးများကို ဖျက်ပြီးသောအခါ မြေနန်းတော် အရှေ့မျက်နှာ အုတ်ဝင်းကိုဖျက်သည်။ ၁၈၈၉-ခုနှစ်တွင်

အုတ်ပင်း၏ အရှေ့တံခါးဖြစ်လော တံခါးနီတစ်ခုသာ ကျန်လေသည်။
ထိုတံခါးနီကိုလည်း ဖျက်ရမည် ဖြစ်လေသည်။ တံခါးနီကို မဖျက်ခင်
ဆာရစ်ချတ်သည် တံခါးနီတပ်ဆင်သော ဝဲယာအုတ်တိုင် တစ်ခုခု၏
အောက်၌ နန်းမြို့တော်ဟည်စဉ်က အင်းမြို့ပဲခဲကြောင်းထောက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆာရစ်ချတ်သည် အုတ်တိုင်ကို ဖျက်သောအခါ သတိ
ဝီရိယဖြင့် ဖျက်ကြရန် လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခုကို တွေ့လျှင် ရုတ်တရက်
မပြောင်းမရွှေ့ကြရန် လည်းကောင်း မှာယူလေသည်။ အုတ်တိုင်ကို
ဖျက်နေခိုက်တွင် မြန်မာအရာရှိတစ်ဦးသည် ဆာရစ်ချတ်ရှိရာသို့ အပြေး
အလွှားလာ၍ တောင်ကန်အုတ်တိုင်အောက်၌ ကျောက်သေတ္တာတစ်လုံးကို
တွေ့ကြောင်း ပြောလေသည်။ ဆာရစ်ချတ်သည် ထိုနေရာသို့ ချက်ချင်း
လိုက်သွား၍ကြည့်ရာ လေးပေခွဲခန့်နက်သော ရေရာတွင် ကျောက်သေတ္တာ
ကို မြင်ရလေသည်။

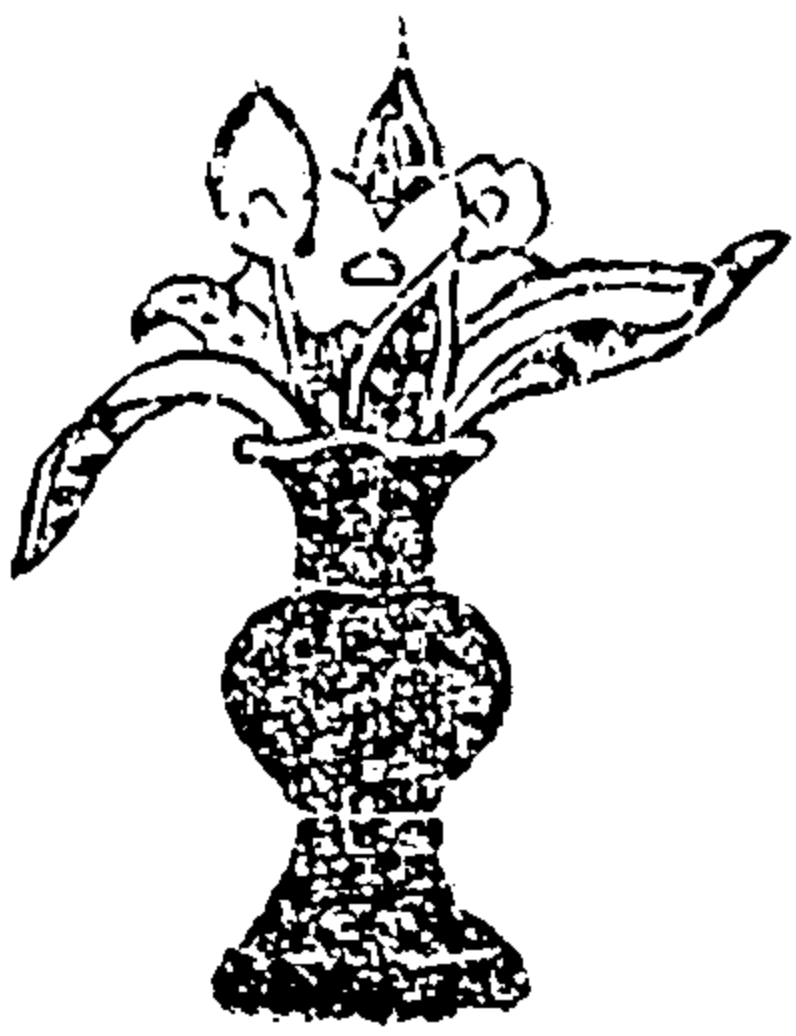
				သ	လေ	ဝ	ဥ		
	ဂါ	သ	သ	သ	ဧ	ဝ	ဟံ	သ	
	သ	သ	မိ	သ	ဥ	ဥ	ဥ	ဥ	
ဧ	သ	ရ	သ	သ	ဝေ	ဥ	ဥ	သ	ဥ
မိ	သ	ဒ	ရ	ဝီ	လေ	သ	ဂ	သ	သ
န	န	သ	ဒ	အ	အ	ဝိ	ဟံ	ဟိ	သံ
မိ	သ	သ	သ	မ	သ	န	ဦ	လ	ဥ
	ဝိ	ဝီ	ဦ	ပေ	ရာ	န	န	မ	
	ရ	သံ	သ	ဦ	ဂ	ဥ	သ	ဝိ	
			ရာ	ဦ	ဟ	သ			

ငွေပြားပေ၇၅ ဝါရှိသော အုတ်တိုင်တော်

ကျောက်သေတ္တာ၏ အရွယ်မှာ စတုရန်း ၁၈-လက်မရှိ၍ အတွင်း ၁၂-လက်မ အနက်ရှိသည်။ ကျောက်သားအဖို့ပါသည်။ ကျောက်သေတ္တာ၌ စာထွင်းထားသည်။ အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်သောအခါ စတုရန်း ရှစ်လက်မခန့်ရှိသော ငွေပြားတစ်ချပ်ကိုရသည်။ ငွေပြား၌ သမ္ဗုဒ္ဓေ ဂါထာစောဝ် အင်းကို ထွင်းထားသည်။

ကျောက်သေတ္တာ၌ ထွင်းထားသောစာတွင် (သာသနာတော် ၂၄၀၁၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၁၉ ခု၊ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား နန်းစံ ၆-နှစ် မြောက်တွင် မန္တလေးအရပ်၌ ရွှေမြို့ဘော်ကြီး ပန်းကုံး ကနက်စိုက်မှတ်၍ ရွှေနန်းမြို့တော် တည်လုပ်စံနေဘော်မူရာ တံခါးနီဘော်မြို့ရိုး လက်ဝဲအရပ် ၃-တောင်ခန့်တွင် အင်းထည့်သွင်းမြှုပ်နှံသည့် ကျောက်သေတ္တာ)ဟု ပါရှိလေသည်။ ငွေပြား သမ္ဗုဒ္ဓအင်းမှာ ဖော်ပြပါပုံအတိုင်းဖြစ်သည်။

ဇော်ကို

သမ္ဗုဒ္ဓဂါထာတန်ခိုး

ထင်အောင်လ :

သမ္ဗုဒ္ဓ ဂါထာသည် မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အတော်များများနှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိသော ဂါထာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ် သမ္ဗုဒ္ဓဂါထာကို အချိန် ရသမျှ ရွတ်ဆိုသောသူ ဖြစ်ပါသည်။ သမ္ဗုဒ္ဓ ဂါထာ အစွမ်းကြောင့် သေဘေးမှ လွတ်မြောက် ခဲ့ရသော ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကလေးကို စာဖတ်သူများအား လေးစားစွာ တင်ပြလိုက်ပါသည်။

၁၉၇၀-ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၌ သားဦး ယောက်ျားကလေး ရခါစ၊ ကျွန်တော်၏ ယောက္ခမများ နေထိုင်ရာ ရေနံချောင်းမြို့သို့ အဘိုးအဘွားများအား သူတို့၏ မြေးဦး ယောက်ျားကလေးကို ပြရန် သွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ယောက္ခမများသည် ဘာသာရေးကို ကိုင်းရှိုင်းကြသည်။ ရေနံချောင်းမြို့ရှိ ရှစ်မျက်နှာ ဘုရားကြီး၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက် ပေးနေ ကြသော လူကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုနေ့သည် ၁၉၇၀-ခု၊ ဧပြီလ ၁၃ ရက် သင်္ကြန်အကြံနေ့ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားလူကြီးများသည် ဘုရား ကံစွဖြင့် ပုပ္ပားတောင် သို့ သွားရန် စီစဉ် နေကြပြီး ကျွန်တော် အားလည်း ကြုံ တုန်း ပုပ္ပားတောင်သို့ လိုက်ရန် ခေါ်ကြပါသည်။ ရေနံချောင်းမှ ဆရာဝန် ဦးမင်းယုဒ်၏ ကားဖြင့် ပုပ္ပားသို့ သွားရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကား မှာ ဂျစ်ကားဖြစ်ပြီး အမိုး ဖွင့်ထားပါသည်။ ဂျစ်ကား၏အလယ်ဝမ်းထဲ၌ ပုပ္ပားတိုင်လှရန်အတွက် ကြက်သွန်အိတ်များကို ထပ်ပြီးတင်ထားပါသည်။ ကြက်သွန်အိတ်များ ထပ်ထားသည့် အမြင့်မှာ

ဒုတိယ အကြိမ်

ကားထိုင်ခုံ နောက်မှီထက်ပင် မြင့်တက်နေပါသည်။ ကြက်သွန် အိတ်များ ပေါ်တွင် ကျန်တော်က အလယ်မှနေပြီး ဝဲယာနှစ်ဘက်တွင် လူတစ်ဦးစီ ထိုင်၍ လိုက်ပါသွားကြပါသည်။

နေ့လယ် ၂ နာရီ ၃၀ - မိနစ်အချိန်တွင် ရေနံချောင်းမြို့မှ စုထွက်ပါ သည်။ နွေရာသီ မြေလတ်ဒေသ၏ အပူရှိန်ကို ခံနိုင်ရန် လူကြီးများက မြက် ဦးထုပ်များ ဆောင်းကြပါသည်။ ဦးထုပ်များ လေ၌ လွင့်ပါမသွားစေရန် ဆရာဝန် ဦးမင်းထွဋ်ထံမှ ရရှိသော ပတ်တီးများဖြင့် ကြိုးသိုင်းများကို ပြုလုပ်ထားပါသည်။ ဦးမင်းထွဋ်က 'တို့က လူကြီးလမ်းသရဲကွ' ဟုပြောရာ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။

ကျန်တော်သည် ဦးထုပ်များကို ပတ်တီးများဖြင့် ကြိုးသိုင်းပြုလုပ်ထားပုံ ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျပါ။ အယူသည်းသူ တစ်ယောက် မဟုတ် သော်လည်း ထွက်လာသည့်နေ့ ၁၃-ရက်နေ့ဖြစ်နေ၍ ၁၃-ဂဏန်းသည် ကံမကောင်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဟု မှတ်ယူလိုက်ပါသည်။

ကားထွက်စဉ် အချိန်မှစပြီး သမ္ဗုဒ္ဓေါဂါထာကိုလည်း တိုးတိုးကလေး ရွတ်ဆိုလာပါသည်။ ရေနံချောင်းမြို့အထွက် တွင်းကုန်းအရပ် ရောက်လျှင် ဆရာဝန် ဦးမင်းထွဋ်၏ တပည့်ဖြစ်သူတစ်ဦးကိုဝင်ခေါ်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ထွက်လာရာ ကားသည် သုံးမိုင်ခန့်သွားပြီး ရေဆူ၍ရပ်သွားပါသည်။ ကားတွင် ရေထည့်ရန် ရေပုံး ပါမလာပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာဝန် ဦးမင်းထွဋ် က ၎င်း၏ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူအား ကားမှာလိုအပ်သည်များ ယူမလာရ ကောင်းလားဆိုပြီး ဆူပါဘော့သည်။ သည်အချိန်မှာ ကားပေါ်ပါလာသူ ဦးမြသောင်းဆိုသူက အနီးအနားရှိ အိမ်တစ်အိမ်မှရေပုံးကို ခေတ္တသွားငှား ပြီး ကားကို ရေဖြည့်ပါသည်။ ရေဖြည့်ပြီး ဆက်လက် ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဦးမြသောင်းကလည်း အဆူခံရသော ကောင်လေးအား 'မင်းတော့လား ကွာ...ငါမကယ် သေဖွယ်ရာရှိတော့သည်' ဟုစပြုံး ပုံပြင်တစ်ခုကိုပြောရင်း လိုက်ပါလာပါသည်။

သည်လိုနှင့် ထွက်လာလိုက်ကြသည်မှာ ကားသည် သုံးမိုင်ခန့် သွားပြီး တစ်ခါ ထိုးရပ်သွားလိုက်၊ သို့ မိုင်ခန့်သွားပြီး တစ်ခါ ထိုးရပ်သွားလိုက်နှင့်။ ကျန်တော်တို့သည် လမ်းဘေးရှိ ရေမြောင်းထဲမှရေကိုခပ်ထည့်လိုက်၊ ရေတွင်း ရှိရာအရပ်တွင် ရေတောင်းပြီး ဖြည့်လိုက်နှင့်။ လေးငါးခါ ကားရပ်ပြီး ချိန်မှ ကျန်တော်တို့အထဲမှ လူကြီးတစ်ဦးက 'ငါတို့ကား ဘာများမှားယွင်း နေလို့ သည်လောက်တောင် ဖြစ်နေရတာလဲ' ဆိုပြီး လူရေကြည့်လိုက်ပါ သည်။ အားလုံး လူကိုးယောက် ဖြစ်နေပါသည်။ ယင်းဒေသမှ လူများ

သည် လူကိုးယောက် ခရီးမသွားကောင်းဟု ယူဆကြပါသည်။ ဦးမြသောင်း သည် သူ၏ ဓာတ်လုံး လက်စွပ်ကလေးကို ပြုပြီး 'ကျွန်တော် ဆရာပါ ပါသည်' ဟု ပြောပါသည်။ ကားမောင်းသူ ဆရာဝန် ဦးမင်းထွဋ်ကလည်း ကျောက်ခဲ ၂-လုံး ကောက်ယူပြီး ကိုကျောက်နှင့် မကျောက် လိုက်ခဲ့၊ ဒါဆို (၁၃)ယောက် ဖြစ်သွားတာပေါ့' ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် အနေဖြင့် ကားပေါ်ပါလာသူ လူကြီးများမှာ ကျွန်တော် နှင့် ရင်းနှီးသူများ မဟုတ်ကြ၍ သူတို့နှင့် စကား မပြောဖြစ်ပါ။ စိတ်ထဲ တွင်မူ လူကိုးယောက် ကားစီးလာသည်ဖြစ်ရာ ဓာတ်လုံးလက်စွပ် ပါသူက သူ၏ဆရာ ပါသည်ဆိုလျှင် လူဆယ်ယောက်၊ ကိုကျောက်နှင့် မကျောက် ပါလျှင် (၁၂)ယောက် ဖြစ်ရမည့်အစား မည်သည့်အတွက် (၁၃)ယောက်ဟု ပြောသည်ကို နားမလည်ပါ။ အမှန်မှာ မှားပြီး ပြောဆိုမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါ သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာသည့်နေ့က ၁၃-ရက်နေ့ဖြစ်ပြီး ယခု ဆရာဝန် ဦးမင်းထွဋ်က ၁၃ ယောက်ဟု ပြော လိုက်သည့် အတွက် တိုက်ဆိုင်မှုနှစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲ ထင်သွားသည့် အလျောက် မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောမည့်အတူတူ အလကားနေလို့ မဖြစ် ဘူးဆိုပြီး အရပ်ဆယ်မျက်နှာရှိ သတ္တဝါ အနန္တတို့အား မေတ္တာပို့ပါသည်။ ထို့နောက် နံနက်ခင်းက မိမိဆောက်တည်ခဲ့သော ငါးပါးသီလနှင့် ပရိတ် ကြီး ရွတ်ခဲ့သည်များကို အမျှပေးဝေပါသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ သမ္မုဒ္ဓေ ဂါထာကိုသာ အနက်သင်အောင် လေးလေးစားစားကြီး စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆို လာပါတော့သည်။

ကားသည် ငရနံချောင်း- ကျောက်ပန်းတောင်းလမ်း၏ တဖြောင့်တည်း အနေအထားကြောင့် တစ်နာရီလျှင် ၅၀-မိုင်နှုန်းခန့် မောင်းနေပါသည်။ အချိန်က ညနေ ၄း၄၅ နာရီ ရှိနေပါသည်။ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ ရောက်ခါနီး ၄ မိုင်ခန့်အလိုတွင်မူ ကားမောင်းသူ ဆရာဝန် ဦး မင်းထွဋ် စတီယာရင်ကို ကိုင်ထားသော လက်မှာ ကလေးများ မော်တော်ကား မောင်းတမ်း ကစားသကဲ့သို့ ဘယ်ညှာ လှုပ်ယမ်းနေပါသည်။

ကားမှာ မည်သို့မျှ ထိန်းမရတော့ပါ။ ဆရာဝန် ဦးမင်းထွဋ်၏ နှုတ်မှ လည်း ဖာစ်ဆက်တည်းမှာပင် 'ထိန်းမရတော့ဘူး၊ တိုက်ရော့ပြုတ်သွားပြီ' ဟု ပြောသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါသည်။

ကားသည် လမ်းဘေးချောက်ဆီသို့ တန်းသွားနေပါသည်။ လမ်းဘေး ချောက်ကို ကာရံထားသော အုတ်ခုံအဖြူကလေးဆိုသို့ ကားခေါင်းက

ဖုတ်ပေါင်အစွန်းနှင့် ဝင်တိုက်ပြီး ကွေ့သွားသည့်အတိုင်း ချောက်ထဲသို့ ကျသွားကြောင်းနှင့် ကုက္ကိုပင်၏ဘေး 'တစ်တောင်းနဲ့ အကွေးမှ ကပ်ပြီး ဂဝယ်ကွေ့-ကွေ့သွားကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ဦးမြသောင်းသည် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားပါသည်။ ကျန်လူရှစ်ယောက် အနက် ငါးယောက်မှာ ဒဏ်ရာအနည်းအများ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ကျန်တော် ၏ ကိုယ်အလေးချိန်သည် ထိုစဉ်က ပေါင်ချိန် ၁၇၀-ရှိပါသည်။ ကြက်သွန် အိတ်များ ပေါ်မှ လိုက်လာသည်က တစ်ကြောင်း၊ အမိုးဖွင့် ထားသည် က တစ်ကြောင်း မိုင်-၅၀ နှုန်းခန့်နှင့် ဂဝယ်ကွေ့-ကွေ့လိုက်သော အရှိန်ကြောင့် ခဲလုံးကိုကြိုးတပ်ပြီး ဝှေ့ယမ်းလွှင့်ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ လွှင့်သွား ပါသည်။ ကားရပ်သောနေရာနှင့် ကျန်တော်လွင့်ထွက်သွားသော နေရာမှာ ဝါးသုံးရိုက်စာခန့် ရှိပါသည်။

ကျန်လူများအားလုံးမှာ ကားနှင့်အလွန်ဆုံး ၁၄-၅ ပေသာ ဝေးပါ သည်။ သို့ပါသော်လည်း ကျန်တော်တွင် မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှလည်း မရပါ။ ကားကြုံရသောအခါ လူနာများကိုကျောက်ပန်းတောင်း ဆေးရုံသို့ ရောက် သည်အထိ ဦးဆောင်သွားနိုင် ပါသည်။ သေသင့်သောလူကို ပြုပါဆိုလျှင် ကျန်တော်သာ ဦးစားပေးအဆင့်တွင် ရှိပါသည်။ သို့သော် မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် မဖြစ်သနည်းဟု ပြန်လည် တွေးမိသောအခါမှ သမ္မုဒ္ဓေ ဂါထာကို အထူးရွတ်ဖတ်ပြီး မေတ္တာပို့ခြင်း၊ ငါးပါးသီလ ထိန်းခြင်း၊ အမျှပေးဝေခြင်း စသည့် ကုသိုလ်များကြောင့်ဆိုသည့် အဖြေမှာ တိကျလှ ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့ သည်လည်း ကျန်တော် နည်းတူ ဘေးအန္တရာယ် အမျိုးမျိုးပျံ့မှ ကင်းလွတ် စေခြင်းငှာ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာတော်ကြီးကို ယုံကြည်စွာသားလား၍ ရွတ်ဖတ် ခြင်း၊ တတ်နိုင်သမျှ ပုတီးစိပ်ခြင်း ပြုလုပ်ကြပါရန် ကျန်တော်၏ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးကို တင်ပြရင်း တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။ ။

ဆင်အောင်လင်း

သမ္မုဒ္ဓေဂါထာနှင့် ကျွန်တော်ဘဝ

မအူပင် သန်းညွန့်

သမ္မုဒ္ဓေဂါထာဟု ဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပင် မည်သို့သော ဂါထာဖြစ်သည်ကို သိကြပါသည်။ လူသိသော ဂါထာ တစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအဖို့ကား ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပေ။ ထို ဂါထာတော်မြတ်၏ ထူးခြားမှု၊ တန်ခိုးတော်၏ ထက်မြက်မှု၊ ဂါထာ တော်၏ အကာအကွယ်ပေးမှုများကို ကြုံတွေ့ရသူ များလှပေသည်။ အသက် အန္တရာယ်ကြားမှ လွတ်လာသူများ၊ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် တွေ့ကြုံသူများ၏ အဖြစ်အပျက်များ၊ ထိုသို့သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို တွေ့ ကြုံသူများတွင် ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်များကြောင့် ပင် ကျွန်တော်၏ဘဝသည်လည်း တစ်ဆစ်ပြောင်းခဲ့ရပါသည်။

အကြောင်းမှန် ဖြစ်ရပ်မှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။ “သမ္မုဒ္ဓေ၊ အဋ္ဌဝီသဉ္ဇ” အစချီသော ဂါထာမြတ်ကို ငယ်စဉ်တောင်ကျေးဘဝက အခြားသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကလေးများကဲ့သို့ ရွတ်ဖတ်ကြည်ညိုခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏ကျေးဇူးရှင် မိခင်ကြီးမှာ ကရင်အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီးလျှင် နှစ် ခြင်း ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းသို့ သွားရပါ သည်။ ဝတ်ပြုခြင်း၊ ဓမ္မသီချင်းများ သီဆိုခြင်းဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည်။

၁၉၅၇-ခုနှစ်လောက်တွင် ခရစ်ယာန် ဘာသာသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၅၉-၆၀ ပြည့်နှစ်လောက်တွင် ရန်ကုန်မြို့ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ ပညာသင်ရင်း နိုင်ငံရေး ဆရာများ၊ ကျောင်းသားများနှင့် တွဲမိကာ ကျွန်တော်လည်း ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင် ဖြစ်ခဲ့ ပါသည်။ ဘာသာရေးဘက်တွင် အလေးအနက် မထားတော့ပါ။

ထိုမှ ဆယ်တန်းအောင်ကာ ဘဝအမျိုးမျိုးပြောင်းခဲ့ပြီး အတွေ့အကြုံ အမျိုးမျိုး၊ လူအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံဆက်ဆံခဲ့ရပါသည်။ ၁၉၆၈-ခုနှစ် တွင် ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပါသည်။ အိမ်ထောင်ဖက်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ငင်ဖြစ်ပြီး ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အရက်ပျံ့စက်ရုံစီမံကိန်း (ယခု ဇေယျဝတီအရက်ပျံ့စက်ရုံ) တွင် အမှုထမ်းလျက်ရှိပါသည်။ ရုံးမှပန်းဆိုးတန်း (အကျိုးတော်ဆောင်) အပေါ်ထပ်တွင် ရှိပါသည်။

တစ်နေ့တွင် အသံချဲ့စက်တစ်ခုမှနေ၍ အဆိုတော် ကိုမြသောင်း၏ သမ္မုဒ္ဓေသီချင်းသံကို ကျွန်တော်ကြားမိ၍ ကျွန်တော်၏ဘေးခံမှ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်အား ဂါထာတော်အကြောင်းကို မေးမိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ ရုံးတက်ချိန်တွင် ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေက ဂါထာတော် ကို ရေးလာပေးပါသည်။ သေးငယ်နက်နက်မဟုတ်သော်လည်း ဂါထာကို ရအောင်ကျက်မှတ်လေ့လာခဲ့ပါသည်။ ထိုမှ လ, အတန်ငယ်ကြာသောအခါ တစ်ခုသော နံနက် ၄ နာရီခွဲအချိန်လောက်တွင် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် နေအိမ် မြောက်ဥက္ကလာမှ ရန်ကုန်သို့ ကုန်စိမ်း ဘတ်(စ်)ကားဖြင့်လာရာ အလွတ်ရ နေသော သမ္မုဒ္ဓေဂါထာကို အမှတ်မထင် ရွတ်ဆိုလာမိပါသည်။ သုံး ခေါက်မျှ ရွတ်ဆိုပြီးခါနီး လောက်တွင် စီးလာသော ဘတ်(စ်)ကားမှာ ကျောက်ရေတွင်းနားတွင် လမ်းဘေးသို့ ရုတ်တရက်တိမ်းမှောက် သွားပါ တော့သည်။ အခြားသူများ ဒဏ်ရာရသော်လည်း ကျွန်တော်မှမူ မည် သည့် ဒဏ်ရာမျှမရခဲ့ပါ။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ သမ္မုဒ္ဓေ ဂါထာတော်မြတ်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမှစ၍ ကျွန်တော်သည် ဂါထာ တော်မြတ်ကို ယုံကြည်လေးမြတ်စွာဖြင့် အမြဲမပြတ် ရွတ်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ဂါထာကိုအကြောင်းပြု၍ ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမ စာပေများကို လေ့လာခြင်း၊ လိုက်နာခြင်းများ ပြုလုပ်နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် ၁၉၇၉-ခု၊ မတ်လလောက်တွင် ကျွန်တော်သည် စိန်ဂျန်း ဈေးမှ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ဆိုင်ပိတ်၍ ညနေ ၃-နာရီလောက်တွင် စက်ဘီး စီးလျက် အိမ်ပြန်လာပါသည်။ ထိုစဉ်က ဝဂ္ဂီရိပ်သာလမ်းတွင်နေပါသည်။ တက္ကသိုလ် (၁) ပဌာန်းကျောင်း ရှေ့လောက်တွင် ရန်ကုန်မှ အင်းစိန်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသော ကားတစ်စီးက နောက်မှနေ၍ ဝင် တိုက်ခြင်းကို ခံရပါသည်။ စက်ဘီးရောလူပါ တစ်ခြားသို့ လွင့်စဉ်သွားပါ သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပင် မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှ မရခဲ့ပါ။

ဤဖြစ်ရပ်များမှာ ကျွန်တော်၏ တကယ် အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပါသည်။ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာတော်မြတ်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့၍ ဤဆောင်းပါးကို ရေးနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန် အခါမှစ၍ ကျွန်တော်သည် ဗုဒ္ဓ၏အရိပ်သို့ ခိုဝင်လာပြီး ကျွန်တော်၏ နေအိမ်တွင် မည်သည့်အခါမျှ မရှိခဲ့ဖူးသော ဗုဒ္ဓ၏ဆင်းတုတော်ကို ပူဇော် ကန်တော့ခဲ့ပါတော့သည်။

ဤဆောင်းပါးသည် ကျွန်တော်၏ဘဝကို အခြေပြု၍ ကျွန်တော် ဘဝ လမ်းကြောင်း ပြောင်းခဲ့ရပုံ၊ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာတော်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာပုံ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ဗုဒ္ဓ၏အရိပ်သို့ ခိုဝင်လာ ပုံများကို အခြားသော ပါရမီရှင်များသိအောင်၊ ဗုဒ္ဓအပေါ် ကြည်ညို သည်ထက် ကြည်ညိုလာအောင် နိဗ္ဗာန်ဆော်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မအူပင် သန်းညွန့်

သမ္မုဒ္ဓေ ဂါထာပါဌ်

သမ္မုဒ္ဓေ အဋ္ဌဝီသဉ္စ၊ ဒွါဒသဉ္စ သဟဿကေ။
ပဉ္စသတသဟဿာနိ၊ နမာမိ သိရဿ မဟံ။
အပ္ပကာ ဝါလုကာ ဂင်္ဂါ၊ အနန္တာ နိဗ္ဗုတာ ဇိနာ။
တေသံ ဓမ္မဉ္စ သံဃဉ္စ၊ အာဒရေန နမာမဟံ။
နမက္ကာရာနုဘာဝေန၊ ဟိတော သဗ္ဗေ ဥပဒ္ဓဝေ။
အနေကအန္တရာယာပိ၊ ဝိနဿန္တု အသေသတော။

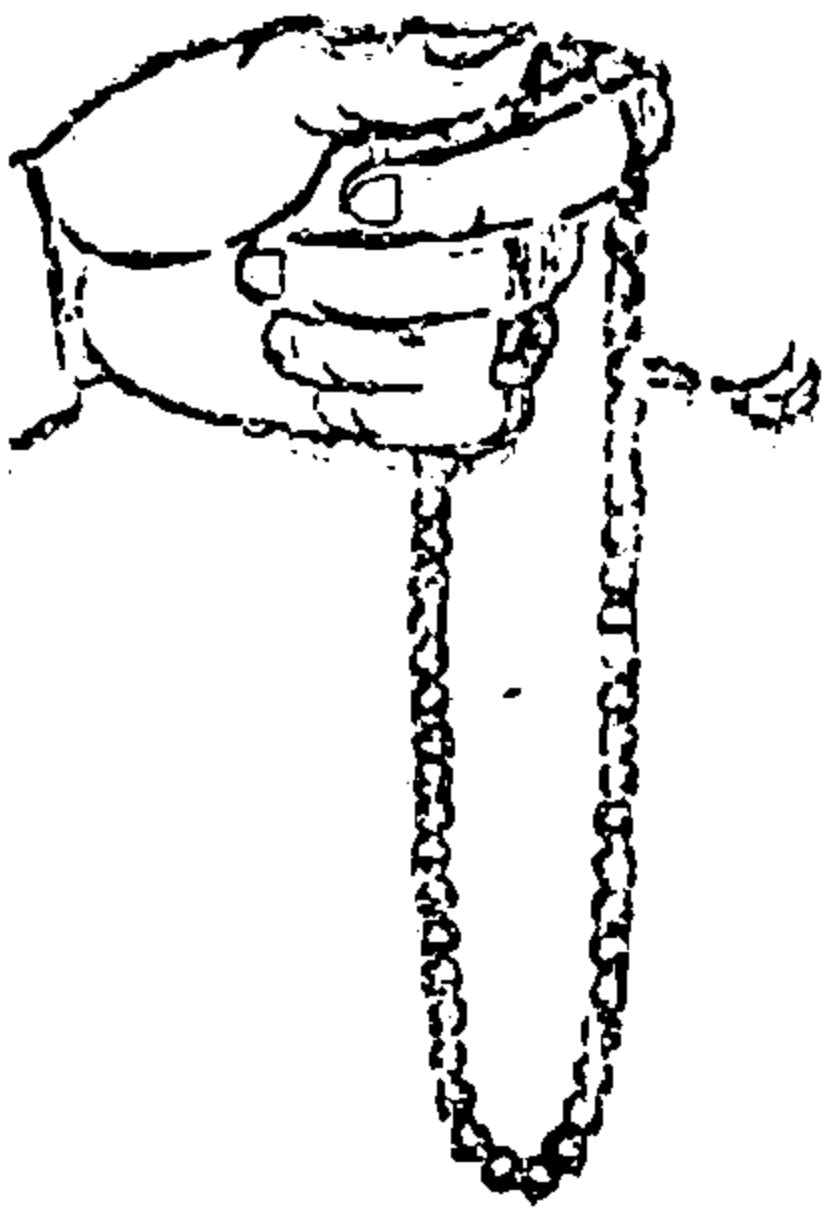
သမ္မုဒ္ဓေ ဂါထာအနက်

အဋ္ဌဝီသံ၊ သုံးပါးဘဝ သုံးလောကတွင် ဤဏ ရောင် ဖိတ် အောင် ဘို့သိက်နှင့် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကုန်သော။ သမ္မုဒ္ဓေစ၊ တန်ဆောင်ပမာ ဉာဏ် ရောင်ဝါဖြင့် သစ္စာပွင့်လင်း တရားမင်းတို့ကို လည်းကောင်း။ ဒွါဒသဉ္စ သဟဿကေ၊ နိဗ္ဗာန်ကိန်းအောင်း စက်မွေ့လျောင်းသည့် တစ်သောင်း နှစ်ထောင်ကုန်သော။ သမ္မုဒ္ဓေစ၊ လရောင်ပမာ ဉာဏ်ရောင်ဝါဖြင့် သစ္စာ

လင်းပြောင် မြတ်ဘုန်းခေါင်တို့ကို လည်းကောင်း။ ပဉ္စသတ သဟဿာနိ၊
သောင်းထိုက်စကြဝဠာ ဂုဏ်ဝါရောင်ရှိန်း ငါးသိန်းကုန်သော။ သမ္မုဒ္ဓေစ၊
နေရောင်ပမာ ဉာဏ်ရောင်ဝါဖြင့် သစ္စာလင်းထိန် မြတ်မုနိန်တို့ကိုလည်း
ကောင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သိရသာ၊ ဦးခေါင်းရတနာမြတ်အင်္ဂါဖြင့်။
နမာမိ၊ ရိုသေညွတ်ကျိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏။

ဂင်္ဂါ-ဂင်္ဂါယ၊ ဂင်္ဂါမြစ်တွင်း၌။ ဝါလုကာ၊ ရှိကြကုန်သောသဲတို့သည်။
အပ္ပကာ၊ နည်းကြကုန်သေး၏။ နိဗ္ဗုတာ၊ ဘုံဇာတ်သိမ်း၍ ငြိမ်းအေးတော်
မူကြကုန်ပြီးသော။ ဇိနာ၊ နှောင့်ယှက်ဖန်လာ မာရ်ငါးဖြာကို အရိယာမဂ်
ဘုန်းရောင်စက်ဖြင့် ချိုးဖျက်လွယ်ကူ အောင်တော်မူသော ဘုရားရှင်
အပေါင်းတို့အား။ အနန္တာ၊ သင်္ချာဂဏန်း ရေတွက်မှန်းလည်း ဆုံးခန်း
တိုင်မြောက် မရောက်နိုင်ကြကုန်။ တေဇိနေစ၊ ထိုဘုရားရှင်တို့ကိုလည်း
ကောင်း။ တေသံ၊ ထိုင်ငါးသိန်း တစ်သောင်း နှစ်ထောင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ
ကုန်သော ဘုရားရှင်၊ မရေမတွက်နိုင်ကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏။ ဓမ္မဉ္စ၊
တရားတော်မြတ်ကို လည်းကောင်း။ သံဃဉ္စ၊ ကပည့်သား သံဃာတော်
မြတ်ကို လည်းကောင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အာဒရေန-အာဒရံ၊
ရိုသေစွာ။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

နမက္ကာရာနုဘာဝေန၊ ဤသို့ ရှိခိုးပူဇော်ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့
ရသော ပဏာမ ကုသိုလ်စောနာကြောင့်။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။
ဥပဒ္ဓဝေ၊ ဘေးရန်တို့ကို။ ဟိဘူ၊ ပယ်ဖျောက်၍။ အနေကအန္တရာယာပိ၊
တစ်ပါးမက များလှသွယ်သွယ် အန္တရာယ်တို့သည်လည်း။ အသေသတော့၊
အကြွင်းအကျန် မရှိသောအားဖြင့်။ ဝိနဿန္တု၊ ပျောက်ပျက်ပါစေကုန်
သတည်း။ ။

အလွန်ကျေးဇူး ကြီးမားလှသော မဟာ သရဏဂုံတော်ကြီး

ဒဂုန်ဦးစန်းဌ

ကိုယ်တွေ့သည် စိတ်ကူးယဉ်သက် ဆန်းနေတတ်၏။

ထိုအဖြစ်ဆန်းနှင့် အမှတ်မထင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးရာ ထိုဖြစ်ရပ်ကို တွေးမိ
လေတိုင်း ဆွေ့တသက်သက် ဖြစ်ရပါသည်။

အချိန်မှာ နှစ်ကူးသင်္ကြန်ကာလ။ သင်္ကြန်ကျရန် တစ်ရက်အလို၊ အကြို
နေ့ညချမ်းအချိန်ဖြစ်၏။ သင်္ကြန်အခါ အညာဆန်ခရီးသည်များ ဘူတာ
ကြီးတွင် သဲသဲရုတ်ရုတ်၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း ခရီးသည်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ဘူတာကြီးသို့ ရောက်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သွားရမည့်ခရီးမှာ ပုပ္ပားဖြစ်လေသည်။ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ဇာတိချက်
ကြွေစကားဝါမြေသို့သွားရန် ကိစ္စရှိနေသည့်အတွက် ‘ဒီတစ်ခေါက်တော့
မိတ္ထီလာဘက်မှ ပတ်သွားမည်’ ဟူ၍ ရမည်းသင်းအထိ ရထားလက်မှတ်ကို
တစ်ရက်ကြို၍ ယူလိုက်၏။ ခုံနံပါတ်နှင့်တကွ လက်မှတ်တစ်စောင် ကိုယ်ပိုင်
ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ထိုလက်မှတ်က ကျွန်ုပ်အား အကျိုး မပြုနိုင်ချေ။
အကြောင်းကား ဤသို့ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ် ရထားပေါ်တက်သွားသောအချိန်တွင် တံထဲ၌ လူတွေခဲနေ၏။
ငါးပိငါးချဉ်သိပ်သကဲ့သို့ ပြတ်သိပ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိနေရာထိုင်ခုံသို့
ရောက်အောင် တတ်နိုင်သမျှ လှုပ်ရှားကြည့်ပါသေး၏။ သို့သော် ခါချဉ်
ကောင် မာန်ကြီးသော်လည်း တောင်ကြီးကို မဖြိုနိုင်သကဲ့သို့ပင် ထိုလူအုပ်
ကို ထိုးဖောက်ရန် ကျွန်ုပ် မစွမ်းနိုင်ပြီ။

ရထားပေါ်တွင် ပြည့်ကျပ်နေသည့် ပရိသတ်ကို သုံးသပ်ကာ ‘ငါလိုက်
လို့ မဖြစ်ဘူးထင်ဘယ်’ ဟူ၍ ရထားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းရန် ကြံမိသေး၏။
သို့သော် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်၍လည်း မရဘဲဖြစ်နေပါသည်။ ရှေ့လည်းမတိုး
သာ၊ နောက်လည်း မဆုတ်သာ၊ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် လှုပ်ရှားမဖြစ်ဘဲ တစ်

နေသည်။ ထိုခဏ ရထားထွက်စပြုပါလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုနေရာတွင် ရပ်လျက် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပခုံးတွင်ချိတ်လျက် ရထားဆွဲဆောင်ရာသို့ မိုးတိုးမတ်တတ်နှင့် ပါခဲ့ရပါ၏။

ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ဒုက္ခ

ဤရထားစီးခရီးသည်များအနက် ကျွန်ုပ်ထက် အသက်ကြီးသူ ပါမည်မထင်။ ကျွန်ုပ်မှာ သူများထက် အသက်ကြီးလေသည်နှင့်အမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခလည်း ပို၍ကြီးခဲ့ရ၏။ သက်ကြီးယွင်းယို အိုမင်းမစွမ်းရွယ်ပြစ်သည့်အပြင် ခါးနာရောဂါကလည်း ရှိနေသည်။ ရံခါ ပျောက်သွားလိုက်၊ ရံခါ ပေါ်လာလိုက်နှင့် ပေါ်လိုက်ငုပ်လိုက် ဖြစ်နေသည်။

သည်ကြားထဲမှာ ခါးနာရောဂါက ထလာပါလေ၏။ တတ်နိုင်သမျှ ကြိတ်မှိတ်၍ ကြုံကြုံခံပါသေး၏။ သို့သော် ခါးနာရောဂါက မဖြူရေးချဘယ်မဖြူ။ ခါးကြောက အစ ပေါင်ကြော၊ ခြေသလုံးကြောများက တစ်စစ်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် နည်းနည်းမျှ သက်သာစေတော့ဟူ၍ ခါးနာသည့်ဘက်မှ ညာခြေထောက်ကို အသာအယာဖွကာ ခပ်ဆဆမြှောက်လိုက်၏။ ဤသို့မြှောက်ခြင်းကား ကျွန်ုပ်အတွက် ဒုက္ခရောက်ဖို့ ဖြစ်နေသည်တကား။ မြှောက်ထားသော ခြေထောက် ဆောက်သို့ပြန်ချ၍ မရတော့ပြီ။

အကြောင်းက သည်လိုပါ။ ကျွန်ုပ်ခြေထောက် မြှောက်ကြွလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လယ်ကန်သင်းရိုးဖောက်ချလျှင် ရေတွေတရဟော စီးဆင်းလာသကဲ့သို့ ဘေးကလူများ ခြေထောက်အောက်သို့ တိုးဝှေ့ရောက်လာကုန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေနေရာ ပျောက်သွားပါလေ၏။ ခြေကို တစ်ချောင်းမြှောက်၊ တစ်ချောင်းထောက်လျက် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးနှင့်သာ လိုက်ပါခဲ့ရ၏။

ဝေဒနာကို ရဲခန်းဖြင့် ကုစားခြင်း

ညဉ့်လွှာရုံအောက်တွင် ရထားသည် တဂျုတ်ဂျုတ်နှင့် သူ့အလုပ်သူလုပ်နေ၏။

အတန်ကြာသော် အသက်က စကားပြောလာ၏။ သက်ရွယ်နှင့်မမျှ ကြီးမားလှသော ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ဒုက္ခကြီး ခံစားနေရခြင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး လူအုပ်ကြီးအတွင်း ညှိဟောင်ဟောင် အနံ့ဆိုး နံစော်ခြင်းတို့ကြောင့် မူးဝေထိုင်းမှိုင်းကာ ခေါင်းထဲက မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်လာပါသည်။ လဲကျမသွားအောင် သတိနှင့် ထိန်းထားရပါတော့သည်။

သက်သာရာ သက်သာကြောင်း တရားထုံး နှလုံးသွင်း၏။ သက်သာရာ ကို ရှာခဲ့၏။ ထိုအခါ ဘုရားတန်ဆောင်း၊ စောင်းတန်းများမှ ငရဲခန်းပန်းချီ ကားများကို မြင်ယောင်လာသည်။ ငရဲအိုးထဲတွင် မချီမဆံ့ တဆန့်ငင်ငင် ခံစားနေရသော ငရဲသားများနှင့် နှိုင်းစာ၍ ကြည့်ပြီးလျှင်....

“ဟေ့လူရ၊ မင်းဆင်းရဲတာ ဘာဟုတ်သေးလဲ၊ ဟိုမှာကြည့်မိမိ ငရဲ သားတွေ၊ ငရဲအိုးထဲမှာ အမဲအူပြုတ်ထားသလို တပွက်ပွက်နဲ့ ခံနေလိုက် ကြရတာ။ မင်းမှာ အသက်ရှိသလို သူတို့မှာလဲအသက်နဲ့ပဲ။ အဲဒီသူတို့ ဒုက္ခနဲ့ စာရင် မင်းဒုက္ခဟာ အသေးအဖွဲကလေးပါကွာ။”

ဤသို့ သက်သာလိုသက်သာငြား ကြံဖန်၍ ကုစားခဲ့ရာ အစပထမတွင် ဟန်သလိုလိုရှိစေကာမူ ကြာရှည်စွာမခံပါ။ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးဒုက္ခ ဒိုရင်း သို့ပင် ပြန်ဆိုက်လာပါသည်။ ဝေဒနာနုပဿနာများသည်လည်း သမာဓိမရ သည့်အတွက် အစွမ်းမထက်။ မဟာသရဏဂုံတော်ကြီးသည်လည်း ခြေတစ် ပေါင်ကျိုး ဒုက္ခကို မလွှမ်းမိုးနိုင်။ နှလုံးသွင်းပါသော်လည်း မလင်းနိုင် မထင်းနိုင် ဖြစ်နေသည်။

အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်

ထိုအခါ ရထားပေါ်တွင် ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး လိုက်ပါလျက်မှ ကိုယ် ကိုယ်ကို မေးခွန်းထုတ်ရတော့၏။ အသက်နှင့်မမျှ ဒုက္ခဝေဒနာကြီးကို ခံစား နေရသဖြင့် မေးခွန်းမထုတ်လျှင် မဖြစ်အောင် အခြေအနေ၏ ဖန်တီးချက် အရ တစ်ယောက်တည်း အမေးအဖြေ ပြုခဲ့ရပေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရထား မှာ ဒါးပိန်မြို့လောက်ကို ရောက်လောက်နေပြီ ထင်ပါသည်။

- မေး။ ။ဟေ့လူ၊ အသက်ဘယ်လောက်ရှိ။
- ဖြေ။ ။ကျုပ်အသက် ၇၀-ကျော်။
- မေး။ ။ဒီအရွယ်မှာ ခရီးသွားလို့ မဘော်ဘူးလို့ မစဉ်းစားမိ ဘူးလား။
- ဖြေ။ ။ဟင့်အင်း....အသက်ကြီးတာ တခြား၊ သွားစရာရှိတာ တခြားပဲ။ အသက်ကြီးတာနဲ့ ခရီးမသွားရဘော့ဘူးလား။
- မေး။ ။ကဲ....ထားပါတော့၊ ဒီအရွယ်မှာ ခရီးသွားရရင် အဖော်နဲ့သွား သင့်တယ်လို့ကော မတွက်မိဘူးလား။
- ဖြေ။ ။အဖော်မလိုပါဘူး။ ကျုပ်အားနဲ့ ကျုပ် လှုပ်ရှားနိုင်သားပဲ။ အမေပေးတဲ့ ခြေနှစ်ချောင်းရော၊ မျက်စိနှစ်လုံးရော အားလုံး

ကောင်း။ အဖော်ခေါ်ရင်ရှုပ်တယ်။ ပြီးတော့ စရိတ်က ကုန်ဦးမယ်။

မေး။ ။ကဲ...ဒါဖြင့် ယခု ရထားပေါ်မှာ ဘယ်လိုလိုက်ရသလဲ။

ဖြေ။ ။ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး။

မေး။ ။ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးလိုက်ရတာ မဆင်းရဲဘူးလား။

ဖြေ။ ။အိမ်မှာလိုတော့ ဘယ်ချမ်းသာမလဲ။

မေး။ ။ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ။ ဘယ်ဆင်းမှာလဲ။

ဖြေ။ ။ရမည်းသင်းမှာ။

မေး။ ။အိုး....အဝေးကြီးပါလား။

ဖြေ။ ။နီးတာဝေးတာ အကြောင်းမဟုတ်။ သွားစရာက ရှိနေတာကိုး။

မေး။ ။ကဲ...ရမည်းသင်းကို ဘယ်အချိန်ရောက်မလဲ။

ဖြေ။ ။မနက်လေးနာရီလောက် ရောက်မယ် ပြောကြတာပဲ။

မေး။ ။မင်းရဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးကြီးကို ရမည်းသင်းရောက် ညလုံးပေါက် မင်းသယ်ဆောင်သွားနိုင်မလား။ မင်းမှာ ဉာဏ်မရှိဖူးလား။ အဲဒါကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား။

ဤသို့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် မေးဖြေပြု စဉ်းစားပြီး ‘လက်မှတ်ခငွေ ဆုံးချင် ဆုံးပစေတော့၊ ငါပဲခူးမှာပဲ ဆင်းနေရစ်မည်’ ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုညတွင် ပဲခူးမြို့ ဘူတာရုံအနီး ရွှေတောင်ကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဦးစန္ဒောဘာသထံတွင် အိပ်ရတော့၏။

ဤသို့ အန္တရာယ်နှင့် ကြုံနေရာခိုက် ပဲခူးမြို့၌ ဆင်းနေရစ်ဖြစ်ခြင်းမှာ ‘မင်း ရှေ့ကိုဆက်မလိုက်နှင့်၊ ဆက်၍မလိုက်နှင့်’ ဟူ၍ မဟာသရဏဂုံတော်ကြီးက သတိပေးဟန့်တားသည်ဟု စိတ်တွင် စွဲမြဲစွာ ထင်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မဟာသရဏ ဂုံတော်ကြီး၊

အဆိုပါ မဟာသရဏဂုံတော်ကြီးကို ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး စီရင်ပြီး ကိုယ်တော်တိုင်လည်း နေ့စဉ်အမြဲ ပုတီးစိပ်တော်မှုကြောင်း သိရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားထံမှ မဟာသရဏဂုံအမွေကိုဆက်ခံ၍ နေ့စဉ် ပုတီးစိပ်လာခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

ကျွန်ုပ်သွားလေရာ ကားပေါ်၊ ရထားပေါ်ကအစ သရဏဂုံသည် ကိုယ်နှင့်မကွာ ပါမြဲဖြစ်ပါသည်။ သရဏဂုံကို မေ့သောနှုန်း၊ ပုတီးစိပ်မိသောနေ့ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။

မဟာ သရဏဂုံတော်ကြီး အကြောင်းကို အမြွက်မျှ ပြဆိုရလျှင် ‘အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏပေတံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ’ ကို အစပြု၍ ‘သဗ္ဗဝိပါက ဝဋ္ဋဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ’ တွင် အဆုံးသတ်ပါသည်။ ပုတီးဖန်ခါစိပ်လျှင် မိနစ်ငါးဆယ်ကြာမှ ဆုံးပါသည်။ တစ်ပုဒ်ဆုံးမှ တစ်လုံးချဟု လယ်တီဆရာတော်ဘုရား အမိန့်ရှိခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

ဥပမာ-ပဉ္စက္ခဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။ (တစ်လုံးချ)

-ပဉ္စက္ခဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။ (တစ်လုံးချ)

ပဉ္စက္ခဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။ (တစ်လုံးချ)

အနက်ကိုပါ ရှုတ်၍စိပ်လျှင် သာ၍ကောင်းပါသည်။ မဟာသရဏဂုံ အနက် နိဿယကိုလည်း လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် ရေးသား ထားခဲ့သည်။

- ပဉ္စက္ခဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ၊ ခန္ဓာငါးပါး တည်းဟူသော ဒုက္ခတုံးကြီးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဒုက္ခမှန်း သိခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသည် တိုင်အောင်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာ မှီခိုရာ ပုန်းအောင်းရာ ဟူ၍ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

- ပဉ္စက္ခဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ၊ ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော ဒုက္ခတုံးကြီးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဒုက္ခမှန်းသိခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသည် တိုင်အောင်။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာ မှီခိုရာ ပုန်းအောင်းရာဟူ၍ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

- ပဉ္စက္ခဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ၊ ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသောဒုက္ခတုံးကြီးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဒုက္ခမှန်းသိခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသည် တိုင်အောင်။ သံသံ၊ သံသာတော်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာ မှီခိုရာ ပုန်းအောင်းရာ ဟူ၍ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။

ဤသို့ အနက်ပါဖော်၍ ပုတီးစိပ်လျှင် အဓိပ္ပာယ်ပါ တစ်ခါ တည်း နားလည်ရသဖြင့် ပို၍ အကျိုးရှိနိုင်၏။ အဓိပ္ပာယ်နားလည်မှု အသိဓာတ်ခံ ရှိပြီးဖြစ်သျှင် ပါဠိသက်သက်လည်း စိပ်နိုင်ပါ၏။

မဟာသရဏဂုံတော်ကြီး၏ အကျိုး

မဟာသရဏဂုံတော်ကြီး ပုတီးစိပ်ခြင်း၏ လက်ဝင်းအကျိုးကို ကျွန်ုပ် ခံစားခဲ့ရဖူး၏။

ရထားပေါ်တွင် ခံစားလာခဲ့ရသည့် ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးဝဋ်မှ လွတ် မြောက်လာခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ညက ပဲခူးမာအိပ်ပြီး ခရီးဆက်ရန် ရှိသေးသဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ရထားလက်မှတ်ရရှိရေးပြဿနာကို ရှေးဦးစွာ ရှင်းရ၏။ သင်္ကြန်ကာလဖြစ်၍ ရထားမှာ လူကျပ်ကောင်းတုန်း အချိန် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ခဲရာခဲဆစ် မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာ တော်ကျောင်းသို့ ရန်ကုန်မှ မီးရထားအရာရှိတစ်ဦး ဥပုသ်စောင့်ရန် ရောက်ရှိ နေ၏။ ဆရာတော်က ထိုအရာရှိနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခြင်းကို အကြောင်း ပြု၍ မီးရထားလက်မှတ်မှာ ကျွန်ုပ်ထံ လွယ်ကူစွာ ရောက်ရှိလာပါသည်။

နံနက်မိုးသောက်သော် ဆရာတော်ကို လက်အုပ်ချီခဲ့ပြီး ဘူတာရုံဘက်သို့ ကျွန်ုပ်ထွက်လာခဲ့၏။ ပဲခူးမြို့သည် သင်္ကြန်ပီသလှ၏။ ဘူတာရုံတွင် ရေဖလား ကိုယ်စီ ပြွတ်ကိုယ်စီနှင့် ရေတပ်ချီလျက် ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ် ထို ရေ တပ် ကို ဖောက်ထွင်းကာ ရေအစွဲသားနှင့် ရထားပေါ် တက်ခဲ့ရသည်။

‘သင်္ကြန်တွင်းပေကိုး၊ ရေပက်ကြဲမှာပေါ့ ပက်ကြဲပလေစေ’ဟု ဆန္ဒပြုမိ သည့်အပြင် ရေပက်သူ များအား မြန်မာ့အစဉ်အလာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းစောင့်သူများဟူ၍ပင် မြင်မိကာ ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။

သင်္ကြန် အကျနေ့ဖြစ်၏။ ရေပက်သူများသည် သင်္ကြန် ပိုင်နက်တွင်းသို့ ချင်းနင်းရောက်ရှိပြီဖြစ်သောကြောင့် ဥပုသ်သည်သော ဘာသောမရှောင်။ ခရီးသည်သော ဘာသောညာသောနားမလည်။ မည်းမည်းမြင်တိုင်းပက်ကြ သဖြင့် ရထားပေါ်မှ ခရီးသည်များက တံခါး ပိတ်ထားကြ၏။ ရထား တံခါးကိုပိတ်ထားလေလေ၊ ရေပက်သူများက ရထားကိုအငြိုးနှင့်မဲ၍တဖျန်း ဖျန်း ပက်လေလေ။ ထိုဒဏ်ကိုမရှုမလှခံရသည့်အတွက် ရထားတွဲများမှာ စိုစို ရွဲ ရွဲစိုစိုနေလေတော့၏။ ပလတ်စတစ် ရေပူဖောင်းနှင့် အောက်ကနေပြီး တဖောင်းဖောင်း ပေါက်သူကပေါက်။ ရထားပေါ်တက်ပြီး လောင်းသူက

လောင်းကြသဖြင့် ဘုမ္မာရုံအတွင်းမှာ သင်္ကြန်မိုးကြိုး သည်းထန်စွာ ရွာနေ ပါလေ၏။

နံနက် ၈ နာရီအချိန်တွင် အညာဆန်ရထားသည် ပဲခူးဘူတာမှ တရွေ့ ရွေ့ ထွက်စပြုလေတော့ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ရေတံခွန်နှင့် ရထားဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါရ လေ၏။ ပဲခူးမြို့ကိုလွန်မှ ရထားပြတင်းပေါက်ကို အထက်သို့ တစ်ဝက်ခန့် မြင့်တင်လျက် သံတံခါးရွက်ကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် မွေးကိုင်ကာ ဤတွင်မှ ကျွန်ုပ်၏လုပ်ငန်းကို စရပေတော့သည်။ စိပ်နေကျ မဟာသရဏဂုံတော်ကြီး ကို လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စိပ်ပါသည်။

- အဇ္ဈတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- အဇ္ဈတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- အဇ္ဈတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ပုတီးလုံးကသေးတော့ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အဆက်မပြတ် တဒေါက် ဒေါက် ကျလေသည်နှင့်အမျှ ပဲခူးမြို့မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ရထားနှင့် ဝေးမှန်းမသိ ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

သို့နှင့်ပင် ရထားသည် ပြန်တံဆာမြို့သို့ ရောက်လေ၏။ ပြန်တံဆာမြို့က လည်း အားကျမခံ ကျွန်ုပ်တို့ရထားကို သင်္ကြန်ရေနှင့်ကြိုနေကြသည်။ ထိုနေ့ တွင် ရထားသည် ပြန်တံဆာ၌ကြာကြာမရပ်ဘဲ အရှိန်သတ်၍ရပ်သည်ဆိုရုံမျှ ရပ်ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုထွက်သွားသည့်အတွက် ရေပက်သူများက ကျေနပ် ကြယန်မတူ။ ရထားကို ပြောင်းဆန်အောင် ရေပူစီဖောင်း များ နှင့် ပေါက်ကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ပုတီးစိပ်ကျင့်ဝတ်ကို အပျက်မခံဘဲ အာချံ ဝင်စားစွာ စိပ်မြဲစိပ်နေ၏။

ရထားကို ခဲနှင့်ထုခြင်း

လူငယ်ဘစ်စုက ဝအောင် မပက်ရကောင်းလားဟု ရထားကို မရှုဆိတ် နိုင် ဖြစ်လာဟန်တူ၏။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ‘ဒိုင်း’ ဟူသော အသံကြီး ထွက်လာသည်။ အသံကြီးမှာ တဂျုတ်ဂျုတ်ခုတ်နေသော ရထားသံကိုပင် လွှမ်းကာ ဟိန်းထွက်လာသောကြောင့် ရထားစီး ခရီးသည်များ ရုတ်ရုတ် သံသဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ တချို့က ကျွန်ုပ်ထံ ပြေးလာပြီး ပါလာသော ပရုပ်ဆီများကို သုတ်ပေးသူက ပေးကြသည်။

“ဘယ်ထိသွားသလဲ၊ ဘယ်ထိသွားသလဲ။”

ပျာပျာသလဲ စိုးရိမ်တကြီး မေးသူက မေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်အနားတွင် လူတွေ ဝိုင်းအုံနေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ဒဏ်ရာကို မကြည့်ဝံ့။ လက်ဖြင့် တွင်တွင်ဆုပ်၍ မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲထားရသည်။ ဖြစ်ပုံကား ဤသို့ပင်တည်း။

ကျေနပ်လောက်အောင် ရေမပက်လိုက်ရသောကြောင့် အမျက်သဲကာ ရထားကို ခဲနှင့်ထုဟန် တူပါသည်။ ထိုခဲမှာ ကျွန်ုပ်ကိုင်ထားသော တံခါး ရွက်ကို လာမှန်သည်။ တံခါးရွက်ကို ကိုင် ထား သော ကျွန်ုပ်လက်ကို တစ်ဝက်၊ သံ တံ ခါး ရွက် ကို တစ်ဝက် ထိမှန်သွားသည်။ မဟာသရဏ ဂုံတော်ကြီးကို တံတွတ်တွတ်ရွတ်၍ ပုတီးစိပ်နေစဉ် ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

လက်ချောင်းကလေးတွေ ပြတ်ကုန်တာကိုပဲ မြင်ရလေ မလား၊ အရိုးရော အသားပါ စိစိညက်ညက် ကြေသွားတာကိုပဲ မြင်ရလေမလား။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ကိုသာဆုပ်ထားသည်။ ကိုယ့်လက်ကို မကြည့်ဝံ့။ ခဲမှန်သည့်တံခါးရွက်ကို ဝိုင်း ကြည့် ကြ မင်း ‘ဟာ...တော်တော်ပြင်းတဲ့ ဒဏ်ရာပါလား၊ သံမဏိတံခါးရွက်တောင် ပိန်ချိုင့်သွားပါကလား’ ဟူ၍ ပြောကြ ဆိုကြလေလေ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဆုပ်ထားသောလက် ဖြေကြည့်ရမှာ ကြောက်လေလေ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ပြင်းပြစွာ နာကျင်ခြင်းကားမရှိလှ ပါ။ ထုံကျဉ်သော ဝေဒနာလောက်မျှသာ ခံစားရပါ၏။

လူတွေက ဒဏ်ရာကိုသိလို၍ လက်ကို အဖြေခိုင်းကြသည်။ ဆုပ်ထား သော လက်ကို ကျွန်ုပ် မဖြုတ်ဝံ့၊ မဖြေဝံ့။

“ကျုပ်လက်ကလေးတွေတော့ ကြေမှုကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။”

ညည်းညည်းတူးတူး စကားဆိုရင်း ဆုပ်ထားသောလက်ကို မဝံ့မရဲ နှင့် တဖြည်းဖြည်း ဖြေ၍ကြည့်လေသောအခါ လက်ချောင်းများပေါ်တွင် ထင်နေသည့် အစင်းမျှကိုသာ တွေ့ကြရသဖြင့် အားလုံး အံ့အားသင့် ကုန်၏။

“ဟာ...သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ၊ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ ဘကြီး၊ သံမဏိနဲ့လုပ် ထားတဲ့ တံခါးရွက်တောင် ဟိုမှာ ပိန်ချိုင့်နေတယ်။ ဘကြီးလက် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။”

“ကျုပ်က လက်တွေ့ ပြတ်ကုန်ပြီလို့ တောင် ထင်နေတာ။ တော်ပါသေးရဲ့။”

ဘာမှ မဖြစ်မှန်း သိ၍ လူအုပ် ရှဲသွားသောအခါ မဟာသရဏဂုံတော်ကြီးကို ပုတီးစိပ်မြဲစိပ်ချင်း ရထားခေါ်ရာသို့ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ လိုက်ပါခဲ့ရပါသတည်း။

- ဇီဝိတပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- ဇီဝိတပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- ဇီဝိတပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဒဂုန် ဦးစန်းငွေ

မဟာသရဏဂုံတော်ကြီး

(ကျေးဇူးရှင် လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသား စီရင်တော်မူသည်။)

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

မဟာသရဏဂုံ ပါဠိ

- (က) အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (ခ) ဒုတိယမ္ပိ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဒုတိယမ္ပိ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဒုတိယမ္ပိ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (ဂ) တတိယမ္ပိ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
တတိယမ္ပိ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
တတိယမ္ပိ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဒုတိယ အကြိမ်

- (ဆ) ဘဝပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 ဘဝပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 ဘဝပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (ဇ) အတ္တဘာဝပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
 ဂစ္ဆာမိ။
 အတ္တဘာဝပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မံ သရဏံ
 ဂစ္ဆာမိ။
 အတ္တဘာဝပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံဃံ သရဏံ
 ဂစ္ဆာမိ။
- (ဈ) ကာယပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 ကာယပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 ကာယပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (ဆ) အင်္ဂပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 အင်္ဂပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 အင်္ဂပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (ဇ) ဇီဝိတပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 ဇီဝိတပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 ဇီဝိတပရိယန္တံ အဇ္ဇတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

*

*

*

၁-သစ္စဝဏ္ဏနာ ပဏာမ

သစ္စပဋိဝေဓ

- (၁) စတုသစ္စပဋိဝေဓပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၂) စတုသစ္စပဋိဝေဓပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၃) စတုသစ္စပဋိဝေဓပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဒုတိယအကြိမ်

က-ဒုက္ခသစ္စ ပဋိဝေဓ

- (၄) ဒုက္ခသစ္စပဋိဝေဓပရိယတ္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅) ဒုက္ခသစ္စပဋိဝေဓပရိယတ္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆) ဒုက္ခသစ္စပဋိဝေဓပရိယတ္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ခ-သမုဒယသစ္စ ပဋိဝေဓ

- (၇) သမုဒယသစ္စပဋိဝေဓပရိယတ္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈) သမုဒယသစ္စပဋိဝေဓပရိယတ္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉) သမုဒယသစ္စပဋိဝေဓပရိယတ္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဂ-နိရောဓသစ္စ ပဋိဝေဓ

- (၁၀) နိရောဓသစ္စပဋိဝေဓပရိယတ္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၁) နိရောဓသစ္စပဋိဝေဓပရိယတ္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၂) နိရောဓသစ္စပဋိဝေဓပရိယတ္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဃ-မဂ္ဂသစ္စ ပဋိဝေဓ

- (၁၃) မဂ္ဂသစ္စပဋိဝေဓပရိယတ္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၄) မဂ္ဂသစ္စပဋိဝေဓပရိယတ္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၅) မဂ္ဂသစ္စပဋိဝေဓပရိယတ္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

သစ္စဝဏ္ဏနာ ပဏာမ ပြီး၏။

က-ဒုက္ခသစ္စ ဝဏ္ဏနာ

၂-ဇွှောဝဏ္ဏနာ ပဏာမ

ဒုက္ခသစ္စပရိညာ

- (၁) ဒုက္ခသစ္စပရိညာပရိယတ္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂) ဒုက္ခသစ္စပရိညာပရိယတ္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃) ဒုက္ခသစ္စပရိညာပရိယတ္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဒုတိယအကြိမ်

ပဉ္စကွန္ဒဒုက္ခပရိညာ

- (၄) ပဉ္စကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅) ပဉ္စကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆) ပဉ္စကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁-ရူပကွန္ဒဒုက္ခပရိညာ

- (၇) ရူပကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈) ရူပကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉) ရူပကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-ဝေဒနာကွန္ဒဒုက္ခပရိညာ

- (၁၀) ဝေဒနာကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၁) ဝေဒနာကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၂) ဝေဒနာကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-သညာကွန္ဒဒုက္ခပရိညာ

- (၁၃) သညာကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၄) သညာကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၅) သညာကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-သင်္ခါရကွန္ဒဒုက္ခပရိညာ

- (၁၆) သင်္ခါရကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၇) သင်္ခါရကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၈) သင်္ခါရကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၅-ဝိညာဏကွန္ဒဒုက္ခပရိညာ

- (၁၉) ဝိညာဏကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၀) ဝိညာဏကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၁) ဝိညာဏကွန္ဒဒုက္ခပရိညာပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ခန္ဓ ဝဏ္ဏနာ ပဏာမ ပြီး၏။

ဒုတိယ အကြိမ်

၃-အာယတန ဝဏ္ဏနာ ပဏာမ

အာယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၁) ဒွါဒသာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂) ဒွါဒသာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃) ဒွါဒသာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁-စက္ခာယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၄) စက္ခာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅) စက္ခာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆) စက္ခာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-သောတာယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၇) သောတာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈) သောတာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉) သောတာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-ဇာနာယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၁၀) ဇာနာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၁) ဇာနာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၂) ဇာနာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-ဇိဝှာယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၁၃) ဇိဝှာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၄) ဇိဝှာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၅) ဇိဝှာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၅ ကာယာယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၁၆) ကာယာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၇) ကာယာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၈) ကာယာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၆-မနာယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၁၉) မနာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၂၀) မနာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၂၁) မနာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၇-ရူပါယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၂၂) ရူပါယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၂၃) ရူပါယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၂၄) ရူပါယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၈-သဒ္ဓါယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၂၅) သဒ္ဓါယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၂၆) သဒ္ဓါယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၂၇) သဒ္ဓါယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၉-ဂန္ဓာယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၂၈) ဂန္ဓာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၂၉) ဂန္ဓာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၃၀) ဂန္ဓာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၀-ရသာယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၃၁) ရသာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၃၂) ရသာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၃၃) ရသာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၁-ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၃၄) ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၃၅) ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၃၆) ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၂-ဓမ္မာယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၃၇) ဓမ္မာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၈) ဓမ္မာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၉) ဓမ္မာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံသံ ဂစ္ဆာမိ။

ဓာယတန ဝဏ္ဏနာ ပဏာမပြီး၏။

၄-ဓာတု ဝဏ္ဏနာပဏာမ

ဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၁) အဋ္ဌာရသ ဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂) အဋ္ဌာရသ ဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃) အဋ္ဌာရသ ဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁-စက္ခုဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၄) စက္ခုဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅) စက္ခုဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆) စက္ခုဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-သောတဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၇) သောတဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈) သောတဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉) သောတဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-ဃာနဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၁၀) ဃာနဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၁) ဃာနဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၂) ဃာနဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-ဇိဝ္ဗာဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၁၃) ဇိဝ္ဗာဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၄) ဇိဝ္ဗာဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၅) ဇိဝ္ဗာဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၅-ကာယဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၁၆) ကာယဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၇) ကာယဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၈) ကာယဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၆-ရူပဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၁၉) ရူပဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၀) ရူပဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၁) ရူပဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၇-သဒ္ဓဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၂၂) သဒ္ဓဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၃) သဒ္ဓဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၄) သဒ္ဓဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၈-ဂန္ဓဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၂၅) ဂန္ဓဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၆) ဂန္ဓဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၇) ဂန္ဓဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၉-ရသဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၂၈) ရသဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၉) ရသဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၀) ရသဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၀-ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၃၁) ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
(၃၂) ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
(၃၃) ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၁-စက္ခုဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၃၄) စက္ခုဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
(၃၅) စက္ခုဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
(၃၆) စက္ခုဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၂-သောတဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၃၇) သောတဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
(၃၈) သောတဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
(၃၉) သောတဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၃-ဃာနဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၄၀) ဃာနဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
(၄၁) ဃာနဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
(၄၂) ဃာနဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၄-ဇိဝှာဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၄၃) ဇိဝှာဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

- (၄၄) ဇိဝှာဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၅) ဇိဝှာဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၁၅-ကာယဝိညာဏ ဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၄၆) ကာယဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၇) ကာယဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၈) ကာယဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၁၆-မနောဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၄၉) မနောဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၀) မနောဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၁) မနောဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၇-မနောဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၅၂) မနောဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၃) မနောဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၄) မနောဝိညာဏဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၁၈-ဓမ္မဓာတု ဒုက္ခပရိညာ

- (၅၅) ဓမ္မဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၆) ဓမ္မဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၇) ဓမ္မဓာတု ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဓာတုဝဏ္ဏနာ ပဏာမပြီး၏။

ဒုကိယ အကြိမ်

၅-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဝဏ္ဏနာ ပဏာမ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒုက္ခ ပရိညာ

- (၁) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁-အဝိဇ္ဇာ ဒုက္ခပရိညာ

- (၄) အဝိဇ္ဇာ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅) အဝိဇ္ဇာ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆) အဝိဇ္ဇာ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-သင်္ခါရ ဒုက္ခပရိညာ

- (၇) အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သင်္ခါရ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈) အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉) အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သင်္ခါရ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-ဝိညာဏ ဒုက္ခပရိညာ

- (၁၀) သင်္ခါရ ပစ္စယာ ဝိညာဏ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၁) သင်္ခါရ ပစ္စယာ ဝိညာဏ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၂) သင်္ခါရ ပစ္စယာ ဝိညာဏ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-နာမရူပ ဒုက္ခပရိညာ

- (၁၃) ဝိညာဏပစ္စယာ နာမရူပ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၄) ဝိညာဏပစ္စယာ နာမရူပ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၅) ဝိညာဏပစ္စယာ နာမရူပ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၅-သဠာယတန ဒုက္ခပရိညာ

- (၁၆) နာမရူပ ပစ္စယာ သဠာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၇) နာမရူပ ပစ္စယာ သဠာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၈) နာမရူပ ပစ္စယာ သဠာယတန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၆-ဗဿ ဒုက္ခပရိညာ

- (၁၉) သဠာယတန ပစ္စယာ ဗဿ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၀) သဠာယတန ပစ္စယာ ဗဿ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၁) သဠာယတန ပစ္စယာ ဗဿ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၇-ဝေဒနာ ဒုက္ခပရိညာ

- (၂၂) ဗဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၃) ဗဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၄) ဗဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၈-တဏှာ ဒုက္ခပရိညာ

- (၂၅) ဝေဒနာ ပစ္စယာ တဏှာ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၆) ဝေဒနာ ပစ္စယာ တဏှာ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၇) ဝေဒနာ ပစ္စယာ တဏှာ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၉-ဥပါဒါန ဒုက္ခပရိညာ

- (၂၈) တဏှာ ပစ္စယာ ဥပါဒါန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၉) တဏှာ ပစ္စယာ ဥပါဒါန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၀) တဏှာ ပစ္စယာ ဥပါဒါန ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၁၀-ဘဝ ဒုက္ခပရိညာ

- (၃၁) ဥပါဒါန ပစ္စယာ ဘဝ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၂) ဥပါဒါန ပစ္စယာ ဘဝ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
- (၃၃) ဥပါဒါန ပစ္စယာ ဘဝ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၁၁-ဇာတိ ဒုက္ခပရိညာ

- (၃၄) ဘဝပစ္စယာ ဇာတိ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၅) ဘဝပစ္စယာ ဇာတိ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၆) ဘဝပစ္စယာ ဇာတိ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၁၂-ဇရာမရဏ ဒုက္ခပရိညာ

- (၃၇) ဇာတိပစ္စယာ ဇရာမရဏ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၈) ဇာတိပစ္စယာ ဇရာမရဏ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၉) ဇာတိပစ္စယာ ဇရာမရဏ ဒုက္ခပရိညာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၁၃-သောကာဒိ ဒုက္ခပရိညာ

- (၄၀) သောက ပရိဒေဝံ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ ဥပါယာသ ဒုက္ခပရိညာ
ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၁) သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ ဥပါယာသ ဒုက္ခပရိညာ
ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၂) သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ ဥပါယာသ ဒုက္ခပရိညာ
ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၄ ဒုက္ခက္ခန္ဓ ပရိညာ

- (၄၃) ဝေမေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ ပရိညာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၄) ဝေမေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ ပရိညာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၅) ဝေမေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ ပရိညာ ပရိယန္တံ သံသံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ ဝဏ္ဏနာ ပဏာမ ပြီး၏။

ဤတို့၌ ဒုက္ခသစ္စာ ဝဏ္ဏနာ ပြီး၏။

၁ သမုဒယသစ္စ ဝဏ္ဏနာ

သမုဒယ ပဟာန

- (၁) သမုဒယ သစ္စ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂) သမုဒယသစ္စ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃) သမုဒယ သစ္စ ပဟာန ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁ ကမ္မဇာတိဗျာ ပဟာန

- (၄) ကမ္မဇာတိဗျာ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅) ကမ္မဇာတိဗျာ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆) ကမ္မဇာတိဗျာ ပဟာန ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဒုတိယ အကြိမ်

၂-ဘဝတဏှာ ပဟာန

- (၇) ဘဝတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈) ဘဝတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉) ဘဝတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-ဝိဘဝတဏှာ ပဟာန

- (၁၀) ဝိဘဝတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၁) ဝိဘဝတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၂) ဝိဘဝတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-ကာမတဏှာ ပဟာန

- (၁၃) ကာမတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၄) ကာမတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၅) ကာမတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၅-ရူပတဏှာ ပဟာန

- (၁၆) ရူပတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၇) ရူပတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၈) ရူပတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၆-အရူပတဏှာ ပဟာန

- (၁၉) အရူပတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၀) အရူပတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၁) အရူပတဏှာ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁-သောတာပတ္တိမဂ္ဂ ပဟာန

- (၂၂) သောတာပတ္တိ မဂ္ဂ ပဟာန သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ သီလဗ္ဗတ ပရာ မာသာနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၃) သောတာပတ္တိ မဂ္ဂ ပဟာန သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ သီလဗ္ဗတ ပရာ မာသာနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၄) သောတာပတ္တိ မဂ္ဂ ပဟာန သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ သီလဗ္ဗတ ပရာ မာသာနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-သဗ္ဗဒိဋ္ဌိဂတ ပဟာန

- (၂၅) သဗ္ဗေသံ ဒိဋ္ဌိဂတာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၆) သဗ္ဗေသံ ဒိဋ္ဌိဂတာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၇) သဗ္ဗေသံ ဒိဋ္ဌိဂတာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-သဗ္ဗအပါယဂ ဝိစိကမ္မ ပဟာန

- (၂၈) သဗ္ဗေသံ အပါယ ဘဝဂါမိ ကမ္မာနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၉) သဗ္ဗေသံ အပါယ ဘဝဂါမိ ကမ္မာနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၀) သဗ္ဗေသံ အပါယ ဘဝဂါမိ ကမ္မာနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-အပါယဘဝ ပဟာန

- (၃၁) သဗ္ဗေသံ အပါယ ဘဝါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၂) သဗ္ဗေသံ အပါယ ဘဝါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၃) သဗ္ဗေသံ အပါယ ဘဝါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁-သကဒါဂါမိ မဂ္ဂ ပဟာန

- (၃၄) သကဒါဂါမိ မဂ္ဂ ပဟာန သြဋ္ဌာရိကာနံ ကာမရာဂ ဗျာပါဒါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၅) သကဒါဂါမိ မဂ္ဂ ပဟာန သြဋ္ဌာရိကာနံ ကာမရာဂ ဗျာပါဒါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၆) သကဒါဂါမိ မဂ္ဂ ပဟာန သြဋ္ဌာရိကာနံ ကာမရာဂ ဗျာပါဒါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁-အနာဂါမိမဂ္ဂ ပဟာန

- (၃၇) အနာဂါမိ မဂ္ဂ ပဟာန အနုသယ ဂတာနံ ကာမရာဂ ဗျာပါဒါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၈) အနာဂါမိ မဂ္ဂ ပဟာန အနုသယ ဂတာနံ ကာမရာဂ ဗျာပါဒါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၉) အနာဂါမိ မဂ္ဂ ပဟာန အနုသယ ဂတာနံ ကာမရာဂ ဗျာပါဒါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂ ကာမသုဂတိဂါမိကမ္မ ပဟာန

- (၄၀) သဗ္ဗေသံ ကာမ သုဂတိဂါမိ ကမ္မာနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၁) သဗ္ဗေသံ ကာမသုဂတိဂါမိ ကမ္မာနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၂) သဗ္ဗေသံ ကာမသုဂတိဂါမိ ကမ္မာနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-ကာမသုဂတိဘဝ ပဟာန

- (၄၃) သဗ္ဗေသံ ကာမသုဂတိ ဘဝါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၄) သဗ္ဗေသံ ကာမသုဂတိ ဘဝါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၅) သဗ္ဗေသံ ကာမသုဂတိ ဘဝါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁-အရဟတ္တ မဂ္ဂ ပဟာန

- (၄၆) အရဟတ္တ မဂ္ဂ ပဟာန ဘဝရာဂ မာန ဥဒ္ဓစ္စ အဝိဇ္ဇာနံ အနဝ
သေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၇) အရဟတ္တ မဂ္ဂ ပဟာန ဘဝရာဂ မာန ဥဒ္ဓစ္စ အဝိဇ္ဇာနံ အနဝ
သေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၈) အရဟတ္တ မဂ္ဂ ပဟာန ဘဝရာဂ မာန ဥဒ္ဓစ္စ အဝိဇ္ဇာနံ အနဝ
သေသ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-ရူပါရူပ ဂါမိကဗ္ဗ ပဟာန

- (၄၉) သဗ္ဗေသံ ရူပါရူပ ဘဝဂါမိ ကမ္မာနံ အနဝသေသ ပဟာန
ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၀) သဗ္ဗေသံ ရူပါရူပ ဘဝဂါမိ ကမ္မာနံ အနဝသေသ ပဟာန
ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၁) သဗ္ဗေသံ ရူပါရူပ ဘဝဂါမိ ကမ္မာနံ အနဝသေသ ပဟာန
ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-ရူပါရူပအဝ ပဟာန

- (၅၂) သဗ္ဗေသံ ရူပါရူပဘဝါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၃) သဗ္ဗေသံ ရူပါရူပ ဘဝါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၄) သဗ္ဗေသံ ရူပါရူပ ဘဝါနံ အနဝသေသ ပဟာန ပရိယန္တံ
သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-အာသဝ ပဟာန

- (၅၅) စတုသု မဂ္ဂေသု ယထာရဟံ စတုန္တံ အာသဝါနံ ပဟာန ပရိယန္တံ
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၆) စတုသု မဂ္ဂေသု ယထာရဟံ စတုန္တံ အာသဝါနံ ပဟာန ပရိယန္တံ
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၇) စတုသု မဂ္ဂေသု ယထာရဟံ စတုန္တံ အာသဝါနံ ပဟာန ပရိယန္တံ
သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-ဩဃ ပဟာန

- (၅၈) စတုန္ဒြဿာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၉) စတုန္ဒြဿာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၀) စတုန္ဒြဿာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-ယောဂ ပဟာန

- (၆၁) စတုန္ဒြယောဂါနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၂) စတုန္ဒြယောဂါနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၃) စတုန္ဒြယောဂါနံ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-ဂန္ထ ပဟာန

- (၆၄) စတုန္ဒြဂန္ဓာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၅) စတုန္ဒြဂန္ဓာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၆) စတုန္ဒြဂန္ဓာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၅-ဥပါဒါန ပဟာန

- (၆၇) စတုန္ဒြဥပါဒါနာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၈) စတုန္ဒြဥပါဒါနာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၉) စတုန္ဒြဥပါဒါနာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၆-နိဝရဏ ပဟာန

- (၇၀) ဆန္ဒနိဝရဏာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၇၁) ဆန္ဒနိဝရဏာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၇၂) ဆန္ဒနိဝရဏာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၇-အနုသယ ပဟာန

- (၇၃) သတ္တန္တအနုသယာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၇၄) သတ္တန္တအနုသယာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၇၅) သတ္တန္တအနုသယာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဒုတိယ အကြိမ်

၈-သံယောဇနာ ပဟာန

- (၇၆) ဒသန္တံ သံယောဇနာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၇၇) ဒသန္တံ သံယောဇနာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၇၈) ဒသန္တံ သံယောဇနာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၉-ကိလေသာ ပဟာန

- (၇၉) ဒသန္တံ ကိလေသာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၈၀) ဒသန္တံ ကိလေသာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၈၁) ဒသန္တံ ကိလေသာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၀-တဏှာဝိစရိတ ပဟာန

- (၈၂) အဋ္ဌ သတ တဏှာဝိစရိတာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၈၃) အဋ္ဌ သတ တဏှာဝိစရိတာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၈၄) အဋ္ဌ သတ တဏှာဝိစရိတာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၁-ဒိယစု ကိလေသ သဟဿ ပဟာန

- (၈၅) ဒိယစု ကိလေသ သဟဿာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၈၆) ဒိယစု ကိလေသ သဟဿာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
 (၈၇) ဒိယစု ကိလေသ သဟဿာနံ ပဟာန ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

သမုဒယသစ္စာ ဝဏ္ဏနာ ပြီး၏။

ဒုတိယ အကြိမ်

ဂ-နိရောဓသစ္စ ဝဏ္ဏနာ

နိရောဓသစ္စ သတ္တိကရဏ

- (၁) နိရောဓသစ္စ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂) နိရောဓသစ္စ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃) နိရောဓသစ္စ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ခ-အဝိဇ္ဇာ နိရောဓ သတ္တိကရဏ

- (၄) အဝိဇ္ဇာနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅) အဝိဇ္ဇာနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆) အဝိဇ္ဇာနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-သင်္ခါရ နိရောဓ သတ္တိကရဏ

- (၇) အဝိဇ္ဇာယတွေဝ အသေသဝိရာဂ နိရောဓာ သင်္ခါရ နိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈) အဝိဇ္ဇာယတွေဝ အသေသဝိရာဂ နိရောဓာ သင်္ခါရ နိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉) အဝိဇ္ဇာယတွေဝ အသေသဝိရာဂ နိရောဓာ သင်္ခါရ နိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-ဝိညာဏ နိရောဓ သတ္တိကရဏ

- (၁၀) သင်္ခါရနိရောဓာ ဝိညာဏနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၁) သင်္ခါရနိရောဓာ ဝိညာဏနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၂) သင်္ခါရနိရောဓာ ဝိညာဏနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-နာမရူပ နိရောဓ သစ္စိကရဏ

- (၁၃) ဝိညာဏနိရောဓာ နာမရူပ နိရောဓ သစ္စိကရဏ ပရိယတ္တံ
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၄) ဝိညာဏနိရောဓာ နာမရူပနိရောဓ သစ္စိကရဏ ပရိယတ္တံ
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၅) ဝိညာဏနိရောဓာ နာမရူပနိရောဓ သစ္စိကရဏ ပရိယတ္တံ
သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၅-သဠာယတန နိရောဓ သစ္စိကရဏ

- (၁၆) နာမရူပ နိရောဓာ သဠာယတန နိရောဓ သစ္စိကရဏ ပရိယတ္တံ
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၇) နာမရူပ နိရောဓာ သဠာယတန နိရောဓ သစ္စိကရဏ ပရိယတ္တံ
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၈) နာမရူပ နိရောဓာ သဠာယတန နိရောဓ သစ္စိကရဏ ပရိယတ္တံ
သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၆-မဿ နိရောဓ သစ္စိကရဏ

- (၁၉) သဠာယတန နိရောဓာ မဿ နိရောဓ သစ္စိကရဏ ပရိယတ္တံ
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၀) သဠာယတန နိရောဓာ မဿ နိရောဓ သစ္စိကရဏ ပရိယတ္တံ
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၁) သဠာယတန နိရောဓာ မဿ နိရောဓ သစ္စိကရဏ ပရိယတ္တံ
သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၇-ဝေဒနာ နိရောဓ သစ္စိကရဏ

- (၂၂) မဿ နိရောဓာ ဝေဒနာ နိရောဓ သစ္စိကရဏ ပရိယတ္တံ
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၃) မဿ နိရောဓာ ဝေဒနာ နိရောဓ သစ္စိကရဏ ပရိယတ္တံ
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၄) မဿ နိရောဓာ ဝေဒနာ နိရောဓ သစ္စိကရဏ ပရိယတ္တံ
သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဂ-တဏှာနိရောဓ သတ္တိကရဏ

- (၂၅) ဝေဒနာ နိရောဓာ တဏှာနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၆) ဝေဒနာ နိရောဓာ တဏှာနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၇) ဝေဒနာ နိရောဓာ တဏှာနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဇ-ဥပါဒါနိရောဓ သတ္တိကရဏ

- (၂၈) တဏှာနိရောဓာ ဥပါဒါနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၉) တဏှာနိရောဓာ ဥပါဒါနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၀) တဏှာနိရောဓာ ဥပါဒါနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ခ-ဘဝနိရောဓ သတ္တိကရဏ

- (၃၁) ဥပါဒါနိရောဓာ ဘဝနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၂) ဥပါဒါနိရောဓာ ဘဝနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၃) ဥပါဒါနိရောဓာ ဘဝနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

င-ဇာတိနိရောဓ သတ္တိကရဏ

- (၃၄) ဘဝနိရောဓာ ဇာတိနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၅) ဘဝနိရောဓာ ဇာတိနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၆) ဘဝနိရောဓာ ဇာတိနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၂-ဇရာ မရဏ နိရောဓ သတ္တိကရဏ

- (၃၇) ဇာတိနိရောဓာ ဇရာမရဏနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၈) ဇာတိနိရောဓာ ဇရာမရဏနိရောဓ သတ္တိသရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၉) ဇာတိနိရောဓာ ဇရာမရဏနိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၃-သောကာဒိ နိရောဓ သတ္တိကရဏ

- (၄၀) သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿ ဥပါယာသ နိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၁) သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿ ဥပါယာသ နိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၂) သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿ ဥပါယာသ နိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၄-ဒုက္ခက္ခန္ဓ နိရောဓ သတ္တိကရဏ

- (၄၃) ဧဝ မေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ နိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၄) ဧဝ မေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ နိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၅) ဧဝ မေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ နိရောဓ သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

နိရောဓသစ္စ ဝဏ္ဏနာပြီး၏။

ဃ-မဂ္ဂသစ္စ ဝဏ္ဏနာ

မဂ္ဂသစ္စ ဘာဝနာ

- (၁) မဂ္ဂသစ္စ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂) မဂ္ဂသစ္စ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃) မဂ္ဂသစ္စ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဒုတိယအကြိမ်

ဝိသုဒ္ဓိ ၇ ပါး

၁-သီလဝိသုဒ္ဓိ

- (၄) သီလဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅) သီလဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆) သီလဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ

- (၇) စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈) စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉) စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ

- (၁၀) ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၁) ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၂) ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-ကင်္ခါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိ

- (၁၃) ကင်္ခါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၄) ကင်္ခါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၅) ကင်္ခါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၅-မဂ္ဂါမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၁၆) မဂ္ဂါမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၇) မဂ္ဂါမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၈) မဂ္ဂါမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၆-ပဋိပဒါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၁၉) ပဋိပဒါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓိ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၀) ပဋိပဒါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၁) ပဋိပဒါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၇/၁-အနိစ္စာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၂၂) အနိစ္စာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓိ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၃) အနိစ္စာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၄) အနိစ္စာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-ဒုက္ခာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၂၅) ဒုက္ခာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓိ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၆) ဒုက္ခာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၇) ဒုက္ခာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-အနတ္တာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၂၈) အနတ္တာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓိ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၉) အနတ္တာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၀) အနတ္တာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁-သမ္မသန ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၃၁) သမ္မသန ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၂) သမ္မသန ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၃) သမ္မသန ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၃၄) ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၅) ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၆) ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-ဘင်္ဂဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၃၇) ဘင်္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၈) ဘင်္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၉) ဘင်္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-ဘယ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၄၀) ဘယ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၁) ဘယ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၂) ဘယ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၅-အာဒိနဝ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၄၃) အာဒိနဝ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၄) အာဒိနဝ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၅) အာဒိနဝ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၆-နိဗ္ဗိဒါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၄၆) နိဗ္ဗိဒါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၇) နိဗ္ဗိဒါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၈) နိဗ္ဗိဒါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၇-မုစ္ဆိတုကမ္ပတာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၄၉) မုစ္ဆိတုကမ္ပတာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၀) မုစ္ဆိတုကမ္ပတာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၁) မုစ္ဆိတုကမ္ပတာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၈-ပဋိသင်္ခါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၅၂) ပဋိသင်္ခါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၃) ပဋိသင်္ခါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၄) ပဋိသင်္ခါ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၁၉-သင်္ခါရုပေက္ခာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၅၅) သင်္ခါရုပေက္ခာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၆) သင်္ခါရုပေက္ခာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၇) သင်္ခါရုပေက္ခာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၀-အနုလောမ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၅၈) အနုလောမ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၉) အနုလောမ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၀) အနုလောမ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁-သုညတာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၆၁) သုညတာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၂) သုညတာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၃) သုညတာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-အနိမိတ္တာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၆၄) အနိမိတ္တာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၅) အနိမိတ္တာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၆၆) အနိမိတ္တာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-အပ္ပဏိဟိတာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

(၆၇) အပ္ပဏိဟိတာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၆၈) အပ္ပဏိဟိတာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၆၉) အပ္ပဏိဟိတာနုပဿနာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဗောဓိ-က္ခိယဝဏ္ဏနာ

၁-စတုသတိပဋ္ဌာနဘာဝနာ

(၇၀) စတုသတိပဋ္ဌာန ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၇၁) စတုသတိပဋ္ဌာန ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၇၂) စတုသတိပဋ္ဌာန ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-သမ္မပ္ပဓာန ဘာဝနာ

(၇၃) စတုသမ္မပ္ပဓာန ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၇၄) စတုသမ္မပ္ပဓာန ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၇၅) စတုသမ္မပ္ပဓာန ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-ဣဒ္ဓိပါဒ ဘာဝနာ

(၇၆) စတုဣဒ္ဓိပါဒ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၇၇) စတုဣဒ္ဓိပါဒ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၇၈) စတုဣဒ္ဓိပါဒ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-ဣန္ဒြိယ ဘာဝနာ

(၇၉) ပဉ္စိန္ဒြိယ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၈၀) ပဉ္စိန္ဒြိယ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၈၁) ပဉ္စိန္ဒြိယ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဒုတိယ အကြိမ်

၅-ဗလ ဘာဝနာ

- (၈၂) ပဉ္စဗလ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈၃) ပဉ္စဗလ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈၄) ပဉ္စဗလ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၆-ဗောဇ္ဈင်္ဂ ဘာဝနာ

- (၈၅) သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈၆) သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈၇) သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၇-မဂ္ဂင်္ဂ ဘာဝနာ

- (၈၈) အဋ္ဌမဂ္ဂင်္ဂ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈၉) အဋ္ဌမဂ္ဂင်္ဂ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉၀) အဋ္ဌမဂ္ဂင်္ဂ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

လောကုတ္တရာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၉၁) လောကုတ္တရာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉၂) လောကုတ္တရာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉၃) လောကုတ္တရာ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁ သောတာပတ္တိ မဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၉၄) သောတာပတ္တိမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉၅) သောတာပတ္တိမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉၆) သောတာပတ္တိမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-သကဒါဂါမိမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၉၇) သကဒါဂါမိမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉၈) သကဒါဂါမိမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉၉) သကဒါဂါမိမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-အနာဂါမိမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၁၀၀) အနာဂါမိမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၀၁) အနာဂါမိမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၀၂) အနာဂါမိမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-အရဟတ္တ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ

- (၁၀၃) အရဟတ္တမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၀၄) အရဟတ္တမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၀၅) အရဟတ္တမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

မဂ္ဂသစ္စဝဏ္ဏနာ ပြီး၏။

၁ နိဗ္ဗာန ဝဏ္ဏနာ

၁-သောတာပတ္တိဖလ သစ္စိကရဏ

- (၁) သောတာပတ္တိ ဖလ သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂) သောတာပတ္တိ ဖလ သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃) သောတာပတ္တိ ဖလ သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဒုတိယအကြိမ်

၂-သကဒါဂါမိဖလ သစ္စိကရဏ

- (၄) သကဒါဂါမိဖလ သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅) သကဒါဂါမိဖလ သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆) သကဒါဂါမိဖလ သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-အနာဂါမိဖလ သစ္စိကရဏ

- (၇) အနာဂါမိဖလ သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၈) အနာဂါမိဖလ သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၉) အနာဂါမိဖလ သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-အရဟတ္တဖလ သစ္စိကရဏ

- (၁၀) အရဟတ္တဖလ သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၁) အရဟတ္တဖလ သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၂) အရဟတ္တဖလ သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁-အသင်္ခတဓာတု သစ္စိကရဏ

- (၁၃) အသင်္ခတဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၄) အသင်္ခတဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၅) အသင်္ခတဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၂-အမာတဓာတု သစ္စိကရဏ

- (၁၆) အမာတဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၇) အမာတဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၁၈) အမာတဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၃-နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ

- (၁၉) နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၀) နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၁) နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၄-သဉ္စပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ

- (၂၂) သဉ္စပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၃) သဉ္စပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၄) သဉ္စပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၅-အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ

- (၂၅) အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၆) အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၇) အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၆-သုညဘ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ

- (၂၈) သုညဘ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၂၉) သုညဘ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၀) သုညဘ နိဗ္ဗာနဓာတု သစ္စိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၇- အနိမိတ္တ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ

- (၃၁) အနိမိတ္တ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၂) အနိမိတ္တ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၃) အနိမိတ္တ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၈- အပ္ပဏိဟိတ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ

- (၃၄) အပ္ပဏိဟိတ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၅) အပ္ပဏိဟိတ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၆) အပ္ပဏိဟိတ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။

၉- သဗ္ဗသင်္ခါရ သမထ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ

- (၃၇) သဗ္ဗသင်္ခါရ သမထ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၈) သဗ္ဗသင်္ခါရ သမထ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၃၉) သဗ္ဗသင်္ခါရ သမထ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၀- သဗ္ဗုပမိ နိဿဂ္ဂ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ

- (၄၀) သဗ္ဗုပမိ နိဿဂ္ဂ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၁) သဗ္ဗုပမိ နိဿဂ္ဂ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၂) သဗ္ဗုပမိ နိဿဂ္ဂ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၁-တဏှာက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ

- (၄၃) တဏှာက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၄) တဏှာက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၅) တဏှာက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၂-ဝိရာဂ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ

- (၄၆) ဝိရာဂ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၇) ဝိရာဂ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၄၈) ဝိရာဂ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၃-နိရောဓ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ

- (၄၉) နိရောဓ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၀) နိရောဓ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၁) နိရောဓ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၄-ဝဇ္ဇဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ

- (၅၂) သဗ္ဗဝဇ္ဇ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၃) သဗ္ဗဝဇ္ဇ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၄) သဗ္ဗဝဇ္ဇ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၅-ကိလေသဝဋ္ဌ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု

- (၅၅) သဗ္ဗကိလေသဝဋ္ဌ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၆) သဗ္ဗကိလေသဝဋ္ဌ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၇) သဗ္ဗကိလေသဝဋ္ဌ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၆-ကမ္မဝဋ္ဌ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု

- (၅၈) သဗ္ဗကမ္မဝဋ္ဌ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၅၉) သဗ္ဗကမ္မဝဋ္ဌ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၀) သဗ္ဗကမ္မဝဋ္ဌ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

၁၇-ဝိပါက ဝဋ္ဌ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု

- (၆၁) သဗ္ဗဝိပါကဝဋ္ဌ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၂) သဗ္ဗဝိပါကဝဋ္ဌ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- (၆၃) သဗ္ဗဝိပါကဝဋ္ဌ ဒုက္ခက္ခယ နိဗ္ဗာနဓာတု သတ္တိကရဏ ပရိယန္တံ သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

နိဗ္ဗာနဝဏ္ဏနာပြီး၏။

ဤကွင် မဟာသရဏဂုံပါဌ်ပြီး၏။

*

ဒုက္ခဝဏ်ပါမှ

လွတ်မြောက်စေသော ဂါထာ

ချောင်းဆုံ အုန်းသွင်

“မောင်ပုရေ၊ ညာဘက်ကို ခပ်များများယူကွာ၊ ရေစီးက သိပ်သန်နေ
တယ်၊ ခေါင်းဆေးကျွန်း ဝဲထဲ ဝင်သွားမယ်။”

အချိန်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဖက်ဆစ်များ မြန်မာနိုင်ငံကို အုပ်စိုး
နေချိန် ဖြစ်၏။

ရထား၊ သင်္ဘော စသည့် လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေးများ ခက်ခဲလှ၏။
ဘီလူးကျွန်းနှင့် မော်လမြိုင် သင်္ဘောမရှိ။ လှေသမ္ဗန်ဖြင့်ပင် ကူးကြရ၏။
ထို့အတူ မော်လမြိုင်နှင့် မုတ္တမ ကိုလည်း လှေသမ္ဗန်ဖြင့်ပင် ကူးကြရ၏။
ထိုသမ္ဗန်များကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ “ကျွဲညီနောင်” ခေါ် မဟာမိတ်
ဗုံးကြဲလေယာဉ် မည်းမည်းကြီး နှစ်စင်းက စက်သေနတ်ဖြင့် လိုက်ပစ်တတ်
သေးသည်။

လှေသမ္ဗန်များမှာ လူအားဖြင့် လှော်ခပ်သွားရသဖြင့် ရေတက်ရေကျ
လိုက်ပြီး ရေသင့်သလို နေ့ညသွားနေကြရသည်။ ဘီလူးကျွန်းမှ ဥယျာဉ်
ခြံမြေထွက် သီးနှံများကို စက်သေနတ်၊ အမြောက်၊ ဗုံး ဘေးရန်များမှ
မကြောက်အား မရွံ့အားဘဲ ပရိယေသနအတိုက် ကုန်စုံမီးသည် များက
ရန်ကုန်သို့ တင်ပို့ရောင်းချကြရသကဲ့သို့ လှေ သမ္ဗန်များကလည်း ပရိယေ
သန အတိုက် အန္တရာယ်ဟူသမျှရင်ဆိုင်ကြရကာ ကုန်နှင့်လူများကို ပို့ပေးကြ
ရသည်။ ထိုသမ္ဗန်များတွင် ဘီလူးကျွန်းမှ ဘကြီးသာအေးနှင့် တူတော်သူ
မောင်ပုတို့လည်း ပါသည်။ ဘကြီးသာအေးတို့သည် ဒူးရင်းကုန်သည်

ဒေါ်အေးနှင့်ဒူးရင်းခြင်းများကို မုတ္တမသိပို့ပြီးနောက် မော်လမြိုင်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

မုတ္တမနှင့်မော်လမြိုင်အကြား ခေါင်းဆေးကျွန်းအနီးတွင် ဝဲရွှေကြောင်း လှေ သမ္ဗန်သမားတိုင်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဝဲနေရာနှင့် ဝေးဝေးက ကွင်းရှောင် သွားကြသည်။ ယခု သမ္ဗန်တွင် မောင်ပုက ခတ်ပြီး ဘကြီး သာအေးက ဦးပိုင်းမှ ဆေးတံဖွာရင်း ထိုင်လိုက်လာသည်။ အချိန်မှာ ညနေ ခြောက်နာရီကျော်ခန့် ဖြစ်သည်။

“လွယ်ပါတယ် ဘကြီးအေးရဲ့၊ ကျွန်တော် လမ်းကြောင်းနဲ့ ဝဲနဲ့က အဝေးကြီး။”

မောင်ပုက ပြန်ပြောပြီး သီချင်းတအေးအေးဖြင့် သမ္ဗန်ကို ဆက်ခတ် လာသည်။ ဘကြီးသာအေးလည်း မျက်လုံးလေးမွေးလျက် ဆေးတံ အရ သာကိုခံရင်း သီချင်းတအေးအေးနှင့် လိုက်ပါလာသည်။ ထိုစဉ်....

“ဘကြီးအေး၊ ဘကြီးအေး၊ ရှေ့မှာ....ရှေ့မှာ...”

မောင်ပုက အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။ ဘကြီးသာအေးမှာ အိပ် မက်ကောင်းတုန်းမှာ လန့်နိုးလာသူပမာ ပြူးတူးမြတ်ဖြင့် ရှေ့သို့လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“မြတ်စွာ ဘုရား။”

ဘကြီးသာအေးသည် ရှေ့ ဝါးဆယ် ပြန် လောက် တွင် တစ်ခဏခန့် ဝဲကတော့ကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“မင်းကို ဝေးဝေးက သွားပါလို့ ငါသတိပေးထားလျက်နဲ့ ဂပ်ဝင် တာကိုး၊ ဒီဝဲထဲဝင်ပြီး ပြန်ထွက်သူ မရှိသေးဘူး၊ ဘုရား တရားသာ အောက် မေ့ပေတော့။”

ဘကြီးသာအေးသည် မောင်ပုကို ကြောက်ဒေါသဖြင့် အပြစ်တင်လိုက် ပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို အဖန်တလဲလဲ ရွတ်နေမိသည်။

ထိုအခိုက် သူတို့ သမ္ဗန်မှာ ဝဲနှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်သွားပြီး ပတ်ချာလည် သွားသည်။

ဘကြီးသာအေးရော၊ မောင်ပုပါ အသည်းအေးပြီး နှလုံးသွေးရပ်လု မတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။ ဤအချိန်သည် လူ့ပြည်တွင် အသက်ရှင်နေရ

ခြင်း၏ နောက်ဆုံး အချိန် ဟူ၍ နှစ်ဦးစလုံး သဘောပေါက်သဖြင့် နှလုံး
သွေးရုပ်လုမတက် ကြောက်လန့်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ဘကြီးသာအေးကား သတိမလွတ်၊ သူ ရွတ်နေသော ဂါထာ
ကို အဆက်မပြတ် ရွတ်နေနိုင်သည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် အသက် တစ်
အောင်စာလောက်သာ ကြာပေမည်။ သို့သော် မောင်ပုနှင့် ဘကြီးသာအေး
တို့အဖို့ အနှစ်တစ်ရာ တစ်ကမ္ဘာဟု တင်နေကြသည်။ ခေတ္တမျှ မူးနေ
အောင် လည်နေရာ၊ ပြီးနောက် အလည်ရပ်သွားသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်
စလုံး ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှ ခေတ်မရဲကြောက်ကြောက်နှင့် တင်းနေ
အောင် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဝဲကတော့ကြီးသည် သူတို့နောက် ဝါးဆယ်ပြန်စာခန့်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့
သည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ကျန်တော်ဖြင့် ဒီဘစ်ခါ သေပြီအောက်သေတာ ဘကြီးအေးရယ်၊
ဝဲထဲမှာလပတ်လည်မင်း မျက်လုံးထဲ ကျန်တော် နီနီးမ မိခွေးနဲ့ သားလေး
ကြက်နီကိုမြင်ပြီး ဝမ်းနည်းလိုက်တာ၊ ဘုရား တရားတောင် သတိမရတော့
ဘူး။”

မောင်ပုက ရယ်ကာ မောကောဖြင့် ပြောသည်။ သို့သော် အကြောက်
မပြေသေးသဖြင့် သူ့ ရယ်သံမှာ တုန်နေသည်။

ကျန်တော် ရွာပြန်ရောက်ခိုက် တစ်ညတွင် ဘကြီးသာအေးထံ အလည်
သွားရာ ရှေးဟောင်းနွှဲငါးဖြစ် ထွေရာလေးပါး ပြောကြရာမှ ဘကြီး
သာအေးက ဂျပန်ခေတ်က သူတို့သမ္ဗန် ဝဲထဲသို့ ရောက်ပြီး လွတ်မြောက်
လာပုံကို ပြောပြသည်။

“ဘကြီးသာအေး၊ အဲဒီတုန်းက ဘာဂါထာ ရွတ်နေသလဲ။”

“နမောတေ ဂါထာကိုပဲ အဖန်ဖန် တလဲလဲ ရွတ်နေပါတယ်ကွာ” ဟု
ဘကြီးသာအေးက ပြန်ဖြေသည်။

စာရေးသူက ဂါထာ အစအဆုံး နာလိုသဖြင့် ဘကြီးအေးကို အရွတ်
ခိုင်းလိုက်သည်။

“အေး-ရွတ်ပြမယ်၊ ရွတ်မပြင် ဒီဂါထာကို ဘယ်လို ရခဲ့တယ်ဆိုတာ
ပါ ပြောပြမယ်။”

ဘကြီးအေးက စကားစလိုက်သည်။

“ငါ လူပျိုတုန်းက လယ်ကွင်းထဲမှာ တဲငှားစောင့်နေတုန်း တစ်နေ့မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာတယ်။ ဘုန်းကြီးက နှမ်းနှမ်းပါးပါးပဲ။ သောက်ရေပဲ အလှူခံပါတယ်။ အချိန်က မွန်းတည့်လုနီးတော့ ငါက သတိရလို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးပြီလားလို့ လျှောက်တယ်။ ဘုန်းကြီးက ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒကာကြီးလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ငါလဲ သဘောပေါက်ပြီး ငါစားမယ် ထမင်းကို ကပ်လိုက်တယ်။ ဘုန်းကြီးဟာ သာဓု အနုမောဒနာခေါ်ပြီး ဒကာကြီးကို ဘုန်းကြီးတတ်နိုင်တဲ့ နည်းနဲ့ ကျေးဇူးတစ်ခု ပြခဲ့မယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ဂါထာ တစ်ပုဒ် ပေးခဲ့မယ်။ အမြဲမပြတ် ရွတ်၊ တေးကင်းတယ်။ အကျဉ်းအကျပ်တွေနေလို့ ထွက်ပေါက်မရဘူးဆိုရင် ထပ်တလဲလဲရွတ်။ အဲဒီ ဂါထာကတော့-

“နမောတေ ဗုဒ္ဓ ဝိရတ္တ၊
ဝိပုမုတ္တောသိ သဗ္ဗမိ။
သမ္မာဓပဋိပန္နော သ္မိ၊
တဿ မေ သရဏံ ဘဝ။

ဝိရ၊ ရဲရင့်တည်ကြည်၊ ဇာနည်မည်သား ကြီးမားသော လုံ့လရှိတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။ တော၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းသည်း အတ္ထ၊ ဖြစ်ပါစေ။ တံ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ သဗ္ဗမိ၊ ခပ်သိမ်းဥသျှံ၊ လုံးစုံခပင်း၊ ကျဉ်းမြောင်းခြင်းမှ။ ဝိပုမုတ္တော၊ လွတ်မြောက်တော်မူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။

အဟံ၊ သံသရာနရက်၊ ဝဲဂယက်မှ၊ ဖဲထွက်လိုရေး၊ ကြံတွေးရည်မျှော်၊ တပည့်တော်သည်။ သမ္မာဓပဋိပန္နော၊ ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်း၊ လွန်ဆင်းရဲသည့်၊ ဝဲဩဃရေလုတ်၌၊ နစ်မြုပ်၍ နေရသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်ပါ၏။ တံ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ တဿမေ၊ သံသရာထောင်အတွင်းမှ၊ လွတ်ကင်းရာမျှော်၊ ထိုဘုရားတပည့်တော်၏။ သရဏံ၊ ဆည်းကပ် လဲလျောင်း၊ ပုန်းအောင်းမှီတွယ်၊ ကိုးကွယ်ရာသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား။”

“ရော့၊ စာရွက်နဲ့ ခေးထားတာလဲ ရှိတယ်။ ယူထား။ အလွတ် ကျက်ထား။”

“အဲသည်လိုပြောပြီး တစ်ခေါက် ရွတ်ပြတယ်၊ လက်ရေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ ဂါထာစာရွက်ကိုလဲ ပေးသွားတယ်။

“အဲဒီ ဝဲထဲက ဇာားမသိ ရန်မခ လွက်မြောက်ခဲ့ရတာဟာ ဒီ....နမော
တေ ဂါထာရဲ့ တန်ခိုးကြောင့်ပဲလို့ သာ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်တယ်။

“နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ ရဟန်းသံဃာများကို ဖြုတ်တဲ သဒ္ဓါ
တရားနဲ့လူရတဲ့ အကျိုးဟာ သိပ်ထူးတယ်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့်
ဒီတစ်နပ်တော့ ထမင်းလွတ်ပြီ ထင်ပါရဲ့လို့ စိတ်တုံးတုံးချထားရတဲ့ အခြေ
မျိုးမှာတောင် တစ်ခါမှ ထမင်းမငတ်ခဲ့ဘူး။ စားရဖို့အကြောင်း တစ်မျိုး
မဟုတ် တစ်မျိုး ဖန်လာတာပဲ။”

ဘကြီးသာအေးက သူ ဂါထာ ရရှိပုံနှင့် ရဟန်း သံဃာကို ရရာဆွမ်း
ကပ်ခဲ့ရသည့် အကျိုးကျေးဇူး ကြီးမားပုံကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းတွင် ပါဝင်သူ အငြိမ်းစား ရဲအုပ်
ကိုဘရွှေက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီဂါထာကို ကျွန်တော်လဲ ရတယ် ဘကြီးအေး။ ကျွန်တော် ရပုံက
တစ်မျိုး။ ကျွန်တော် မုဒုံ ရဲစခန်းမှာ တာဝန်ကျနေတုန်း ဖားအောက်
ရွာက ဘိုးလေးတော်သူကို သွားကန်တော့တယ်။

“ငါ့မြေး အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ ဘိုးလေးကမေးတော့
ကျွန်တော်လဲ မပြောပါဘူး ဘိုးလေးရယ်။ ပြောင်းလာတဲ့ ဌာနာအုပ်အသစ်
က တယ်ဆိုးဘာပဲ။ လူတကာကို အပြစ်ရှာ ကြိမ်းမောင်းနေရမှ ကျေနပ်
တယ်။ ဒီအထဲ ကျွန်တော်နဲ့ ဘဝက ဘယ်လို ရေစက်ပါတယ် မသိဘူး။
ကျွန်တော် ကို တစ်စက်မှ ကြည့်လို့ မရဘူး။ ကျွန်တော် ကို ပိုပြီး အပြစ်ရှာ
ဖိနှိပ်ကြိမ်းမောင်းတယ်။ သူကလဲရောက်စ၊ ကျွန်တော်ကလဲ ရောက်စဆိုတော့
အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်လောက် နေရမှာလို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ဒီတော့
ဘိုးလေးက....”

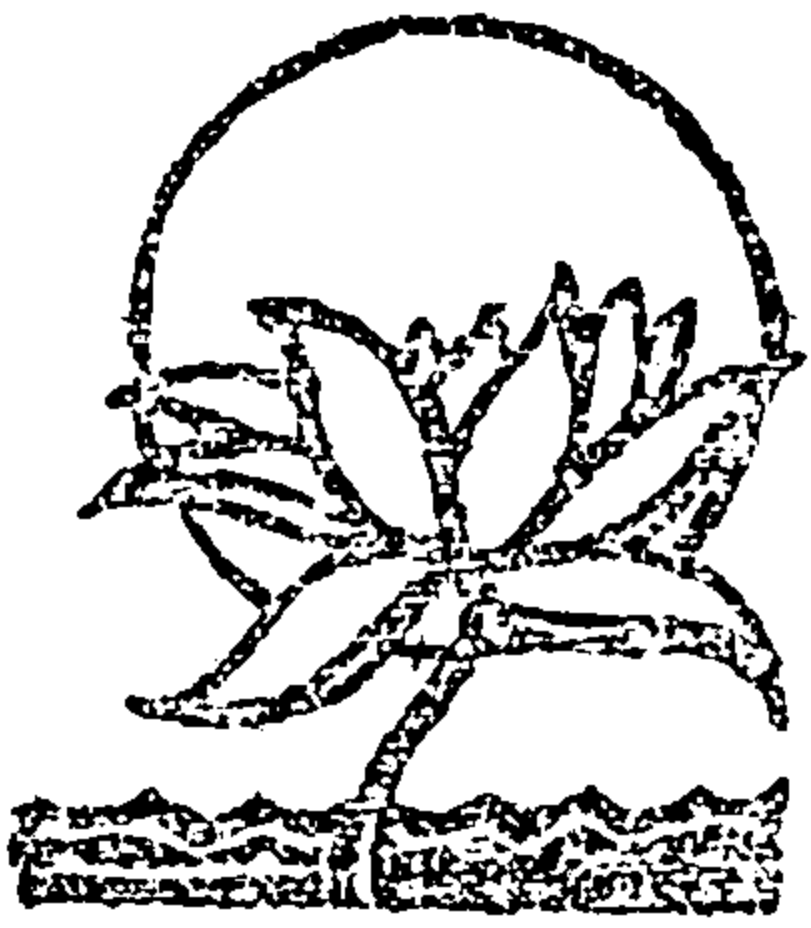
“ငါ့မြေး ဘာမှ မပူနဲ့။ ဘိုးလေး ဂါတာဘစ်ပုဒ် ကူးပေးလိုက်မယ်။
ငါ့မြေး ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ရွတ်။ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အကျဉ်းအကျပ်က အေး
အေးချမ်းချမ်း လွတ်မြောက်သွားမယ်” လို့ ဆိုပြီး ‘နမောတေဂါထာ’ ကို
ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ရွတ်လိုက်တာ သုံးလ
တောင် မပြည့်ခဲ့ဘူး၊ ဌာနာအုပ် ကျွန်တော်တို့ဆီ ကပြန်ပြောင်းသွားတယ်။”

စာရေးသူလည်း အလွန် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ထိုဂါထာကို မှတ်စုစာ
အုပ်မှာ သေသေချာချာ မှတ်သားလာခဲ့သည်။

ဤဂါထာကို 'ဒုက္ခဝကံပါမှ လွတ်မြောက်သည့် ဂါထာ' ဟူ၍ ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရခြင်း၊ အန္တရာယ် စက်ကင်းတွင် ပိတ်မိ လှောင်မိနေခြင်း၊ လွတ်လမ်းမမြင် ထွက်ပေါက်ရရှိ အကျပ်အတည်း ခတ္တုနေရခြင်း၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ပင်ပန်းဆင်းရဲ အညှဉ်းဆဲ ခံနေရခြင်း၊ အနှောင် အဖွဲ့ခံနေရခြင်း ဟူ၍ အတွက် တစ်နေ့ ၁၀၈-ခေါက်၊ ကိုးရက်အခံဌာန ဖြီး ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါ။ ။ ဝဋ်ကြွေးမရှိက အမှန်မူချ လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာ ရပါမည်။ ။

ချောင်းဆုံ-အုန်းသွင်

မီးလျှံမှ ရေစင်

နုယဉ်

ဝါခေါင်မိုးသည် တစ်နေ့ပတ်လုံး တဖွဲဖွဲ၊ တစိမ့်စိမ့် ရွာသွန်းနေလေသည်။ ည မိုးချုပ်သည့်တိုင် မစနိုင်သေး။ လမ်းထဲတွင် လမ်းမီးတိုင် ဝန်းကျင်မှအပ တစ်လျှောက်လုံး အမှောင် လွှမ်းနေလေ၏။

ညဉ့်ဦးယံ ခုနစ်နာရီခွဲ ကျော်လေပြီ။ မိုးဖွဲဖွဲသံထဲမှ တယ်လီဖုန်းသံညံ့လာသည်။ အိမ်သားများ တစ်နေ့တဲ အလုပ်ကိစ္စပြီး၍ အနားယူနေချိန် ဖုန်းရိုရာသို့ ကျွန်မ ထသွားသည်။ ဖုန်းထဲမှ “ဒေါ်လေးလား၊ ချီပါ” ဟု ပြောလိုက်သော ဆရာမင်းသူဝက်၏ သမီး နှင်းသူဝက်၏အသံ။ သူက သူ့နာမည် မထားချီအစား ‘ချီ’ဟု ပြောလေ့ရှိသည့်အတိုင်း “ဒေါ်လေး၊ အခုပဲ အဘနေမကောင်းလို့ ဆေးရုံ ပို့လိုက်ရတယ်။ အမေလဲ လိုက်သွားတယ်” ဟု ဪရာ ကျွန်မတို့ တစ် အိမ် သား လုံး လန့် သွား ကြ သည်။ “အဘ နေမကောင်းတာ ၅ ရက်လောက် မှီသွားပြီ။ ကနေတော့ ဗိုက်အောင့်တာ ပိုပြီး ဆိုးလာလို့ ဆရာဝန်ကြံ က ဆေးပို့ခိုင်းတယ်။ အူအတက်ရောင်လို့ သိပ်နည်းပြီး လှုပ်လို့တောင် မဖြစ်ဘူး၊ ခုညတွင်းမှာပဲ ခွဲချင်ခွဲရမယ် ပြောတယ်။”

ချီ ဆက်ပြောနေရင်းမှာပင် ကျွန်မ ရင်လေးသွားတော့သည်။ “အသက် ၇၀-နှစ်အရွယ်၊ ဇရာအိုပိုင်း ရောက်ခါမှ ခွဲစိတ်လူနာ ဖြစ်ရတော့မယ်” ဟု တွေးမိပြီး စိတ်အလွန် ပူမိတော့သည်။ “ခု အိမ်မှာ ချီနှင့် ကလေးတွေပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ အဘကို ဘယ်ဆေးရုံမှာ တင်ရမယ်ဆိုတာတောင် မသေချာသေးပါဘူး၊ အမေပြန်လာမှပဲသိမယ်” ဟု ချီက ဆက်ပြောသည်။

“ချီရေ၊ ဒေါ်လေး ခုပဲ အိမ်လာခဲ့မယ်၊ စောင့်နေ” ဟုပြောပြောဆိုဆို အစ်ကိုကြီးနေသော သပြေညိုခြံသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဒုတိယ အကြိမ်

မိုးသည် တဖဲ့ဖဲ့ ရွာချနေရာ ရေများ တစ်လမ်းလုံး စီးဆင်းကာ မောင်မည်း နေသည်။ သပြေညိုအိမ်တွင် ချိုနှင့် ကလေးသုံးယောက်သာ စောင့်နေကြသည်။

“ကဲ...ချို အမေပြန်လာတော့ ဒေါ်လေးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ ခုည ခွဲဖြစ်သလား၊ ဘယ်အခါရုံစို့ ပို့ရလဲဆိုတာ ဒေါ်လေး ငါ်ချင်တယ်။ ရောဂါအခြေအနေလဲ ငါ်ချင်နေတယ်။ ဒေါ်လေးမှာ အစ်ကိုကြီး အတွက် အိမ်ကနေပြီး လုပ်စရာတွေရှိတယ်။ ဒီမှာ အချိန်ကြာကြာစောင့်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီည တစ်ညလုံး ဒေါ်လေး မအိပ်ပါဘူး။ ဖုန်းဆက်ဖို့ အားမနာနှင့် ဆက်သာဆက်။ ချိုတို့ချည်းပဲ၊ တံခါးတွေလဲ လုံအောင်ပိတ်ထားကြ” ဟု မှာခဲ့ပြီး ကျွန်မ ချက်ချင်းပင် ပြန်လဲခဲ့သည်။

အစ်ကိုကြီးအတွက် စိတ်အေးသာစရာ ပြင်းစွာရောက်ရင်း၊ ချောက်ဆုံး၌ ဘုရားပူတစ်ပါး ကို ကွယ်ရာမရှိ ဟူသော အဖြေသွက်လာသည်။

ည ၉-နာရီ အချိန် မိုးတစ်မိမိမိ ရွာဆဲ။ ဘုရားခန်းတွင် အစ်ကိုကြီး အတွက် သက်စေ့ ရသီမှန်း၍ ကျောက်ယောင်းတိုင် ၈-တိုင်ထွန်းကာ ရေချမ်း ၈-ခွက်ကပ်သည်။ ရှစ်ပါးသီလခံယူပြီး အစ်ကိုကြီးနှင့် အစ်မတို့ ရာ အကြောင်းတစ်ခုကို သဘောပြုသည့် လူနာအတွက် သက်စေ့ အမိဋ္ဌန် အဖြစ် ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ် စတင်ရွတ်ဆိုရင်း ဘုရားပူဖော်သည်။ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ် သည် နေ့စဉ် ရွတ်ဆိုနေကျဖြစ်၍ သွက်သက်စွာ ရွတ်၍ရနေသည်။ မြတ်စွာ ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်သောမှ နေမကောင်းဖြစ်လျှင် စုန္ဒမထေရ်မြတ်အား ရွတ်ဆိုစေ၍ နာယူကာ ရောဂါမှ ချမ်းသာရာရသည်။

ကျွန်မတို့ စိတ်ချယုံကြည်စွာဖြင့် ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်ကို အားကိုးသကြီး ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ တံခက်မြိတ်ဆီမှ မိုးသံသည် တဖဲ့ဖဲ့ ကြွားနေရသည်။ ပရိတ်ရွတ်နေရင်း မိုးသံကြွားမှ မျက်ရည်များ တစ်တုတ်တုတ် ကျသောတော့ သည်း ‘ခင်လက်ဆုံရင် မေ့အေးပေးပြီ၊ ခွဲခွဲနေလေပြီသာ’ ဟု စကားမိလာကာ တစ်မျက်မျက်၍ မရသော အေးကမီလည် တည်းညီတောက်နေသောသည်။ အေးချင်းသော အေးဖြင့် ပြန်ဆည်ကာ ပရိတ်ရွတ်၍ ရွတ်နေရာ ညဘယ်နှစ်နာရီဟု မသိနိုင်တော့။ ဖုန်းသံ ရွတ်တရက်ကြားပြန်သည်။

ဖုန်းထဲမှ ချိုက “ဒေါ်လေး၊ အတကို ခုညခွဲဖို့မလိုသေးဘူး၊ အားအေး သွက်ထဲ အေးထဲ၊ အေးလဲ ခုညနည်းသက်သာတယ်လို့ အမေကပြောခိုင်း စိတ်ကောင်း အမေလဲ ခုပဲအိမ်ပြန်လာတယ်။ မနက်မှတစ်ခါ ဆက်ပါဦးမယ်” ဟု ပြောသည်။

အစ်ကိုကြီးအတွက် သတင်းကောင်း ကြားရသဖြင့် အာတက်စွာဖြင့် ဗောဇ္ဈင်္ဂပရိတ်ကို ဆက်လက်ရွတ်ဆိုရာ မိုးလင်းမှန်းပင်မသိလိုက်ပေ။ ကျောက် ဖယောင်းတိုင်များ တစ်ကြိမ်ငြိမ်းလျှင် တစ်ကြိမ် ဆက်သက်၍ ထွန်းထား သဖြင့် ဘုရားခန်းတွင် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိသည်။

မနက် မိုးစင်စင်လင်းသော် ဆေးရုံမှ သတင်းကောင်းကို မျှော်လင့်နေမိ သည်။ မနက် ခုနစ်နာရီကျော်လျှင် ချိုတို့အိမ်မှ ‘အစ်ကိုကြီး အနာ တော် တော် သက်သာနေကြောင်း၊ ဓာတ်မှန်ပင်ရိုက်ကြည့်တော့မည်’ ဟု သတင်း ရသည်။ ကျွန်မလည်း မနက်စာ ကော်ဖီ သောက်ပြီးနောက် အခေါက် ရှစ်ဆယ် မပြည့်သေးသော ဗောဇ္ဈင်္ဂပရိတ်ကို ဘုရားရှေ့တော် မှောက်တွင် ပြန်ထိုးကာ သီလခံယူပြီး ဆက်လက် ရွတ်ဆိုနေသည်။

ပရိတ်တော်ကို ပီပီသသ ရွတ်ဆိုရသဖြင့် နေ့လယ်တစ်နာရီ ကျော်မှ အခေါက်ရှစ်ဆယ် ပြည့်တော့သည်။ မိမိပြုရသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို သမ္မာဒေဝ နတ်အပေါင်းအား အမျှဝေ၊ မေတ္တာပို့ကာ ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်းများ၊ စိတ်စေတနာမှန်မြတ်သော သူနာပြုများ၊ လိုအပ်သော ဆေးဝါးများ ပြည့်စုံစွာရရှိနိုင်စေကြောင်း ဆုတောင်းလိုက်ရပါသည်။

သပြေညှိအိမ်မှဖုန်းသံသည် လာနေကျအတိုင်း နေ့စဉ်လာသည်။ တစ်ချိန် ထက်တစ်ချိန် တိုးတက်၍ ရောဂါ သက်သာနေကြောင်း၊ အစ်ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်ကပင် ဖုန်းဖြင့်ပြောဖို့ မှာကြာလိုက်ကြောင်း ကြားသိရသည်။

ရက်များ မကြာမီမှာပင် အစ်ကိုကြီး ဆေးရုံမှ ဆင်းရတော့မည်၊ ကောင်းစွာကျန်းမာ၍ ပကတိအတိုင်း စားသောက် နေထိုင်နိုင်ပြီဟု သိရ သည်။ သို့သော် အူအလက်ရောင်သက်သာ၍ ကျန်းမာလာသော်ငြားလည်း နောင်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ဦးမည်ဆိုကဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့နေ့တွင် ခွဲစိတ် ကုသရမည်ပင်ဖြစ်သည်။ ယခု အခိုက်အတန့်မှာတော့ စားကာ၊ အနားယူကာဖြင့် အင်အားပြည့်စုံဖို့ နေထိုင်ရမည်။ သင့်တော် သောနေ့ တစ်နေ့တွင် အပြီးအပိုင် သက်သာသွားဖို့ ခွဲစိတ်ကုသရန် ချိန်းဆို မည်ဟု သမားတော်ကြီးတို့က ဆုံးဖြတ်ကြသည်ဟု ကြားသိရသည်။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၆-ရက်နေ့ညနေတွင် အစ်ကို ကြီး ခွဲစိတ် ကုသခံရန် ဆေးရုံကြီးသို့ နောက်တစ်ကြိမ် တက်ရပြန်သည်။ နက်ဖြန်နံနက်တွင် ခွဲစိတ်ကုသတော့မည်ဖြစ်၍ ကျွန်မအဖို့ ပရိတ်ရွတ်နေ နည်းစားရသည်။ ခွဲစိတ်ကုသခြင်းအတွက် ဆေးဝါးအပြင် လက်နက်ကိုရိယာ

လည်း ပါရမည်ဖြစ်၍ ဤကိစ္စတွင် ဓာရဏပရိတ်တော်နှင့် ဆင့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ ဓာရဏပရိတ်တော်၏အကျိုးကား သူတစ်ပါးပယောဂဖြင့် မပျက်စီးရာ၊ သေမည့်ဆဲဆဲ သစ်ပင်သော်မျှ ဓာရဏပရိတ်ရွတ်ကာ စိုက်လျှင် ရှင်သန်လာသည်ဟု စာတွင်သိရသည်။ ကိုယ်တွေ့များလည်း ကြုံခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုတစ်ကြိမ် ကဲ့သို့ပင် ဖယောင်းမီးတိုင် လူနာ၏ သက်စေ့ ထွန်းညှိကာ ရှစ်ပါးသီလခံယူ၊ အိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ပီပီသသရွတ်ဆိုသည်။ ထိုနဲ့ တစ်နဲ့လုံး ဆေးရုံမှသတင်းကို နားစွင့် မျှော်စင်နေကြသည်။ ညနေဘက်တွင် သပြေညိုအိမ်ကြီးမှ ဖုန်းသံကြားရသည်။ အစ်ကိုကြီးခွဲစိတ် ကုသပြီးနောက် မေ့ဆေးပြောကာ သတိချစကားပင်ပြောနေပြီဟု ကြားသိရသေးအခါ၊ ထတိုင်းမသိ ငမ်းသာသွားကြသည်။ သို့ပင် တထစ်သော ဒုက္ခလှေကားမှ ဆင်းခဲ့ရသော်လည်း ခွဲစိတ်လူနာများ ကြုံ ရတတ် သည့် အဖျားသွေး ဝင်တတ်ခြင်းအတွက် သေကစင်စင် မအေးရသေးပေ။ သို့ရာတွင် ဆေးရုံမှပြန်လာသော သတင်းအရ အဖျားမရှိ၊ အားမလျော့ဘဲ ရှင်လန်းစွာ ရှိနေကြောင်း သတင်းကောင်းများ ဆက်တိုက် ကြားသိနေရသည်။

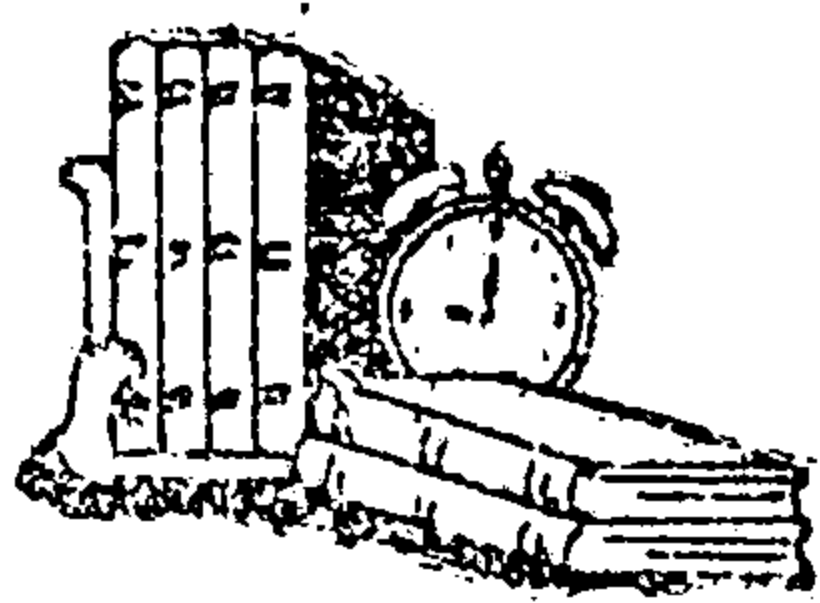
ငါးရက်မျှ ကြာသောနေ့၌ ကျွန်မတို့ ရင်တနှေးနှေး ပူပင်ခဲ့ရသော ခွဲစိတ်လူနာအဖြစ်မှ လူကောင်းပကတိအဖြစ် အိမ်သို့ ပြန် လည်ရောက်ရှိ လာသော အစ်ကိုကြီး မင်းသုဝဏ်ကို တွေ့ကြရပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့ နေ့စဉ် ရွတ်ဆို ပူဇော်ခဲ့ရသော ဗောဇ္ဈင်္ဂပရိတ်နှင့် ဓာရဏပရိတ်တော်၏ တန်ခိုးအာနိသင်ကြောင့် ဇရာပိုင်းရောက်ခါမှ ဆေးရုံတက် မေ့ဆေးပေး ခဲ့စိတ်ကုသ ခံလိုက်ရသော အစ်ကိုကြီးမှာ ဘေးမသီးရန်မခဲဘဲ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော သမားကောင်း၊ သမားမြတ်တို့နှင့် ကြုံကြိုက်ရခြင်း၊ စေတနာ ပြည့်ဝကြသော ဆေးရုံသူနာပြုများ၊ ရောဂါနှင့်လိုအပ်သော ရှားပါး ဆေးဝါးများ၊ ဘက်စုံ ရရှိ ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်ဟု ကျွန်မက တထစ်ချ မှတ်ယူမိပါတော့သည်။ ။

အားလုံးကို ကျေးဇူးအင်လျက်...

နုယဉ်

✽ ✽ ✽

မောဇ္ဈင် သုတ်တော်အကျိုး

မောင်စိန်လွင် (ပျဉ်းမနား)

မြန်မာနိုင်ငံ၌ ရွေးကာလကပင် ပရိတ်ကြီး ၁၁-သုတ်ကို ရဟန်းရှင် လူတို့ ရွတ်ဖတ်လာခဲ့ကြပါသည်။ ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဖတ်ရသော အကျိုး ကား ကြီးမားလှပေ၏။ ခပ်သိမ်းသော ဧကဂါ ဘေးအန္တရာယ် တို့ကို ကာကွယ်ခြင်းနှင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာ ကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြခြင်းတို့ကြောင့် အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ် သင့်လှ ပေသည်။ နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ် ကြည့်ညှိနိုင်ကြစေရန် အောက်ပါအတိုင်း အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြအပ် ပါသည်။

- ၁။ တနင်္ဂနွေ-မင်္ဂလာသုတ်။ အလှူအိမ်တက် ကျက်သရေရှိခြင်း။
- ၂။ တနင်းလာ-ရတနသုတ်။ ကပ်ကြီးသုံးပါးမှ ကင်းဝေးခြင်း။
- ၃။ အင်္ဂါ-မေတ္တသုတ်။ နတ်များမခြောက်လှန့်နိုင်ခြင်း၊ သူတစ်ပါး ရန်ငြိုး မဖွဲ့နိုင်ခြင်း။
- ၄။ ဗုဒ္ဓဟူး-ခန္ဓသုတ်။ မြေ၊ ကင်း၊ သန်း ကင်းဝေးစေခြင်း။
 ။ မေ-ရသုတ်။ ရာဇဝတ်ဘေးမှ လွတ်ခြင်း။
 ။ ဝဋ္ဋသုတ်။ မီးဘေးမှ ကင်းဝေးစေခြင်း။
- ၅။ ကြာသပတေး-ဓဇဂ္ဂသုတ်။ စစ်မက်အန္တရာယ် ဘေးကင်းခြင်း။
- ၆။ သောကြာ-အာဠာနာဠိယသုတ်။ ဘီလူး၊ သရဲသဘက် မဖျက်ဆီး နိုင်ခြင်း။

၇။ စနေ-အင်္ဂုလိမာလသုတ်။ အလွယ်တကူ မီးဖွား နိုင်ခြင်း။

■ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်။ ၉၆-ပါး ရောဂါဘေး ကင်းဝေးစေခြင်း။

■ ပုဗ္ဗဗျာသုတ်။ အတိတ်နိမိတ် ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်း ကံကြမ္မာ ကောင်းလာနိုင်ခြင်း။

အထက်ဖော်ပြပါ ပရိတ်ကြီး ၁၁-သုတ်၏ တန်ခိုးတော်ကို ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေကြသော သူတော်စင် သူတော်ကောင်းတို့ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ တွေ့နေကြမည် အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံ ကျော် စာရေးဆရာကြီး ဦးသုခသည် မေတ္တာသုတ်နှင့် မင်္ဂလသုတ် စာအုပ်တို့ ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆရာကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် အင်္ဂါ သား ကျွန်တော်သည် မေတ္တာသုတ်ကို အရကျက်ပြီး တစ်ဆင့် မေတ္တာ ဖြန့်ဝေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်ရေးလိုသည်မှာ ထိုပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်ထဲမှ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်၏ တန်ခိုးထက်မြက်ပုံ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကို တင်ပြလိုပါသည်။ မကြာမီသော အချိန်ကာလက ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၈၄-ခု နှစ်စဉ်းလောက်မှ စ၍ ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင်မိခင်ကြီး၌ ဝမ်းဗိုက်ရောင် ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ် လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏မိခင်မှာ ကျွန်တော် သုံးနှစ်သားအရွယ်ကပင် မုဆိုးမဘဝဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်အတူ နေလာခဲ့ရာ ယခုအချိန်ထိဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိခင်ကြီး၏ ရောဂါဝေဒနာကို ပြုစုရင်း စိတ်ဆင်းရဲမှုကို နေ့စဉ် ခံစားနေခဲ့ရပါသည်။ ထိုရောဂါ သက်သာ ပျောက်ကင်း ကျန်းမာ စေရန် မြန်မာကုနည်း၊ အနောက်တိုင်းကုနည်းတို့ဖြင့် ကြိုးစားကုသပါသော် လည်း မရပါ။ ရောဂါမှာသက်သာလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လိုက်နှင့်တဖြည်းဖြည်းပင် မရုဏ်မင်းထံ ဝကွက်၍ အပ်ရတော့မည့် အခြေအနေ ရောက်ရှိနေပါပြီ။

ကျွန်တော် မှာလည်း အစဉ်းစား အစိုးရိမ်သွန်ပြီး အစားအသောက် ပျက်ခြင်း၊ အိပ်ရေးပျက်ခြင်းများကြောင့် မကောင်းသော အိပ်မက်များ မက်ခြင်းကို ရံဖန်ရံခါ ခံစားခဲ့ရပါသည်။ မကောင်းသော အိပ်မက်တို့ကို တော့ မေတ္တာသုတ် တန်ခိုးတော်ဖြင့် အနိုင် ယူနိုင်ခဲ့ပါသည်။

၉၆-ပါးသော ရောဂါဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်၍ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဗောဇ္ဈင်္ဂ သုတ်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်တွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အခါတစ်ပါး နာ ဖျား ဆင်းရဲ တော် မူကြကုန်သော အရှင်မေ ဂူသာန် မထေရ်နှင့် အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်တို့အား မြတ်စွာဘုရားက ဗောဇ္ဈင်္ဂ ခုနစ်ပါးတရားကို ဟောကြားပေး၏။ ခဏ၌ပင် ရောဂါမှ ကင်းလွတ် တော်မူကြကုန်၏။

တစ်ရံရောအခါ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင် အနာရောဂါ ပြင်းထန်နှိပ်စက်
ခံရသဖြင့် အရှင်စုန္ဒမထေရ်အား ထိုပောဇ္ဈင် တရားတော်မြတ်ကို ရိုသေစွာ
ရွတ်ဆိုစေ၍ နာယူအတတ်မူသော တစ်ခဏ၌ပင် အနာရောဂါ ပျောက်ကင်း
ချမ်းသာတော် မူလေသည်။ မထေရ်မြတ်ကြီး သုံးပါးစလုံး ရောဂါ
ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေသော ပောဇ္ဈင်သုတ်တော်ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်
စွာ ရွတ်ဆိုပြီး မိခင်ကြီးအား နာကြားစေပါသည်။

ကျွန်တော် အလွတ်ရသော ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်ကို ငါးပါးသီလ ခံယူပြီး နံနက်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ် ရွတ်ဖတ်ခဲ့ပါသည်။ ရက်ပျက်အနည်းငယ်သာရှိခဲ့ပါသည်။ နောက် အတွေးတစ်ခု ခေါင်းထဲ ရောက်လာပြန်ပါသည်။ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့လျှင် မကွယ်လွန်မီ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စပါသွားစေခြင်းငှာ ကျွန်တော်၏ ဆရာတော် ဦးသုန္ဒရ (စဉ့်အိုးဘိုကျောင်း) နှင့် တိုင်ပင်ပြီး မာသဝိသုတစရာ မစျေးတုန်း ကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဦးကဝိသရ၊ တံခွန်တိုင်ကျောင်းဆရာတော် ဦးတေဇနိယတို့ အမှူးပြုသော သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့အား ဖင့်လျှောက်ပြီး အထူးသဖြင့် ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်ကို ချီးမြှင့်ပေးတော် မူပေ မည်ထာရှုသွင်း လျှောက်ထားခဲ့ပါသည်။ မိခင်ကြီးအား နာကျင်စေခဲ့ပါသည်။

တို့သို့ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏တရားစာတော် အမြောက်အဆားကို နာကြားခဲ့ရပြီးနောက် ကျွန်တော်၏မိခင်မှာ သက်သာသလိုရှိပြီး အနည်းငယ် ရှင်လန်းလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ညီရှိရာ ရန်ကုန်သို့သွားပြီး ဆေးစစ် ဆေးစားရန် ကိုပါ ပြောဆိုလာပါသည်။ ဤနေရာတွင် အထူး ရေးပြလိုသော အချက်မှာ ကျွန်တော်၏မိခင်ကြီးသည် ရောဂါ ဖြစ်သည့် အချိန်က ပြီး “ငါသည် ပျဉ်းမနားမှာပင် ဆေးကုမည့် ကယ်မှမသွား၊ ပျဉ်းမနားမှ ပင် ကုမရသည့် အဆုံး ခေါင်းချမည်” ဟူ၍ ပြောဆိုထားပါသဖြင့် ရန်ကုန်၊ မန္တလေး မြို့ကြီးများကိုပင် မခေါ်ရဲတော့ပါ။ မိခင်ကြီး စိတ်မဆင်းရဲ စေခြင်းငှာ ရန်ကုန်သွား၍ ဆေးကုသရန် မဟိုက်ထွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုမှ ရန်ကုန်သွား ခေပ်တဲရန် မိခင်ကြီးက လက်ခံလိုက်သည်။ ရန်ကုန်
သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ရထားမဆင်းမီ နံနက်ပိုင်းတွင် ဆရာတော်
ဦးကဝိသာရသည် အခြားအခြားသော အိမ်များမှ ဆွမ်းခံကြွပြီးနောက်

ဒဂုံယ ၁၁/၇/၆၆

မိခင်ကြီး ရန်ကုန်သွားမည်ကို သိသဖြင့် တမင်တကာ လာရောက်နှုတ်ဆက် အားပေးပြီး ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်ကို ချီးမြှင့် ပေးပြန်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် မိခင်ကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ ခမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည် ဝိုင်းလျက် လက်အုပ်ချီနေရင်း ဆရာတော်အား နောက်ဆုံး ဂါရုပ္ပလိုက် ရခြင်းပေလောဟု တွေးထင်နေသလားပင်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ် တက်ကြွ နေပုံမှာ သူတာဆင်းသည်အထိ ထူးထူးခြားခြား မြင်တွေ့ရပါသည်။

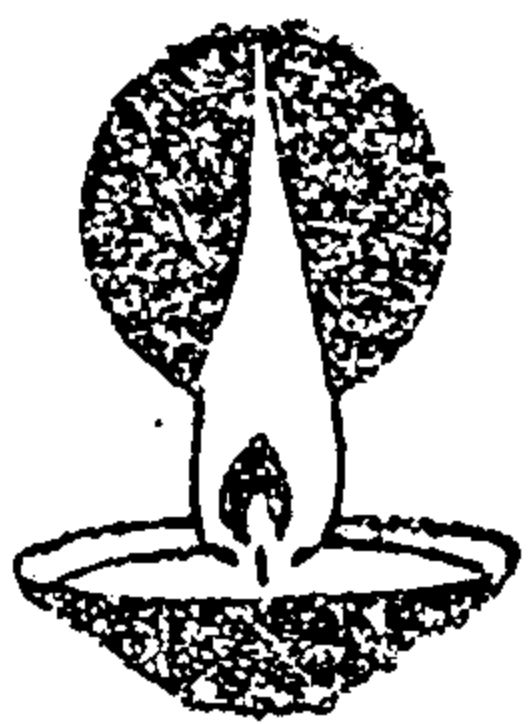
ရန်ကုန်တွင် ကျွန်တော် မိခင်ကြီး ဆေးသွားကုသည့်မှာ တစ်လတိတိ ကြားခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်ကညီသည် ပါရဂူ ဆရာဝန်ဖြင့်သာမက မြန်မာ သမားတော်ကြီးဖြစ်ပါ ကုသမှုပေးခဲ့ရာ ရောဂါနှင့်ဆေးတွေ့ပြီး သေမင်း ၏ ဘပ် နောက်ဆုံး ဖြစ်သွားရပါသော့သည်။

မိခင်ကြီးမြန်၍ ကျန်းမာလာခြင်းသည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏တရား ဆေးဟု လုံးဝ ဥဿုံ ယုံကြည်ပါသည်။ တစ်ချို့က ပြောချင်ကြပါသည်။ ပရိတ်ရွတ်သောနှင့် ရောဂါ ပျောက်သလား ဟူ၍ ...။ ကျွန်တော်ယုံကြည်စွာ ဖြေဆိုရပါသော် ပရိတ်ရွတ်ဖတ် နာကြားခဲ့ရသော မိခင်ကြီးသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယုံကြည် တက်ကြွမှုရှိပြီး ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကုသပေးကြသော မြန်မာ သမားတော်ကြီး နှင့် ပါရဂူဆရာဝန်ကြီးတို့ မိခင်ကြီး၏ ရောဂါကိုတွေ့၍ ဆေးကိုတည့်အောင် ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ရောဂါနှင့်ဆေး တည့်အောင်ပေး၍ ပျောက်ရေးမခက် ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၉၆-ပါး ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေကြရသောသူများ သည် ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်ကို ပို့ချသော ရွတ်ဖတ်ပွားများ၍ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေရန် မေတ္တာပို့ဆုရင်း နိဂုံးချုပ်အပ်ပါသည်။

ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်မှာ အလွယ်တကူ ရှာယူနိုင်မည်ဖြစ်ပါ၍ ဖော်မပြ တော့ပါ။ ကျွန်တော်၏ မိခင်ကြီးသည် အသက် ၇၆-နှစ်ရှိပြီး ယခုအခါ ပျဉ်းမနားမြို့ ရွှေချီရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်သူ ဓမ္မကျင်စေ ဖြစ်ပါသည်။

မောင်စိန်လွင် (ပျဉ်းမနား)

မောဇ္ဈင်သုတ်၏ အာနိသင်

ချောင်းဆုံ ညွှန်းသွင်

“ကျွန်တော်ရောဂါက ဦးနှောက်သွေးကြောထဲက သွေးခဲတဲ့ရောဂါပါ။ ပထမဆုံးတော့ သတိလစ်တယ်။ ဈေးဝယ်ပြီး ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ထွက်သွားတယ်။ ပိုက်ဆံပေးပြီး ပစ္စည်းယူဘဲ ပြန်အမ်းငွေမယူဘဲ ထွက်သွားတာတို့ စတဲ့အသေးအဖွဲ့ကနေ နောက် အတိတ်မေ့တာ၊ ပြန်၍ စားရင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ခေါင်းကိုက်တာဖြစ်လာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ခေါင်းထဲမှာ ဓာတ်လိုက်နေသလို အဆက်မပြတ် မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြူပြီး ဆေးရုံတက်ရတော့တယ်။”

“ဆေးရုံမှာ နှစ်လလောက်အမျိုးမျိုးမ်းသပ်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ကို ခွဲစိတ်ကုသဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။ အန္တရာယ်ကတော့ တစ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ရှိဘယ်လို့ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာရယ် တကယ်တော့ အဲဒီ တစ်ရာခိုင်နှုန်းဆိုတာလဲ အကိုင်းအဆရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ တစ်ရာခိုင်နှုန်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီတော့ ခွဲရမှာ ကြောက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တခြားနည်းလမ်းလဲမရှိတော့ ခွဲစိတ်ဖို့ သဘောတူကြောင်း လက်မှတ် ရေးထိုးလိုက်ရတယ်။”

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ရုံးမှ တပ်ညွှတ်တစ်ဦး ဆေးရုံမှဆင်းလာပြီး ရုံးပြန်တက်လာသဖြင့် သူ ဆေးရုံတက်နေစဉ်က မရောက်နိုင်ခဲ့ သည့်ကို ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်ရင်း သူ ရောဂါအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ အထက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အခု ခွဲစိတ်ပြီးသွားပြီလား၊ ကောင်းသွားပြီလား”ဟု ကျွန်တော်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ ပြောမလို့ပေါ့ဆရာ၊ ဆရာက ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခဲဆင်းပါးတွေ ရေးတတ်တယ်ဆိုတာ သိရလို့ ဆရာ့ကို ဒီထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ် ကလေး ပြောပြချင်လို့၊ ကျွန်တော် မခွဲဖြစ်ဘူးဆရာ၊ မခွဲရ မစိတ်ရဘဲ လုံးဝ နီးနီး ပျောက်ကင်းသွားတယ်။ နီးနီးဆိုတာက ပျောက်နေတာ မကြာသေး လို့ ချန်ပြီး ပြောတာ၊ တကယ်တော့ လုံးဝပျောက်သွားပါပြီ။”

သူက လေးလေးနက်နက် ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက်ဆက်ပြီး....

“ရောဂါ ပျောက်ချင်လွန်းလို့ ခွဲမယ်၊ စိတ်မယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်း ကျတော့ ဒီအန္တရာယ်တစ်ရာခိုင်နှုန်းဆိုတာကိုပဲ ကျွန်တော်အတော်ကြောက် နေမိတယ်၊ တုန့်လှုပ် ချောက်ချားနေတယ်။ ခွဲဖို့ သုံးရက် အလိုလောက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်၊ ဒါနဲ့ စိတ်ငြိမ်အောင်ဆိုပြီး တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ပရိတ်တော်တွေကိုရွတ်နေမိတယ်၊ ဒီလို ရွတ်ရာက ‘ဗောဇ္ဈင်သုတ်’ကို ထူးထူးခြားခြား ရွတ်ဖို့ အကြံရလာ တယ်၊ ဒါနဲ့ တစ်ကြိမ်ရွတ်ရင် ခုနစ်ခေါက်၊ တစ်နေ့ ခုနစ်ကြိမ် ရွတ်တော့ တာပဲ၊ ခွဲစိတ်မယ့် မနက်ကျတော့ စိတ်ထဲက ဝေဒနာ သက်သာသလိုလိုဖြစ် လာတယ်။

“အစီအစဉ်အရ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ခွဲဖို့ပဲ၊ ခွဲစိတ်ခါနီးမှ အရေးပေါ် လူနာတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူက ကျွန်တော်လို မဟုတ်ဘူး။ သိပ်အရေးကြီးနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကို ဒုတိယ ထားပြီး သူ့ကို အလျင်ခွဲတယ်၊ အဲဒီမှာ ခွဲစိတ်တဲ့စက် ပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လို ဝမ်းသာမှန်း မသိဘူး၊ စက်က ရက်အတော်ကြာကြာ ပြင်ရဦးမှာမို့ ကျွန်တော်မှာ ဗောဇ္ဈင်သုတ် ရွတ်ဖို့ ရက်အတော် ရ သွား တယ်။

“ကျွန်တော်လဲ အားတက်ပြီး ဘာအားဖိ ရွတ်တော့တာပေါ့။ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက ကျွန်တော် ခေါင်းဟာ အရင်က စဉ်းစားလို့လဲ မရဘူး၊ တစ်ခုခုကို အာရုံစိုက် ပြောဆိုလို့လဲ မရဘူး၊ ရွတ်လို့လဲ မရဘူး၊ ခေါင်းထဲ တစ်ခါတည်း ကျဉ်ဘက် ယာတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မခွဲခင် သုံးရက်လောက်က စပြီး ကျွန်တော် ပရိတ်ရွတ်တော့ ရွတ်လို့ ရတယ်။ ဗောဇ္ဈင်သုတ်တွေ ဖိရွတ် တော့လဲ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ နောက်စက်ပျက်လို့ စက်ကို စောင့်ရင်းနဲ့ဗောဇ္ဈင် သုတ် ဖိရွတ်တော့လဲ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။

“စက်ပြင်ဖို့ ကြာဦးမှာမို့၊ ပြီးဘော့ တစ်လုံးတည်းရှိတာမို့ ကျွန်တော် ကို စက်ပြင်တာ စောင့်ရင်း အိမ်မှာ ပြန်နားဖို့ ဆရာဝန်ကြီးက ခွင့်ပြုတယ်။

ထပ်ပြီး စမ်းသပ် ကြည့်တော့လဲ ရောဂါက ထူးထူးခြားခြား သက်သာ
နေတာတွေလို့ ဆရာဝန်ကြီးကလဲ အံ့သြနေတယ်။

“အိမ်ရောက်တော့လဲ ဗောဇ္ဈင်သုတ်ကိုပဲ ပုံမှန်ရွတ်နေခဲ့တယ်။ ရောဂါလဲ
ဆက်တိုင်းပင်တိလို့ ဖြစ်နေတယ်။ ရက်ချိန်းစေ့လို့ ဆရာဝန်ကြီးကို သွား
ပြန်ပြီတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ‘လုပ်ငန်းခွင် ပြန်ဝင်ပြီး နားနား နေနေ လုပ်
ကြည့်ပါ။ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကင်း သွားနိုင်တယ်’ ဆိုပြီး ကျွန်တော်
ကို လုပ် ငန်း ခွင့် ပြန် ဝင် နိုင် ကြောင်း၊ ထောက်ခံစာ ပေးလိုက်တယ်
ဆရာ။

“ကျွန်တော် ရောဂါကို ဗောဇ္ဈင်သုတ်က ပျောက်အောင် ကုလိုက်တယ်
လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ် ဆရာ။ အဲဒါ တစ်ခြား ဝေဒနာရှင်တွေလဲ
သိအောင်၊ ရွတ်နိုင်အောင် ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ကလေးကို ဆရာရေးသား
ပြီး ဖြန့်ဖြူးပေးပါ” ဟု လေးလေးနက်နက် ပြောသည်။ ကျွန်တော်က
လည်း ဝမ်းသာ အားရ ဝန်ခံ လိုက်သည်။

ထိုသူနှင့်ကျွန်တော် တွေ့ပြီး ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ဌာနမှ
အမျိုးသမီး အယ်ဒီတာ တစ်ဦးက ကျွန်တော် ထံလာရင်း စကားစပ်မိရာမှ
ကျွန်တော်က ဗောဇ္ဈင်သုတ် ရွတ်ဖတ်ခြင်း အကြောင်း ရောက်ရှိသွားသည်။

“ဗောဇ္ဈင်သုတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့ဆီမှာလဲ ထူးခြားတဲ့ အတွေ့
အကြုံရှိတယ်၊ အန်ကယ် ဆောင်းပါး ပိုပြီး ပြည့်စုံသွားအောင် ကျွန်မ
ပြောပြမယ်” ဟု ဆိုပြန်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ် ငါးနှစ်လောက်က ကျွန်မ ခင်ပွန်းဟာ ပုံမှန်ဆေးစစ်
ရင်း ဓာတ်မှန်မှာ အဆုတ်ရောဂါ လက္ခဏာလိုလို အစက် အပြောက်လေး
တွေ တွေ့တယ်။ သူက ဘာသာရေးယုံကြည်မှု လေးနက်တဲ့ လူဖြစ်တော့
ဗောဇ္ဈင်သုတ်ကို နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် နေ့စဉ် ခုနစ်ခေါက်စီမှန်မှန်
ရွတ်တယ်။ သာမန် မဟုတ်ဘူး၊ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လေးလေးနက်နက်
ရွတ်တာ။

“အဲဒီလို ဗောဇ္ဈင်သုတ်ကို နံနက် ည နေ့စဉ် ခုနစ်ခေါက်စီ ယုံကြည်စွဲမြဲ
စွာနဲ့ မှန်မှန်ရွတ်ပြီး ခြောက်လခန့် ကြာတဲ့အခါကျတော့ ဆရာဝန်ဆီ ပြန်
သွားပြီး ဓာတ်မှန် ပြန်ရိုက်ကြည့်တယ်။ ဓာတ်မှန်မှာ အရင်တစ်ခါတုန်းကလို
အစက်ကလေးတွေ လုံးဝ မတွေ့ရတော့ဘူး။

“ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်သားလုံး တစ်ယောက်ယောက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရင် ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်ကိုပဲ ယုံကြည်ကြည် ရွတ်ကြတယ်” ဟု သူမ၏ ကိုယ်တွေ့ကို အားရပါးရ ပြောပြသည်။

ဤဗောဇ္ဈင်သုတ်သည် ရောဂါဝေဒနာသည်များ အတွက် ဆေးစွမ်း ကောင်းတစ်လက် ဖြစ်ကြောင်း ပရိတ်တော်များနှင့် ပတ်သက်သည့် ဗဟု သုတ ရှိသတိုင်း သိထားကြပေသည်။ ကြားသိထားသည့်အတိုင်း ရွတ်ဆိုကြ မည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ရွတ်ဆိုရာတွင် ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါပေါ် မူတည်ပြီး အကျိုးခံစားရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဤဗောဇ္ဈင်သုတ်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကိုယ်တိုင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဟောကြားရခြင်းမှာလည်း အရှင်မဟာ ကဿပကိုယ်တော်ကြီးနှင့်အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော်ကြီးတို့ ရောဂါ ဝေဒနာ၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရသဖြင့် ရောဂါမှသက် သာရန် ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ဗောဇ္ဈင်သုတ်တရားတော်၏ အာနု ဘော်ဖြင့် အရှင်မဟာကဿပနှင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မဆင်မြတ်ကြီးတို့ နှစ်ပါးစလုံး ဝေဒနာမှ သက်သာ ပျောက်ကင်းခဲ့ကြပေသည်။

ဤမျှမကသေး၊ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကိုယ်တိုင် ဝေဒနာခံစားနေရချိန်ဝယ် စုန္ဒမထေရ်အား ပြန်ရွတ်စေပြီး ဗောဇ္ဈင်သုတ်ကို နှလုံးသွင်းခြင်းဖြင့် ဝေဒနာမှ ချမ်းသာခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့် မည်သည့် ရောဂါဝေဒနာဖြစ်စေ၊ ဝေဒနာကျရောက်သော အခါ ဝေဒနာရှင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ အခြားသူတစ်ဦးကဖြစ်စေ ဗောဇ္ဈင်သုတ် ကို ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါ အပြည့်အဝဖြင့် ရွတ်ဆိုခြင်း၊ နာကြားခြင်း ပြုပါက အကျိုးထူးနိုင်ကြောင်း မြတ်မင်္ဂလာ ပရိသတ်များထံ တင်ပြလိုက်ရပါ သတည်း။ ။

ချောင်းဆုံ-အုန်းသွင်

ဗောဇ္ဈင်သုတ်ပါဌ်
 သံသာရေ သံသရန္တာနံ၊
 သဗ္ဗဒုက္ခ ဝိနာသနေ။
 သတ္တ ဓမ္မေစ ဗောဇ္ဈင်ဂံ၊
 မာရဓေနာ ပမဒ္ဒနေ။

ဒုတိယ အကြိမ်

ဗုဒ္ဓိတော ယေ စိမေ သတ္တာ၊
တိဘဝါ မုတ္တကု'တ္တမာ။
အဘတိ' မဇရာ' ဗျာဓိ'၊
အမတံ နိဗ္ဗယံ ဂတာ။
ဧဝမာဒိ ဂုဏပေတံ၊
အနုက ဂုဏသင်္ဂဟံ။
ဩသဓဉ္စေ ဣမံ မန္တံ၊
ဗေဇ္ဈင်္ဂဉ္စ ဘဏာမ ဟေ။
ဗေဇ္ဈင်္ဂါ သတိသင်္ခါတော၊
ဓမ္မာနံ ဝိစယော ဟတာ။
ဝီရိယံ ပီတိ မဿန္တိ၊
ဗေဇ္ဈင်္ဂါ စ တထာပဇေ။
သမာဓု' ဝေက္ခာ ဗေဇ္ဈင်္ဂါ၊
သတ္တေ' တေ သဗ္ဗဒဿိနာ။
မုနိနာ သမ္မဒက္ခာတာ။
ဘာဝိတာ ဗယုလိက္ခတာ။
သံဝတ္တန္တိ အဘိညာယ၊
နိဗ္ဗာနာယ စ ဗောဓိယာ။
ဧတန သစ္စဝဇ္ဇေန၊
သောတ္ထိ တေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
တေသ္မိ' သမယေ နာယော၊
မေဂ္ဂလ္လာနဉ္စ ကဿိ။
ဝိလာနေ ဒုက္ခိတေ ဒိသ္မာ၊
ဗေဇ္ဈင်္ဂါ သတ္တ ဒေသယိ။
တေစ တံ အဘိနန္ဒိတာ၊
ဧဝေါ မုတ္တိ' သု ဝင်္ဂိတေ။
ဧတန သဗ္ဗ ဝေဇ္ဇေန၊
သောတ္ထိ တေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
ကေဒါ ဓမ္မရာဇပိ၊
ဂေဇ္ဈေညနာ' တိ ပိဋိတော။
စန္ဒဏ္ဏေရေန တံဇယဝ၊
ဘဏပေတုဘန ဝေဇ္ဈရိ။

သမ္မေဒိတာန အာဗာဓာ၊
 တမ္ဘာ ဝုဋ္ဌာသိ ဌာနသော။
 တောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊
 သောတ္ထိ တေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။
 ပဟိနာ တေ အာဗာဓာ၊
 တိဏ္ဏန္ဒမိ မဟေသိနံ။
 မဂ္ဂဟတာ ကိလေသာဝ၊
 ပတ္တာ' နိပ္ပတ္တိ ဓမ္မတံ။
 တောန သစ္စဝဇ္ဇေန၊
 သောတ္ထိ တေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။ ။

၀ ၀ ၀

မေ ချွင်သုတ်အနက်

သံသာရေ၊ သံသာရာဌ်။ သံသာနန္ဒာနံ၊ ကျင်လည်ကုန်သော သူတို့၏။
 သဗ္ဗဒုက္ခ ဝိနာသနေ၊ ခပ်သိပ်သော ဆင်းရဲကို ဖျောက်ဖတ်ကုန်သော။
 မာရသေနာပမဒ္ဒနေ၊ ကိလေသာဟူသော မာရ်စစ်သည်ကို နှိပ်စက်တတ်
 ကုန်သော။ သတ္တ၊ ခုနစ်ပါးကုန်သော။ ဗောဇ္ဈင်္ဂေ၊ အရဟတ္တမဂ်၏
 အင်္ဂါဖြစ်ကုန်သော။

ယေ ဣမေ ဓမ္မေ၊ အကြင်တရားတို့ကို။ ဗုဇ္ဈိတုဘဝ၊ သိ၍သာလျှင်။
 သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ တိဘဝါ၊ သုံးပါးသောဘဝမှ။ မုတ္တကာ၊ ကင်း
 လွတ်ကုန်၏။ ဥတ္တမာ၊ မြတ်ကုန်၏။ အဇာတိ'၊ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းမရှိ
 ထသော။ အဇရံ၊ အိုခြင်းမရှိသော။ အဗျာဓိ'၊ နာခြင်းမရှိသော။
 နိဗ္ဗယံ၊ ဘေးလည်းမရှိသော။ အမတံ၊ သေခြင်းမရှိသော နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂတာ၊
 ရောက်ကုန်၏။

ဝေမာဒိဂုဏ္ဏပေတံ၊ ဤသို့အစရှိသော ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော။
 အနေကဂုဏသင်္ဂဟံ၊ ပျားသော ကျေးဇူးတို့ကိုလည်း တကွ ယူရာဖြစ်သ
 သော။ ဩသဓဉ္ဇေ၊ ဝေးလည်းဖြစ်သော။ မန္တဉ္ဇေ၊ မန္တရားလည်းဖြစ်သ
 သော။ ဣမံ ဗောဇ္ဈင်္ဂဉ္ဇေ၊ ဤဗောဇ္ဈင်ကိုလည်း။ ဟေ၊ အရှင်သုတော်ကောင်း
 တို့။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဘဏာမ၊ ရွတ်ကြကုန်အံ့။

သတိသင်္ခါတော၊ သတိဟူ၍ ဆိုအပ်သော။ ဗောဇ္ဈင်္ဂါစ၊ သမ္မောဇ္ဈင် လည်းကောင်း၊ တထာ၊ ထိုမြို့။ ဓမ္မာနိဝိစယောစ၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်လည်း ကောင်း၊ ဝိရိယဉ္စ၊ ဝိရိယသမ္မောဇ္ဈင်လည်းကောင်း။ ပီတိစ၊ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင် လည်းကောင်း၊ ပဿဒ္ဓိစ၊ ပဿဒ္ဓိ သမ္မောဇ္ဈင်လည်းကောင်း။ တထာ၊ ထိုမြို့၊ အဗရေ၊ တစ်ပါးကုန်သော။

သမာဓုပေက္ခာ၊ သမာဓိ ဥပေက္ခာဖြစ်ကုန်သော။ ဗောဇ္ဈင်္ဂါစ၊ သမ္မောဇ္ဈင် တို့လည်းကောင်း။ သတ္တ၊ ခုနစ်ပါးကုန်သော။ ဧတေ ဗေဇ္ဈင်္ဂါ၊ ထို သမ္မောဇ္ဈင်တို့ကို။ သဗ္ဗဒဿိနာ၊ ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို မြင်တော်မူ တတ်သော။ မုနိနာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ သမ္မာ၊ ကောင်းသောအပြားဖြင့်။ အကွာတ၊ ဟောတော်မူအပ်ကုန်၏။ ဘာဝိတ၊ ပွားစေအပ်ကုန်၏။ ဗဟု လိကတာ၊ အကြိမ်များစွာ ပြုအပ်ကုန်၏။

အဘိညာယ၊ ရှေးရှုသိအပ်သော တရားတို့ကို သိခြင်းအကျိုးငှာလည်း ကောင်း။ နိဗ္ဗာနာယစ၊ ကိလေသာငြိမ်းခြင်း အကျိုးငှာလည်းကောင်း။ ဗောဓိယာစ၊ အရဟတ္တဓိညဏ်အကျိုးငှာလည်းကောင်း။ သံဝတ္တန္တိ၊ ဖြစ် ကုန်၏။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ထိုသို့ မုနိသောကကားကို ဆိုသဖြင့်။ သဗ္ဗဒ၊ ခပ်သိမ်းသောအခါ၌။ ဧတေ၊ သင်၏။ သောတ္ထိ၊ စီးပွားချမ်းသာသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

ဧသေ၊ တစ်ပါးသော။ သမာဓယ၊ အခါ၌၊ နာထော၊ မြတ်စွာဘုရား သည်။ မောဂ္ဂလ္လာနဉ္စ၊ မောဂ္ဂလာန် မထေရ်ကိုလည်းကောင်း။ ကဿပဉ္စ၊ ကဿပ မထေရ်ကိုလည်းကောင်း။ ဂိလာနော၊ နာကုန်သော။ ဒုက္ခိတေ၊ ဆင်းရဲကုန်သော။ တေ၊ ထိုမထေရ်တို့ကို။ ဒိဿ၊ မြင်၍။ သတ္တ၊ ခုနစ်ပါး ကုန်သော။ ဗောဇ္ဈင်္ဂါ၊ ဗောဇ္ဈင်တို့ကို။ အဗေဇယိ၊ ဟောတော်မူပြီး

တေစ၊ ထိုမထေရ်တို့သည်သည်။ တံ၊ ထိုဟောတော်မူသော ဗောဇ္ဈင် တရားတော်ကို။ အဘိနန္ဒိတော၊ အလွန်နှစ်လိုက်၍။ တခိဏေ၊ ထိုခဏ၌။ ဧရာဂါ၊ အနာမှ။ မုစ္စိသု၊ လွတ်ကုန်၏။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ထိုသို့မုနိ သောကကားကို ဆိုသဖြင့်။ သဗ္ဗဒ၊ ခပ်သိမ်းသောအခါ၌။ တေ၊ သင်၏။ သောတ္ထိ၊ စီးပွားချမ်းသာသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

ကေဒါ၊ တစ်ပါးသောအခါ၌။ ဓမ္မရာဇာပိ၊ တရားမင်း ဘုရားသည် လည်း။ ဂေလညေန၊ အနာသည်။ အဘိပိဋိတော၊ လွန်စွာနှိပ်စက်အပ်သည်

ဖြစ်၍။ စုန္ဒုတ္တရန၊ စုန္ဒုမထေရ်ကို။ တံယေဝ၊ ထိုပေမာဇ္ဈင် ခုနစ်ပါးတရား
ကိုသာလျှင်။ သာဓရံ၊ ရိသေခြင်းနှင့်တကွ။ ဘဏာပေတွာန၊ ဟောစေ
လတ်၍။

သမ္မောဒိတွာန၊ နှစ်လိုတော်မူ၍။ ဌာနဓသာ၊ ဟောသောဓဏ၌။ တဗ္ဗာ
အာဗာဓာ၊ ထိုအနာမ္မ။ ဝုဠာသိ၊ ထတော်မူ၏။ ဇေတန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ထိုသို့
မှန်သောစကားကိုဆိုသဖြင့်။ သဗ္ဗဒါ၊ ပပ်သိမ်းသောအခါ၌။ တေ၊ သင်၏။
သောတ္ထိ၊ စီးပွားချမ်းသာသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

တိဏ္ဏန္တမ္ပိ၊ သုံးပါးလည်း ဖြစ်ကုန်လေသော။ မဟေသိနံ၊ မဟာကဿပ
မထေရ်၊ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်၊ မြတ်စွာဘုရားတို့အား။ တေ အာဗာဓာ၊
ထိုအနာမ္မတို့သည်လည်း။ ပဟိနာ၊ ပျောက်ကုန်၏။ မဂ္ဂဟတာ ကိလေသာဝ၊
မဂ်ဖြင့် ပယ်အပ်သော ကိလေသာတို့ကဲ့သို့။ အနုပတ္တိမ္မေတံ၊ တစ်ဖန် မဖြစ်
ကောင်းသော သဘောသို့။ ဗတ္ထာဝေ၊ ရောက်ကုန်သည်သတည်း။ ဇေတန
သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ထိုသို့ မှန်သော စကားကို ဆိုသဖြင့်။ သဗ္ဗဒါ၊ ပပ်သိမ်းသော
အခါ၌။ တေ၊ သင်၏။ သောတ္ထိ၊ စီးပွားချမ်းသာသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ
သတည်း။ ။

* * *

ဓာရဏပရိတ်တော်နှင့် ကျွန်တော်

ဝါဝါထင်လင်း

ဗုဒ္ဓါနံ ဇိဝိတဿ နုဿက္ကာ
ကေနမိ အန္တရာယော ကာတုံ
တဿာ မေ ယောဂတုံ။

ဗုဒ္ဓါနံ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့၏။ ဇိဝိတဿ၊ သက်တော်၏။ အန္တရာယော၊
ဘေးအန္တရာယ်ကို။ ကေနမိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်နှောသည့်။ ကာတုံ၊
ပြုခြင်းငှာ။ နုဿက္ကာ၊ မတုတ်နိုင်။ တဿာ၊ ထိုအတူ။ မေ၊ ငါ့အား
ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဤဓာရဏ ပရိတ်တော်ကို ကျွန်တော် ၁၁-နှစ်သား အရွယ်ကတည်းက
အသေအချာ ကျကျနန ရွတ်တတ်သည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုမူ နားမလည်
ခဲ့ပါ။ ကျကျနန ရွတ်တတ်သည်မှာလည်း မေမေရဲ့မေမေ၊ ဘွားဘွား
ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် မြေးတစ်ယောက်
ယောက်ကို “ဟဲ့ ပရိတ်ကြီး ၁၁-သုတ်နဲ့ ဓာရဏပရိတ် ဖွင့်တော့လေ” ဟု
ဆိုတတ်သည်။ အဲသည့်နောက် ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် သပိတ်အိုင်တောရ၊
သဲကုန်းဆရာတော် အရှင်ညဟ်သာရ၏ ပရိတ်ကြီး ၁၁-သုတ်နှင့် သထုံဆရာ
တော်တို့၏ ဓာရဏ ပရိတ်တော် ရွတ်ဖတ်သံတို့သည် တစ်အိမ်လုံး ဝေအာ
နေပါတော့သည်။

ဘွားဘွား ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော် တယ်နေရာသွားသွား၊ ဘာ
စားစား၊ ဘာလုပ်လုပ် သည် ဓာရဏပရိတ်တော်ကို စိတ်ထဲမှ အစဉ်ရွတ်ဆို
နေတတ်ပါသည်။ ကားပေါ်ထက်လိုက်သည့်နှင့်၊ ခရီးတစ်ခုထွက်တော့မည်
ဆိုသည့်နှင့် ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် သည်ဓာရဏ ပရိတ်တော်ကို အလို
အလျောက်ဆိုပြီးသားဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် ၁၁-နှစ်သား အရွယ်တုန်း

ကတော့ ဆရာတော်နှင့်အတူ ဘာမသိ ညာမသိ အပြိုင် အော်အော် ဆိုမိသည်။ လူကြီး တစ်ယောက်ယောက်က ဆိုခိုင်းရင်လဲ ငြင်းပယ်ခြင်းမရှိ၊ အထစ်အငေါ့မရှိ ဆိုပြတတ်သည်။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော် အသက် ၂၁-နှစ် ရှိပါပြီ၊ ဓာရဏပရိတ်တော်၏ ပါဠိတော်ကိုရော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ ကောင်းကောင်း နားလည်စွာ ရွတ်ဖတ်တတ်ပြီ ဖြစ်သည်။

သာသနာ ၂၅၂၂-ခု၊ ကောဇာ ၁၃၄၀-ပြည့်၊ ၁၉၇၉-ခုနှစ်အတွင်း သာသနာရေး ဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော ဓာရဏ ပရိတ်တော်နှင့် အဘိဏ္ဍသုတ် စာအုပ်ဝါဝါကလေးကို ကျွန်တော် အမြဲလို ကိုင်ဆောင် ရွတ်ဖတ်ခြင်းကြောင့် ယခုလို နားလည်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းမြတ်သော စေတနာဖြင့် တာဝန် ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်နေသူ အားလုံးတို့သည် ဓာရဏ ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပါက အကာလ မရဏမှ လွတ်မြောက်နိုင်သည်။ အကာလ မရဏနှင့် မတွေ့ကြုံရ၊ မတွေ့ကြုံနိုင်။

အကာလမရဏဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါးလက်နက်ဖြင့်သေရခြင်း၊ သူတစ်ပါး ပယောဂဖြင့် သေရခြင်း၊ ကျားကိုက် သေရခြင်း၊ ချောက်ကမ်းပါးကျ သေရခြင်း၊ ကားမောက်၍ သေရခြင်း စသည့် ဥပစ္စေဒက ကံကြောင့် သေခြင်း မျိုးများကို ဆိုလိုသည်။ ဓာရဏ ပရိတ်ကို ရွတ်ဖတ်သူမှာ အကာလ မရဏ အမျိုးမျိုးတို့မှ လွတ်မြောက်သည်ဟု စာအုပ်၏ တိုက်တွန်းချက်၊ ဒုတိယ အပိုဒ်နှင့် တတိယအပိုဒ်တို့တွင် တွေ့နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သည်ဓာရဏပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဆိုသည့် အခါတိုင်း ယုံကြည်ကြည်ကြည် လေးလေးစားစားနှင့် ရွတ်ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်၏ မောင်နှမများကိုလဲ သည်ဓာရဏပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဆိုကြရန်အမြဲတိုက်တွန်းပါသည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့တိုင်း ကြုံတိုင်း သည်ဓာရဏပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဆို ရှင်းပြသည့်အခါ တလေးတစားနှင့် စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်း နားထောင်သူ ရှိသလို လှောင်ပြောင်၍ သရော်ကြသည့် သူများလည်း ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် အနေဖြင့် ဓာရဏ ပရိတ်တော်ကို ပို၍ ယုံကြည်လေးစားမှု ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်၍ ပထမနှစ် ဓာတုဗေဒ တက်စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး သုံးဘာသာဖြင့် ဆောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သင်္ဘောသားဖြစ်သူ ကျွန်တော်၏ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော် အတွက် ဆူပါကက် (ခေါ်) မော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီး ဝယ်ပေးပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်း၌ လက်တွေ့လုပ်ရန်ရှိသဖြင့် အိမ်မှ စောစောထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ ၄၉-လမ်း၊ အိမ်အမှတ် () တွင် ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်မှထွက်၍ ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်လိုက်သည့်နှင့် တွားတွားက “ဟဲ့-မြေး၊ ဖြည်းဖြည်း မောင်းနော်၊ ဓာရဏ ပရိတ်လဲ ရွတ်သွားဦး” ဟု ပြောပါသည်။ တွားတွား မော့ခင်ကတည်းက ကျွန်တော်၏ စိတ်သည် ဓာရဏပရိတ်ကို ရွတ်ဆိုနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လူငယ်ပီပီ ဆိုင်ကယ်ကို စ, ထွက်သည့်နှင့် နှုန်းတင်ပြီး မောင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဆိုင်ကယ်လေးသည် မင်းမနိုင်တိုက်ခန်းတွင် နေသော လူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်မိုးသူထံသို့ ဦးတည်နေပါသည်။ ကျော်မိုးသူက အသင့်စောင့်နေသည်။ ဆိုင်ကယ် နောက်မှ ခုဆိုင်လိုက်သည့်နှင့် “ဟေ့ ကောင် ဓာရဏပရိတ်ရွတ်နော်” ဟု ကျွန်တော် က ပြောတော့ “ငါမှ မရတာကွာ၊ မင်းကလဲ လုပ်မနေဘူးပါနဲ့၊ အစိုးကြီးကျနေတာပဲ၊ မောင်းမှသာ မောင်း ကိုဟဲ့လူ၊ လက်တွေ့ လုပ်ဖို့ နောက်ကျနေဦးမယ်” ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်လဲ အာမူ မပြောတာဘဲ ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်ကယ်လေးသည် မင်းမနိုင်ကထွက်ပြီး ဂေါ်ဒွင်လမ်းပေါ်၊ ဇောက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်ကို မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆိုင်ကယ်ကို အချို့ဖြင့်၍ မောင်းလိုက်ပါသည်။ နောက်မှ ဆိုင်လိုက်သူ ကျော်မိုးသူကသည် “ကောင်းကယ်ကွ၊ ပြန်ပြန်သာမောင်း” ဟု တိုက်တွန်းနေပါသည်။

ဆိုင်ကယ်လေးသည် မြို့မကျောင်း၊ အမှတ် ၂-စစ်အေးရုံ၊ အိမ်တော်ရာ ဘုရား စသည်တို့ကို အမြန်နှုန်းဖြင့် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပါသည်။ ယခင်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်ခါနီး အချိန်ကို နည်းငယ်လျော့ပြီး ဘယ်ဘက် အချက်ပြ မီးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ကားရှင်းသည်နှင့် ကွေ့ချပြီး နှုန်းကို တင်လိုက်ပါသည်။

ဟဲလ်ပင်လမ်း မီးပွင့်အနီး ကိုက် ၁၀၀ - အကွာလောက်တွင် အမှတ် မထင် ၉-နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်က လမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်သည်။

“ဟာ....ဟေ့ ကောင်၊ ကလေး၊ ရှေ့မှာ ကလေး” ဟု နောက်မှ ကျော် မိုးသူ၏ သတိပေးအော်သံနှင့်အပြိုင် ကျွန်တော်သည် ဆိုင်ကယ်ကို ဘယ် ဘက်သို့ ဆွဲချလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် အခြားတစ်ဘက်မှ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် လာနေသော ကုန်တင်ကား တစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုကားကြီးကလဲ မီးစိမ်းနေသည့်အတွက် တစ်ချိန်ထိုး မောင်းချလာသည်။

“ဟာ....ရှေ့မှာကား...ကား၊ ခုန်ချ ခုန်ချ” ဟု မိုးကျော်သူက အော်ပါ သည်။ သူ့အော်သံ မဆုံးခင် ကျွန်တော်၏ ဆိုင်ကယ်လေးသည် ပလက် ဖေစင်းဘောင်ကို အရှိန်နဲ့ ဝင်တိုက်ပါးတာသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး စလုံးလေထဲသို့ မြောက်ဘက်သို့ ပါသည်။ ဆိုင်ကယ်လေးသည် ဝင်တိုက် သည့်အရှိန်နှင့် လည်ဆင်းသွားပြီး ကုန်တင်ကားကြီးအောက် ဖောက်ကာ ကုန်တင်ကားကြီး၏ နောက်ဘီးနှင့် အကြိတ်ခံလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော် သည် လေထဲမြောက်တက်သွားပြီး အကျကောင်းခဲ့ပါသည်။ ကုလားအတိုး ကြီးတစ်ယောက်က ပလက်ဖောင်းနံဘေးရှိ မြက်များကို နှားစာ အတွက် ရိတ်ပြီး ပုံထားသော မြက်များပေါ်သို့ ကျခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် အကျ ကောင်းသည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ကျော်မိုးသူ မမျှာမှာတော့ ဒဏ်ရာ မပြင်းထန် ပေမယ့် အနည်းငယ်တော့ ခံလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းဆိုသလို လဲကျနေရာမှ ထကာ ဆိုင်ကယ်လေးကို လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ ဆိုင်ကယ်လေးသည် ကားတက် ကြိတ်သည့် ဒဏ်ကြောင့် ရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံး ကြေနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးကြက်သီးထသွားပါသည်။ ဆိုင်ကယ်နှင့် အတူလဲကျပါက ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ မတူးစုံစရာ၊ လူတွေက ဝိုင်းလာ ကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက်လဲ ပြောကြသည်။

“ဆိုင်ကယ်သမားတွေက ကြမ်းတာကိုး၊ ဖြစ်တာတောင် နည်းသေး တယ်” ဟု ပြောသည့်ကလေးမျိုး၊ “ကံကြီးပေလို့ သာပေါ့၊ ခို ခို ဆို ဦးနောက်ပွင့်ပြီး အရိုးနဲ့ အဘားတစ်ခြမ်းစီဖြစ်မှာ” ဟု ပြောသလိုကလေးမျိုး အမျိုးမျိုးဝေဖန်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အံ့သြခြင်း၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းတို့နှင့် အတူ ဆိုင်ကယ်လေးကို မိနစ်အနည်းငယ်မျှ မှင်တက်မိစွာဖြင့် ရပ်ကြည့်နေ မိသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာလည်း 'ဓာရဏ ပရိတ်တော်ကြောင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်ရတာပဲ ဖြစ်မည်' ဟု ယူဆလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အထက်ပါ ဖြစ်ရပ်ကလေးကို ဖြစ်ပြီးကတည်းက ရှေးကထက် ယုံကြည်လေးစားမှုကို ပိုမိုလေးနက်သွားစေခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အနေနှင့် ပြောချင်သည်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ အာဝေဏိကဂုဏ်တော် ၁၈ ပါးကို ဖော်ပြထားသည့် သည်ဓာရဏ ပရိတ်တော်ကို လူငယ်၊ လူရွယ်၊ ကျောင်းသားတိုင်း ရွတ်ဖတ်စေချင်ပါသည်။ ယခုအခါ ဥပစစ္ဆဒက ကံကြောင့် သေရခြင်းများကို မကြာခဏ ကြားနေကြရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤသို့သေရခြင်းမှ လွတ်မြောက်စေခြင်းငှာ သည်ဓာရဏ ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ကြစေရန် စေတနာများစွာဖြင့် တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ရပါသည်။

သတ္တဝါတိုင်းလူတိုင်းပင် တစ်နေ့နေ့၌ သေရမည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်ပါသည်။ အကာလမရဏမှ လွတ်မြောက်သည်ဆိုလျှင် ဖြစ်မြဲဓမ္မတာအရ သေချိန်ကျမှသာ သေရမည် ဖြစ်သည်။ ဥပစစ္ဆဒက ကံကြောင့် မသေရပါ။ မသေနိုင်ပါ။

ဓာရဏ ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ခြင်း အားဖြင့် ကောင်းမြတ်သော စေတနာရှင်အားလုံး ဘေးအန္တရာယ် ရန်စွယ်ခပ်သိမ်းတို့မှ ကင်းငြိမ်းလွတ်မြောက်ကြပါစေ။ ။

ဝါဝါထင်လင်း

✽

✽

✽

ဓာရဏပရိတ် ပါဠိ

(မြတ်စွာဘုရား၏ အာဝေဏိက ဂုဏ်တော် ၁၈-ပါး)

နမော ဇာယ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁။ ဗုဒ္ဓါနံ ဇီဝိတဿ န သက္ကာ ကေနစိ အန္တရာယော ကာတုံ၊
ဘထာမေ ဟောတု။

၂။ အတိတံသေ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော အပ္ပဋ္ဌိဟတံ ဉာဏံ၊ အနာဂတံ
သေ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော အပ္ပဋ္ဌိဟတံဉာဏံ၊ ပစ္စုပ္ပန်သေ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝ
တော အပ္ပဋ္ဌိဟတံ ဉာဏံ။

၃။ ဣမေဟိ တိဟိ ဓမ္မေဟိ သမန္နာဂတဿ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော
သဗ္ဗံ ကာယကမ္မံ ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ ဉာဏာနုပရိဝတ္တံ၊ သဗ္ဗံ ဝစီကမ္မံ ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ
ဉာဏာနုပရိဝတ္တံ၊ သဗ္ဗံ မနောကမ္မံ ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ ဉာဏာနုပရိဝတ္တံ။

၄။ ဣမေဟိ ဆဟိ ဓမ္မေဟိ သမန္နာဂတဿ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော နတ္ထိ
ဆန္ဒဿိ ဟာနိ၊ နတ္ထိ ဓမ္မဒေသနာယ ဟာနိ၊ နတ္ထိ ဝိရိယဿ ဟာနိ၊ နတ္ထိ
ဝိပဿနာယ ဟာနိ၊ နတ္ထိ သမာဓိဿ ဟာနိ၊ နတ္ထိ ဝိမုတ္တိယံ ဟာနိ။

၅။ ဣမေဟိ ဒွါဒသဟိ ဓမ္မေဟိ သမန္နာဂတဿ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော
နတ္ထိ ဒဝါ၊ နတ္ထိ ရဝါ၊ နတ္ထိ ဧယုဋ္ဌိ၊ နတ္ထိ ဝေဂါယိဘတ္တံ၊ နတ္ထိ အဗျာဝဋ္ဌ
မနော၊ နတ္ထိ အပ္ပဋ္ဌိသင်္ခါနုပေက္ခာ။ ဣမေဟိ အဋ္ဌာရသဟိ ဓမ္မေဟိ သမန္နာ
ဂတဿ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော နမော သတ္တန္တံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ။

၆။ နတ္ထိ တထာဂတဿ ကာယဒုစရိတံ၊ နတ္ထိ တထာဂတဿ ဝစီဒုစရိ
တံ၊ နတ္ထိ တထာဂတဿ မနောဒုစရိတံ၊ နတ္ထိ အတိတံသေ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝ
တော ပဋ္ဌိဟတံ ဉာဏံ၊ နတ္ထိ အနာဂတံသေ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော ပဋ္ဌိဟတံ
ဉာဏံ၊ နတ္ထိ ပစ္စုပ္ပန်သေ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော ပဋ္ဌိဟတံ ဉာဏံ၊ နတ္ထိ သဗ္ဗံ
ကာယကမ္မံ ဉာဏာ ပုဗ္ဗင်္ဂမံ ဉာဏံ နာနုပရိဝတ္တံ၊ နတ္ထိ သဗ္ဗံ ဝစီကမ္မံ
ဉာဏာပုဗ္ဗင်္ဂမံ ဉာဏံ နာနုပရိဝတ္တံ၊ နတ္ထိ သဗ္ဗံ မနောကမ္မံ ဉာဏာပုဗ္ဗင်္ဂမံ

ဉာဏ် နာနုပရိဝတ္တံ၊ ဣမံ ဓာရဏံ အမိတံ အသမံ သဗ္ဗသတ္တာနံ တဏှံ လေ
ဏံ သံသရာ ဘယဘိတာနံ အဂ္ဂံ မဟာတေဇံ။

၇။ ဣမံ အာနန္ဒ ဓာရဏပရိတ္တံ ဓာရေဟိ ဝါရေဟိ ပရိပုစ္ဆာဟိ၊
တဿ ကာယေ ဝိသံ န ကမေယျ၊ ဥဒကေ န လဂ္ဂေယျ၊ အဂ္ဂိ န ခုဟေယျ။
နာနာဘယဝိကော၊ န ကောဟာရကော၊ န ဒွိဟာရကော၊ န တိဟာရကော၊
န စတုဟာရကော၊ န ဥမ္မတ္တကံ' နဋ္ဌဋ္ဌကံ၊ မနုဿေဟိ အမနုဿေဟိ န ဟိ
သကော။

၈။ တံ ဓာရဏပရိတ္တံ ယထာ ကတမေ၊ ဇာလော ဟောဇာလော၊
ဇာလိတ္တေ မဟာဇာလိတ္တေ၊ ပုဂ္ဂေ မဟာပုဂ္ဂေ၊ သမ္ပတ္တေ ဟောသမ္ပတ္တေ၊
ဘူတဂံမိ တမဂံလံ။ ဣမံ ခေါ ပနာနန္ဒ ဓာရဏပရိတ္တံ သတ္တသတ္တတိ သမ္ပာ
သမ္ပုဒ္ဓ ကောဠိဟိ ဘာသိတံ၊ ဝတ္တေ အဝတ္တေ၊ ဂန္ဓဝေ အဂန္ဓဝေ၊ နော
ဓမ အနောမေ၊ သေဝေ အသေဝေ၊ ကာယေ အကာယေ၊ ဓာရဏေ
အဓာရဏေ၊ ဣလ္လိ မိလ္လိ တိလ္လိ မိလ္လိ၊ ယောရုဇေ မဟာဓာယာရုဇေ၊ ဘူတဂံမိ
တမဂံလံ။

၉။ ဣမံ ခေါ ပနာနန္ဒ ဓာရဏပရိတ္တံ န ဝနဝုတိယာ သမ္ပာသမ္ပုဒ္ဓကော
ဠိဟိ ဘာသိတံ။ ဒိဋ္ဌိလာ ဇဏ္ဍိလာ မန္တိလာ ဧရာဝိလာ ဇရလာ ဒုဗ္ဗိလာ။
ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန သောတ္ထိ ကေ ဟောတု သမ္ပဒါ။

ဓာရဏပရိတ် အနက်

၁။ ဗုဒ္ဓါနံ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့၏။ ဇီဝိတဿ၊ အသက်၏။ အန္တရာယော၊
ဘေးအန္တရာယ်ကို။ ကေနစံ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်။ ကာတုံ၊
ပြုခြင်းငှာ။ နသက္ကာ၊ မတတ်နိုင်။ တဘာ၊ ထို့အတူ။ မေ၊ ငါ့အား။ ဟော
တု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

၂။ ဘဂဝတော၊ ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။
ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ အတိတံလေ၊ လွန်လေပြီးသောအဖို့၌။ အပ္ပဋ္ဌိ
ဟတံဉာဏံ၊ အဆီးအတားအပိတ်အပင်မရှိသော ဉာဏ်တော်သည်။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။ ဘဂဝတော၊ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။
ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ အနာဂတံလေ၊ နောင်လခလတ္တံ့သော အနာ
ဂတံအဖို့၌။ အပ္ပဋ္ဌိဟတံဉာဏံ၊ အဆီးအတား အပိတ် အပင် မရှိသော

ဉာဏ်တော်တို့နှင့် ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဘဂဝတော၊ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး
နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ ပစ္စုပ္ပန်သေ၊
ပစ္စုပ္ပန် မျက်မှောက်ဖြစ်သောအဖို့၌။ အပ္ပုပ္ပိဟတိညဏံ၊ အဆီအတား၊
အပိတ်အပင် မရှိသောဉာဏ်တော်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃။ ဟိဟိ၊ သုံးပါးကုန်သော။ ဣမေဟိဓမ္မေဟိ၊ ဤကျေးဇူးတရား
တော်တို့နှင့် သမန္နာဂတဿ၊ ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဘဂဝတော၊ ဘုန်း
တော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။
သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ကာယကမ္မံ၊ ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်အပ်သော အမှုသည်။
ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ၊ ဉာဏ်တော် ပြဋ္ဌာန်းခြင်းရှိသည်။ ဉာဏာနု ပရိဝတ္တံ၊ ဉာဏ်တော်
၏ နောက်သို့ အစဉ်လိုက်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။
ဝေဝေမ္မံ၊ နှုတ်ဖြင့်ပြုအပ်သော အမှုသည်။ ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ၊ ဉာဏ်တော်ပြဋ္ဌာန်း
ပြင် ရှိသည်။ ဉာဏာနုပရိဝတ္တံ၊ ဉာဏ်တော်၏နောက်သို့ အစဉ်လိုက်သည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ မနောကမ္မံ၊ နှလုံးဖြင့် ပြုသော
အမှုသည်။ ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ၊ ဉာဏ်တော် ပြဋ္ဌာန်းခြင်းရှိသည်။ ဉာဏာနုပရိဝတ္တံ၊
ဉာဏ်တော်၏နောက်သို့ အစဉ်လိုက်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၄။ ခဟိ၊ ခြောက်ပါးကုန်သော။ ဣမေဟိဓမ္မေဟိ၊ ဤကျေးဇူးတရား
တော်တို့နှင့် သမန္နာဂတဿ၊ ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဘဂဝတော၊ ဘုန်းတော်
ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ သန္ဓဿ၊
အတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကိုပြုလိုသော ဆန္ဒတော်၏။ ဟာနိ၊ ဆုတ်ယုတ်
ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဓမ္မဒေသနာယ၊ တရားတော်ကို ဟောပြောခြင်း၏။
ဟာနိ၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဝိရိယဿ၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အကျိုး
စီးပွားအတွက် ဆောင်ရွက်ခြင်း၌ လုံ့လဝီရိယတော်၏။ ဟာနိ၊ ဆုတ်ယုတ်
ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဝိပဿနာယ၊ သင်္ခါရ တရားတို့ကို အနိစ္စအစရှိ
သောသက္ခဏာသုံးပါးဖြင့်ရှုမှု ‘ဝိပဿနာ’ ဉာဏ်တော်၏။ ဟာနိ၊ ဆုတ်ယုတ်
ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ သမာဓိဿ၊ စိတ်တည်ကြည်မှု ‘သမာဓိ’ တော်၏။ ဟာနိ၊
ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဝိမုတ္တိယာ၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဝင်စား
တော်မူခြင်း၏။ ဟာနိ၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

၅။ ဒွါဒသဟိ၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော။ ဣမေဟိဓမ္မေဟိ၊ ဤကျေး
ဇူးတရားတော်တို့နှင့် သမန္နာဂတဿ၊ ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဘဂဝတော
ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။

ဒဝါ၊ ရယ်မြူးလို၍ပြုမူပြောဆိုခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ရဝါ၊ သဘိလွတ်၍ချွတ်
 ယွင်းပြုမူပြောဆိုခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အပုဋ်၊ ဉာဏ်တော်ဖြင့် မတွေ့မထိ မသိ
 အပ်သောတရားသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဝေဂါယိတတ္ထံ၊ ဉာဏ်ဖြင့် မဆင်မခြင်
 အဆောတလျင် ပြုသောအမှုသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အဗျာဝဋ္ဌမနော၊ သူတစ်ပါး
 တို့အတွက် ကြောင့်ကြမဲ့ဖြစ်သော စိတ်နှလုံးတော်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အပုဋ်
 သင်္ခါနုပေက္ခာ၊ ဉာဏ်ဖြင့် မဆင်မခြင် လျစ်လျူရှုသောအမှုသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

အဋ္ဌာရသဟိ၊ တစ်ဆယ် ရှစ်ပါးကုန်သော။ ဣမေဟိဓမ္မေဟိ၊ ဤကျေးဇူး
 တရားတော်တို့နှင့်။ သမန္နာဂတဿ၊ ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဘဂဝတော၊ ဘုန်း
 တော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာ ဘုရားအား။
 နမော၊ ရှိခိုးပါ၏။ သတ္တန္တံ၊ ခုနစ်ဆူကုန်သော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ ဝိပဿီ၊
 သိခါ၊ ဝေသာဘူ၊ ကကုသန္ဓ၊ ကောဏာဂမန၊ ကဿပ၊ ဂေါတမ တဦးဟူသော
 မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့အား။ နမော၊ ရှိခိုးပါ၏။

၆။ တထာဂတဿ၊ ဝိပဿိအစရှိသော ရှေးဘုရားတို့ကဲ့သို့ လာခြင်း
 ကောင်းသော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့အား။ ကာယဒုစရိတံ၊ ကိုယ်ဖြင့်ပြု
 အပ်သော မကောင်းမှု ‘ကာယဒုစရိတ်’သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တထာဂတဿ၊
 မြတ်စွာဘုရားအား။ ဝစီဒုစရိတံ၊ နှုတ်ဖြင့် ပြုအပ်သော မကောင်းမှု ‘ဝစီ
 ဒုစရိတ်’သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တထာဂတဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ မနောဒုစရိ
 တံ၊ စိတ်ဖြင့်ပြုအပ်သော မကောင်းမှု ‘မနောဒုစရိတ်’သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
 အတိတံသေ၊ လွန်လေပြီးသောအဖို့ကာလ၌။ ဘဂဝတော၊ ဘုန်းတော်ကြီး
 သော၊ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ ပဋိဟတံဉာဏံ၊ ဆီးတားပိတ်ပင်
 ခြင်းရှိသော ဉာဏ်တော်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ပစ္စုပ္ပန္နံသေ၊ ပျက်မှောက်
 သော အဖို့ကာလ၌။ ဘဂဝတော၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဗုဒ္ဓဿ၊
 မြတ်စွာဘုရားအား။ ပဋိဟတံဉာဏံ၊ ဆီးတားပိတ်ပင် ခြင်း ရှိ သော
 ဉာဏ်တော်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာ ဘုရားအား။ သဗ္ဗံ၊
 အလုံးစုံသော။ ကာယကမ္မံ၊ ကိုယ်ဖြင့်ပြုအပ်သောအမှုသည်။ ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ၊
 ဉာဏ်တော်လျှင် ရှေ့သွား ရှေ့ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဉာဏံ၊
 ဉာဏ်တော်သို့။ နာနုပရိဝတ္တံ၊ အစဉ် မလိုက် ခြင်း သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
 ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဝစီကမ္မံ၊ နှုတ်ဖြင့်ပြုအပ်
 သောအမှုသည်။ ဉာဏာပုဗ္ဗင်္ဂမံ၊ ဉာဏ်တော်လျှင် ရှေ့သွားရှေ့ခြင်းသည်။
 နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ မနောကမ္မံ၊
 စိတ်ဖြင့် ပြု အပ် သော အမှု သည်။ ဉာဏာပုဗ္ဗင်္ဂမံ၊ ဉာဏ်တော်လျှင်

ဧရိယသွားမရှိခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဉာဏံ၊ ဉာဏ်တော်သို့။ နာနုပရိတ္တံ၊ အစဉ်မလိုက်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ဣမ္မံဓာရဏံ၊ ဤအဆောင်သည်။ ဝါ၊ ဤ ဆောင် ထား အပ် သော ဓာရဏပရိတ်တော်သည်။ အမိတံ၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ်။ အသမံ၊ တူမျှခြင်း လည်းမရှိ။ သဗ္ဗသတ္တာနံ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏။ တာဏံ၊ ခိုမှီ ကိုးကွယ်ရာလည်းဖြစ်၏။ လေဏံ၊ ပုန်းအောင်း လဲလျောင်းရာလည်း ဖြစ်၏။ သံသာရဏယဘိတာနံ၊ သံသရာဘေးကို ကြောက်ရွံ့သော သူတို့၏။ အဂ္ဂံ၊ အလွန်မြတ်သော။ ပရိတ္တံ၊ အရံအတားဖြစ်၏။ မဟာတေဇံ၊ ကြီးသော တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ရှိသော။ ပရိတ္တံ၊ အရံအတားဖြစ်၏။

၇။ အာနန္ဒ၊ ချစ်သားအာနန္ဒာ။ ဣမံဓာရဏပရိတ္တံ၊ ဤသို့ တန်ခိုး တေဇော် အာနုဘော် ကြီးမြတ်သော ဓာရဏပရိတ်တော်ကို။ ဓာရေဟံ၊ ရွတ်ဆောင်လော့။ ဝါရေဟံ၊ မှတ်သားလော့။ ပရိပုစ္ဆာဟံ၊ မေးမြန်း စူးစမ်းဆင်ခြင်လော့။ တဿ၊ ထိုသို့ရွတ်ဆောင်၊ မှတ်သား၊ မေးမြန်း စူးစမ်းဆင်ခြင်သောသူ၏။ ကာယေ၊ ကိုယ်၌။ ပိသံ၊ မြွေနဂါး စသည် တို့၏ အဆိပ်သည်။ န ကမယျ၊ မကျရောက်ရာ။ ဥဒကေ၊ ရေ၌။ န လဂ္ဂေယျ၊ မငြိတယ် မနှစ်မွန်းရာ။ အဂ္ဂိ၊ မီးသည်။ န ခုဟေယျ၊ မလောင် ကျမ်းရာ။ နာနာဘယဝိကော၊ အ ထူးထူး အ ပြားပြား များစွာ သော ဘေးရန်ဘို့သည်မထိမရောက်နိုင်ရာ။ န ကောဟာရကော၊ တစ်စုံတစ်ယောက် သော သူ မျှ တစ် ရက် မ ကောင်း ကြံ သော သူ သည် သည်း မကြံနိုင်ရာ။ န ဒ္ဓိဟာရကော၊ နှစ်ရက် မကောင်းကြံသော သူသည်လည်း မကြံနိုင်ရာ။ န တိဟာရကော၊ သုံးရက် မကောင်းကြံသော သူသည်လည်း မကြံနိုင်ရာ။ န စတုဟာရကော၊ လေးရက်မကောင်းကြံသော သူသည်လည်း မကြံနိုင်ရာ။ န ဥမ္မတ္တကံ၊ ရူးသွပ် ပျံလွင့်သော အနာလည်း မဖြစ်နိုင်ရာ။ န မုဠကံ၊ တွေဝေမိုက်မဲသော အနာလည်း မဖြစ်နိုင်။ မနုဿဟိ၊ လူတို့သည်လည်း ကောင်း။ အမနုဿဟိ၊ ဘီလူးတို့သည်လည်းကောင်း။ န ဟိ သကော၊ မညှဉ်းဆဲ မဖျက်ဆီး မနှိပ်စက်နိုင်ရာ။

၈။ တံ ဓာရဏပရိတ္တံ၊ ထိုဓာရဏပရိတ်တော်သည်။ ယထာ ကတမေ၊ အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမကား။ ဇာလော၊ စကြဝဠာ ကမ္ဘာတစ်သောင်းကို လောင်ကျွမ်းစေသော နေခုနစ်စင်း၏ အရှိန်အစောက်သို့ဘေးရန်အန္တရာယ် အပေါင်းတို့ကို လောင်ကျွမ်းပယ်ဖျောက်နိုင်သည့် တန်ခိုးရှိန်စော်အာနုဘော် ရှိ၏။ မဟာဇာလော၊ နတ်၊ သိကြား၊ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘဏ်၊ ဘီလူး၊

ရက္ခိယံ အဓိရှိသည်တို့ကို တားမြစ်နိုင်သော သံက္ခမီရက်နှင့်တူသော ဘုန်း
 တန်ခိုးရှိစေ။ အာနုဘော်ရှိ၏။ ဇလိယတ္တံ၊ ရေ၊ မီး၊ မင်း၊ ခိုးသူ၊ မချစ်
 မနှစ်လိုသောသူဟုဆိုအပ်သော ရန်သူအန္တရာယ်အပေါင်းကိုလည်း ပယ်ရှား
 ကာ ဖြစ်နိုင်၏။ မဟာဇာလိယတ္တံ၊ ရောဂန္တရကပ်၊ သတ္တန္တရကပ်၊ ဒုဗ္ဘိန္တန္တရကပ်
 ဟုဆိုအပ်သော ကပ်သုံးပါးတို့မှ ကင်းလွတ်စေနိုင်၏။ ပုဂ္ဂေ၊ အမိငယ်တိုင်း၌
 ပဋိသန္ဓေနေသော်လည်း အခြင်း၊ ဆွံခြင်း၊ နားပင်းခြင်း၊ ရူးသွပ်ပျံလွင့်ခြင်း
 အနာမျိုးတို့မှ လွတ်စေနိုင်၏။ မဟာပုဂ္ဂေ၊ သစ်ပင်၊ တောင်ကမ်း၊ ချောက်တို့မှ
 ကျဉ်းသော်လည်း မသေနိုင်ရာ။ သမ္ပတ္တေ၊ မရသေးသောစည်းစိမ်ချမ်းသာ
 ရဟနာဥစ္စာ အပေါင်းတို့ကိုလည်း ရံစေနိုင်၏။ မဟာသမ္ပတ္တေ၊ ရပြီးသော
 စည်စိမ်ချမ်းသာရဟနာ ဥစ္စာအပေါင်းတို့ကိုလည်း ကြီးကျယ်ပြန့်ပွားများ
 စေ၏။ ဘူတင်္ဂမ္ပိ၊ ဟုတ်မှန်သော အားဖြင့်။ တဇင်္ဂလံ၊ အမှိုက်ပျောက်၍
 အလင်းရောက်နိုင်၏။

အာနန္ဒ၊ ချစ်သားအာနန္ဒ။ ခေါ်ပန၊ စင်စစ်။ ဣမံ ဓာရဏပရိတ္တံ၊
 ဤဓာရဏပရိတ်တော်ကို။ သတ္တပတ္တတိ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓကောဋီဟိ၊ ခုနစ်သယံ၊
 ခုနစ်ကုဋေကုန်သော ဘုရားရှင်တို့သည်။ ဘာသိတံ၊ ကောင်းစွာ။ ဟာတောံ
 မူအပိဉ္စ၊ ဝတ္တေ၊ ကောင်းသောအကျိုးနှင့် ယှဉ်၏။ အဝတ္တေ၊ မကောင်း
 သောအကျိုးနှင့်မယှဉ်။ ဂန္ဓဝေ၊ ကောင်းသော တရားအရသာ အနံ့မျိုးကို
 ဆောင်၏။ အဂန္ဓဝေ၊ မကောင်းသော တရားအရသာ အနံ့မျိုးကိုမဆောင်။
 နောဓေ၊ ကောင်းသောစိတ်နှလုံးကိုဆောင်၏။ အနောဓေ၊ မကောင်းသော
 စိတ်နှလုံးကိုမဆောင်။ ယေဝေ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ယှဉ်တွဲ
 မှီဝဲရသည်ဖြစ်၏။ အယေဝေ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့နှင့် မပေါင်းဖော်
 မယှဉ်တွဲ မှီဝဲရသည်ဖြစ်၏။ ကာယေ၊ ကောင်းသော ကိုယ်ကို ဖြစ်စေ၏။
 အကာယေ၊ မကောင်းသော ကိုယ်ကိုမဖြစ်စေရာ။ ဓာရဏေ၊ ကောင်းသော
 ကုသိုလ်အမှုကိုပြုဆောင်ရ၏။ အဓာရဏေ၊ မကောင်းသောကုသိုလ်အမှုကို
 မပြုမဆောင်ရ။ ဣလ္လိ၊ ကောင်းသောအိပ်မက်ကို မြင်မက်ရ၏။ မိလ္လိ၊ မကောင်း
 သော အိပ်မက်ကိုမမြင်မက်ရ။ တိလ္လိ၊ ကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်ကိုမြင်ရ၏။
 မိလ္လိ၊ မကောင်းသောအတိတ်နိမိတ်ကို မမြင်ရ။ ယောရုက္ခေ၊ သေပြီးသော
 သစ်ပင်တို့ကို ရှင်စေနိုင်၏။ မဟာယောရုက္ခေ၊ ရှင်ပြီးသော သစ်ပင်တို့
 ကိုလည်း အကိုင်းအခက် အရွက်အလက်နှင့် ပြည့်စုံစေနိုင်၏။ ဘူတင်္ဂမ္ပိ၊ ဟုတ်
 မှန်သောအားဖြင့်။ တဇင်္ဂလံ၊ အမှိုက်ပျောက်၍ အလင်းရောက်နိုင်၏။

၉။ အာနန္ဒ၊ ချစ်သား အာနန္ဒ။ ခေါ်ပန၊ စင်စစ်။ ဣမံ ဓာရဏ
 ပရိတ္တံ၊ ဤ ဓာရဏပရိတ်တော်ကို။ နဝနဂ္ဂတိယာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓကောဋီဟိ၊

ကိုးဆယ် ကိုးကုဋေကုန်သော ဘုရားရှင်တို့သည်။ ဘာသိတံ၊ ဟောတော်မူ
အပ်ပြီ။ ဒုဋ္ဌိလာ၊ မကောင်းသဖြင့် ကြံသောသူတို့၏ အကြံအစည်ကိုလည်း
သိမြင်နိုင်၏။ ဒုဏ္ဍိလာ၊ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်၊ လေး၊ မြား၊ မီးပေါက်အမြောက်
အစရှိသော ဘေးတို့သည်လည်း မထိရောက်စေနိုင်။ မန္တိလာ၊ မန္တန် မန္တရား
ဂါထာ အင်းအိုင်တို့သည်လည်း ထက်မြက်နိုင်၏။ ရောဂိလာ၊ ရောဂါ
အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ခနုလာ၊ ကြမ်းတမ်းခက်
မာသော အနာရောဂါမျိုးတို့လည်း မထိရောက်နိုင်။ ဒုဗ္ဘိလာ၊ ကြီး၊ ထိတ်၊
သံခြေကျဉ်း၊ ကပ်ဘိ၊ တွင်းလှောင်၊ ပင်းသကား၊ လည်ထောက်ကိုလည်း
လွှတ်စေနိုင်၏။ နေတန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤသို့ မှန်သော သစ္စဝကားကြောင့်။
ဓာဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ (ဓမ၊ ငါ့အား)။ တေ၊ သင့်အား။ (အမှောက်၊
ငါတို့အား။ တုမှောက်၊ သင်တို့အား)။ သောတ္ထိ၊ ချမ်းသာခြင်းသည်။
ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ■

ကျွန်းကြီးပေးသော ဂါထာ

မောင်မြတ်သင်း

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များနှင့် မိဘဆရာတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို ကြားဖူးနေပါသည်။ အမေ၏ ဖခင်သည် ကျွန်တော်တို့ စာမဖတ်တတ်မီ ကတည်းက ဂုဏ်တော်များကို နှုတ်တိုက်ချပြီး သင်ကြားခဲ့ရာ အထူးအာ ဖြင့် ဣတိပိသော ဂါထာကို ပြောပြရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မိမိက ကောင်းစွာပင် သတိမမူမိဘဲ စိတ်ထဲက ရွတ်ဆို နေမိသည်။ အဘသည် ကျွန်တော်တို့ မှတ်မိလွယ်အောင်ပဲသာ။ သူ့ ယုံကြည်ချက်ပဲလားမသိ။ ‘အရဟံ၊ လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား’ ဟု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ပေးပါသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ‘အရဟံ ပူဇော်တပ်ဆင်ရေးအဖွဲ့’ ရှိခဲ့ဖူးလည်ကိုလည်း သတိရမိပါသေးသည်။ ရင်ဘတ်တွင် ‘အရဟံ’ ဟု ရွှေစာလုံး ရင်သုံး တပ်ဆင် ပူဇော်ကြသည်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း ရှိကောင်း ရှိပါလေဦးမည်။

ဣတိပိသော၊ သမ္မုဒ္ဒေ၊ ဓာရဏပရိတ် စသည်တို့ကား မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားကို ပူဇော်နည်း အမျိုးမျိုးပင်ဖြစ်ရာ အန္တရာယ် အမှန်ကင်းသည်ဟု ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဆို ထိုက်လှပါသည်။ ယခု ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ၏ စိတ်ဝင်စားစွယ် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တင်ပြလိုပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အလုပ်ခန်းသို့ မိတ်ဆွေကြီး ဦးစိန်မော်သည် မကြာခဏ လာတတ်ပါသည်။ အငြိမ်းစားယူထားကြသောလူကြီးများပီပီ ရောက်တတ်ရာရာ စကားများပြောပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် နေကြပါသည်။ တစ်နေ့သော် ဦးစိန်မော်သည် ခပ်တည်တည်ပင် လူကြီးများ ပြောအပ်သော စကားကို ပြောလာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အစသော် မယုံတစ်ဝက်

ယုံတစ်ဝက် နားထောင်နေရာမှ မှတ်သားစရာ ဖြစ်ရပ်မှန်ကြားရ၍ မှတ်တမ်း မတင်ဘဲ မနေသာဖြစ်ရပါသည်။

“ကျွန်တော် အခု အဓိဋ္ဌာန် ဥပုသ် ဝင်နေတယ်လေ၊ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်ဘစ်ခုနဲ့ ဆင်းရဲပေ့ဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားပြီး ကျောင်းမှာ အိပ်၊ ကျောင်းမှာစားနေတယ်၊ ညမှာ အင်္ကျီချွတ်လျော်ပြီး မနက်ကျတော့ ပြန်ဝတ်တာပဲ၊ အခုလဲ ကျွန်တော် အတွက် အိမ်က စိတ်ပူနေမှာစို့ လို့ ဖုန်း ဆက်သွားအောင်လာတာ။

“ခင်ဗျားတို့ မြတ်မင်္ဂလာ စာစောင်မှာ အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာတို့၊ ကပ်ကျော် ဂါထာတို့ကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံ ခံစားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တင်ပြ ကြတာ ဖတ်ရတော့ ကျွန်တော်လဲ စာဖတ်ပရိသတ် အကျိုးအတွက် ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ကလေးတွေ ပြောပြချင်လို့။

“ကျွန်တော် မိန်းမက ဒီမှာကုရခက်တဲ့ ရောဂါတစ်ခုကြောင့် အင်္ဂလန် သွားပြီး ဆေးကုဖို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် လျှောက်ခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ နှစ် လောက်ကပေါ့။ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံဘတ်နိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သမက် ဆရာဝန်က ဟိုမှာအလုပ် လုပ်နေတာဆိုတော့ သူက စရိတ်ပေးပြီး ခေါ် တာပေါ့ဗျာ။

“သမက်နဲ့ သူ့အမေကလဲ လိုက်ပြီး နေတယ်။ ကျွန်တော် သမီးလဲ မှီခိုသူ ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော် မိန်းမလိုက်မှာကို အင်္ဂလိပ်သံရုံးက ပြည်ဝင် ခွင့်ဗီဇာ မပေးဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒါကို မစဉ်းစားမိပါဘူး။ လူမှုရေး ကိစ္စဆိုတော့ ယောက္ခမဆိုတာပဲ မိဘပဲ မဟုတ်လား။ ဗီဇာပြဿနာ မရှိ ဘူးလို့ အောက်မေ့တာ။ တကယ်ကျတော့ အခက်တွေ့ နေတာပေါ့ဗျာ။

“အဲ...ကျုပ်လဲ အလျင်စလိုနဲ့ ကြားကဖောက်ပြီး ပြောမိပြန်ပါပြီ။ အစက ပြောရရင် ဒီလိုလေဗျာ။

“ကျွန်တော် အလုပ်က ပင်စင်မယူမီ တစ်ညနေ ကျွန်တော် ရုံးခန်းထဲကို ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး ကြွလာတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးကို သိလဲ မသိဘူး။ ပင့်လဲ မပင့်ဖိတ်ဘူး။ သူ့ဟာသူ ရောက်လာတာ။

“ဒကာကြီးက စွဲစွဲမြဲမြဲ ဘုရားတရားနဲ့ နေတာမို့ ဘုန်းကြီးက မေတ္တာနဲ့ လာတာပဲ။ ဒကာကြီးဆီက ဘာအကူအညီမှ မလိုချင်ပါဘူး။ ဘုရားကို

သစ္စာပြု ပူဇော်ဖို့ ဒကာကြီးကို ဂါထာတစ်ပုဒ် သင်ပေးမယ်လို့။ ဘုန်းကြီး အခုပြောပြမှာက ရိုးရိုးပူဇော်တာထက် ထူခြားတယ်။ ဒကာကြီး ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဝ။ ပူဇော်ပါ။ ဆိုပြီး ကျွန်တော်ကို သစ္စာရှိ တန်ခိုးကြီးမားပုံ ဟောပြောသွားတယ်။ ဘုန်းကြီး ရွတ်ပြတဲ့ ဂါထာကို ကျွန်တော်လဲ သေးသေး နက်နက် မှတ်မထားခဲ့ဘူး။ ဘောလုံးပွဲကိုလဲ အမီပြေးချင်သေးတာကိုး။

“သုံးလေးလလောက်ကြာတော့ ဒီကိုယ်တော် တစ်ခါကြွလာပြန်တယ်။ ဒကာကြီး ဘုန်းကြီးပေးတဲ့ ဂါထာကို ရွတ်ရဲလားတဲ့....။

“ကျွန်တော်ကလဲ ရွတ်မှ မရွတ်မိဘဲ။ သင့်တော်အောင်ပဲ လိုက်လျောပြီး လျှောက်လိုက်ရတယ်။ ကိုယ်တော် ဆွဲကုလဲ မမေးမိဘူး။ နေရပ်လိပ်စာကိုလဲ မမေးမိဘူး။ ဘုန်းကြီး ပြန်ကြသွားတော့လဲ ခေ့ခေ့ ပျောက်ပျောက်ပေါ့ဗျာ။

“နောက် နှစ်လလောက်ကြာတော့ တတိယ အကြိမ် ရောက်လာပြန်တယ်။ လာတိုင်း လာတိုင်း ညနေ သုံးနာရီနဲ့ လေးနာရီကြားမှပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် အားနာပြီး သေသေချာချာ ရှိရှိသေသေ နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ဆွဲကိုပါ မေးလျှောက်တယ်။ ဂါထာကိုလဲ ဘုန်းကြီးက တစ်ခါ ရေးပေးပြီး အသံနေ အသံထား မှန်အောင် ရွတ်ပြတယ်။”

ဦးစိန်မော် ထိုကဲ့သို့ ပြောသောအခါ ကျွန်တော်သာမက ရုံးမှအဖွဲ့သားများ၊ ဧည့်သည်များပါ အထူး စိတ်ဝင်စားလာကြပါသည်။ ဦးစိန်မော်က ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြီး ကောက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော် မိန်းမကို အင်္ဂလိပ်သံရုံးက ပြည်ခင်ခွင့် ဗီဇာ မပေးတော့ စိတ်ပျက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းသိရတဲ့ ညနေမှာပဲ သမက်ဆီကို ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်တယ်။ မင်းတို့ အမေကတော့ ဗီဇာမရလို့ မလာဖြစ်တော့ဘူး။ ဆေးကုပေးဖို့ အစီအစဉ်တွေ ဖျက်လိုက်ကြတော့လို့၊ စိတ်တော့ ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲဗျာ။ ဒါနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘုန်းဟောကြီး သင်ပေးသွားတဲ့ ဂါထာကို သတိရလာပြီး ရွတ်တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီး ပြောခဲ့တဲ့ဟာလဲ ဒီဂါထာဟာ အမှန်တရားကို ရှိဆီခြင်းမို့ သစ္စာပြုခြင်းဖြစ်တယ်။ သစ္စာဆိုသည်မှာ အမှန်ကို ဆိုလိုတယ်။ မှန်တာကို သစ္စာပြုရင် ကိစ္စအရပ်ရပ် အောင်မြင်တယ်။ အောင်မြင်တယ် ဆိုရာမှာလဲ ဖြစ်နိုင်တာကိုသာ တောင့်

တရမယ်။ ဖြစ်နိုင်တာကို တောင့်တပြီး သစ္စာရှိ ခြင်းကိုလဲ မလုပ်အပ်ဘူးတဲ့။

“ကျွန်တော်လဲ ဘယ်နှစ်ခေါက် ရယ်လို့ တောင်မှ မမှတ်တော့ပါဘူး။ အချိန်ရှိသမျှ ရွတ်နေမိတယ်။ စားတဲ့ အချိန်နဲ့ အိပ်တဲ့ အချိန်က လွဲရင် တစ်ချိန်လုံး ရွတ်နေတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် ရုံးကို သွားတော့လဲ ရွတ်နေတုန်းပါပဲ။

“ရုံးရောက်တော့ ကျွန်တော် ဆီကို အင်္ဂလိပ် သံရုံးက လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော် မိန်းမအတွက် ဗီဇာ ထုတ်ပေးဖို့ (ဗီဇာရိုက်ပေးဖို့) အင်္ဂလန်က ကြေးနန်း ရောက်လာတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် (ပတ်စပို့) နိုင်ငံကူး လတ်မှတ် ယူပြီး သူနဲ့ လိုက်လာပါတဲ့။ ကျွန်တော်လဲ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နဲ့ တပည့်တစ်ယောက် ထည့်လိုက်တယ်။ တကယ်ပဲ ဗီဇာရ လာတော့တာပါပဲ။”

နားထောင်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ အံ့သြသွားကြသည်။

“ဗိုလ်မှူး အဲဒီဂါထာ ရေးပေးစမ်းပါ။”

ဦးစိန်မော်သည် အငြိမ်းစား ဒု.ဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော် သတ်ပုံတော့ သေသေချာချာ မသိဘူးဗျာ။ ရွတ်တာတော့ အသံမှန်အောင် ရွတ်တတ်ပါရဲ့။”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က မနေသာတော့ပဲ “ရေးသာ ရေးပေးပါ ဗိုလ်မှူး။ ကျွန်တော် တတ်တဲ့ သိတဲ့ ပညာရှင်တွေ မေးပြီး သတ်ပုံကို အမှန်ရအောင် ပြင်ယူပါမယ်။”

သူက စေတနာ အပြည့်အဝဖြင့် ဂါထာကို ရေးပေးပါသည်။ သူပြောသည့်အတိုင်း သတ်ပုံများကတော့ မမှန်ပါ။

“ဒါနဲ့တင် မပြီးသေးဘူး အစ်ကိုကြီးရ။ ကျွန်တော်လဲ ဒီဂါထာကို နေ့ညမပြတ် ဇာတ်တိုင်း ရွတ်နေမိတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် သားသဘောသား မော်တော်ကား ဝယ်လာတာကို ရွေးဖို့ နည်းနည်း ပြဿနာ တက်လာတယ်။ လုပ်နည်း ကိုင်နည်း စနစ်မကျလို့နေမှာပေါ့ဗျာ။ ဥပဒေနဲ့ အညီ ဝယ်တာကောင်မှ ထစ်ငေါ့နေတော့ ဒီပြဿနာဟာ သိပ်မခက်ခဲဘူး ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်က မသိဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီကိစ္စကို အာရုံပြုပြီး ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးပေးတဲ့ ဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်နှင့် ရွတ်တယ်။ အကြိမ် တစ်ထောင်ရွတ်တယ်။ ရွတ်ရင်း ရွတ်ရင်း အသံဟစ်ခု အလိုလိုကြားယောင် လာတယ်။ အဲဒီအသံက လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ပဲ။ ကျွန်တော်လဲ အဲဒီလူကိုမသိဘူး။ ဒီကိစ္စမျိုး လုပ်တတ်

ကိုင်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုတာကို စုံစမ်းလို့ သိရတာနဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီစုနဲ့ သွားတွေ့စာယ်။ တိုတိုပြောရရင် ပြေလည်သွားတယ်ဗျ။”

“ဟာ တယ်ဟုတ်ပါလား ဗိုလ်မှူး။”

“ကျွန်တော်ကလဲ ဘုန်းတော်ကြီး ပြောတာကို အမြဲ နှလုံးသွင်းထားတယ်။ မဖြစ်နိုင်တာကို မတောင့်တရဘူး ဆိုတာလေ။ တကယ်ဆိုတော့ ဖြစ်နိုင် တဲ့ကိစ္စကို အထစ်အငေါ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ အဲဒီလိုတွေ့ရတဲ့ အထစ်အငေါ့ ပယ်ပျောက်သွားတာပေါ့ဗျာ။”

“ဗိုလ်မှူးဟာက နှစ်ခါတောင်မှ ကြုံရတယ်ဆိုတော့ အံ့ဩစရာလဲဖြစ်၊ အားလဲ အားကိုးထိုက်ပါပေတယ်။”

“အေးပေါ့ဗျာ။ ယုံကြည်မှုလဲရှိရမယ်။ ကိုယ်တိုင်ကလဲ သမာဓိ ရှိရမယ်။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးကိုလဲ မမျှော်မှန်း မတောင့်တ ခပ်ဘူးပေါ့။ စောစောက ပြောသလို ကျွန်တော် မိန်းမက ဆေးသွားကုလို့ အင်္ဂလန်မှာ ရှိတဲ့ သမီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်ကလဲ တွေ့ချင်လိုက်တာလေ။ ကိုယ်ချင်းသာ စာပေတော့။ သမီးဆိုတော့ မတွေ့ချင်ဘဲ နေပါ့မလား။ ရေိတ်လဲ မတတ်နိုင် သူတို့ကို လက်မှတ်ပို့ဖို့လဲ အပူမကပ်ချင်၊ ရုံးကလဲ အခွင့်ရဖို့ မလွယ်နဲ့။ ပြဿနာကတော့ ခပ်များများပေါ့သေး။ ကျွန်တော်ကလဲ အသေဆန္ဒက ပြင်းပြလွန်းတော့ ဘုန်းကြီးပေးတဲ့ ဂါထာကို အကြိမ်ပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင် ရွတ်ပါ့မယ်လို့ စိတ်နဲ့ အောက်မေ့လိုက်တယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ကတော့ ရှစ်သောင်း လေးထောင်ဆိုတာ ဩဇာရှိ ခက်သေးကို။ ကျွန်တော်တော့ ပါးစပ်ကတောင် အမြှုပ်ထွက်မယ်လား မသိဘူး၊ နေရော ညရော ဧါကိုပဲ ရွတ်နေတယ်။ ဘုန်းကြီးကလဲ မရွက်ပါဘူး။ အခေါက်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေး ထောင် မပြည့်မီမှာပဲ ရုံး အမိန့်အစီအစဉ် တွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရုံးလုပ်ငန်းနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အသေရပ် ဆေးခန်းပွဲတစ်ခု ဆီမိန့်တက်ဖို့ အင်္ဂလန်ကို သွားဖို့ ကျွန်တော်ကို ရွေးလိုက်တယ်။ ပတ်လည်လိုက်တာဆိုတာတော့ ပြောမလို့နိုင်အောင်ဘဲပေါ့။”

“ကဲ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်တို့က အဓိပ္ပာယ် ပိုတိုးဂါထာမို့ ထပ်ပြီး ရွတ်ပြီ၊ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြပါဦးဗျ။”

ဦးစိန်မော် ရေးပေးသော ဂါထာကို အသံထွက်အတိုင်း အမှန်ယူပြီး ဗုဒ္ဓကျမ်းစာကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာ ပြန်ဆိုနေသော ဂုဏ်ချင်း ဖြစ်သူ ဆရာ

ထင်လင်းထံ သွား၍ ညှိနှိုင်းပြင်ဆင်ခဲ့ပါသည်။ လိုအခါ ဂါထာမှာ
ဆောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရပါသည်။

ဒီဝါ တပတိ အာဒိစ္စော
ရတ္တိမာဘာတိ စန္ဒိမာ။
သန္တုဒ္ဓေါ ခတ္တိယော တပတိ၊
ဈာယီ တပတိ ပြာဟ္မဇဏာ။
အထ သဗ္ဗ မဟောရတ္တိ၊
ဗုဒ္ဓေါ တပတိ ဧတဇဿ။

o o o

“ကိုမြတ်သင်းရဲ့ ဂါထာအနက်က ဟောဒီမှာ ကြည့်ဗျာ” ဟူ၍ ဆိုကာ
ဆရာထင်လင်းက ဓမ္မပဒ စာအုပ်ကိုလည်း ထုတ်ပြန်ပါသည်။ ဂါထာ၏
အဓိပ္ပာယ်မှာ....

“နေမင်းသည် နေအခါ၌သာ တင့်တယ်၏။
လမင်းသည် ည၌အခါ၌သာ တင့်တယ်၏၊
မင်းသည် မင်းမြောက်တန်ဆာဆင်မှုသာလျှင် တင့်တယ်၏၊
ပြာဟ္မဏသည် ဈာန်ဝင်စားမှုသာလျှင် တင့်တယ်၏၊
ဗုဒ္ဓသည် တန်ခိုးဖြင့် နေ့ညဥ့်ပတ်လုံး တင့်တယ်၏။”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာထင်လင်းက “ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ဦးစိန်မော်က ဒါကိုသစ္စာပြုပြီး
ရွတ်တာဗျ။ မှန်တာပေါ့ဗျား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အမြတ်ဆုံး၊ မြတ်စွာ
ဘုရား၏အကြောင်းကို အမှန်ပြောဆိုခြင်း၊ ရွတ်ဆိုခြင်းသည် သစ္စာ၊ အဲဒီလို
သစ္စာပြုတော့ ဤသစ္စာကြောင့် မည်သည့်ကိစ္စ အောင်မြင်ရပါလိမ့် ဆို
တာမျိုး ဆုတောင်းဖို့ မလိုတော့ဘဲ ဆုတောင်းပြည့်တာပေါ့” ဟူ၍လည်း
သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

မောင်မြတ်သင်း

ဇာလီတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒနှင့် ဝါထာတော်မြတ်

တက္ကသိုလ် ဝင်းမွန်

တရားဓမ္မကျင့်ကြံအားထုတ် ပေါက်မြောက် အောင်မြင်တော် မူပြီး ဖြစ်သော ဆရာတော် ဘုရားကြီးများနှင့် တရားဓမ္မ ကျင့်ကြံအားထုတ် ပေါက်မြောက် အောင်မြင်ဆဲဖြစ်သော ဆရာတော်ဘုရားကြီး များသည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် စည်ပင်ထွန်းကားလျက်ရှိသော မြန်မာနိုင်ငံ နေရာဒေသ အနှံ့အပြားတို့တွင် တရားဓမ္မကျင့်ကြံ အားထုတ် သီတင်းသုံးလျက်ရှိကြပါ သည်။ ထိုသို့သီတက် ဆည်းခံရုံ၊ ပညာ ရှက်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးများကို သွားရောက်ဖူးမြင်ပြီး အဆုံးအမ ဩဝါဒများ ကို နာယူမှတ်သားရခြင်းသည် စိတ်ဓာတ်အခြေ တစ်ဆင့်မြင့်တက်စေခြင်း အကြောင်း ရင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ ကြည်နူးစရာလည်း ကောင်းလှပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေသုံးဦးသည် သရက်မြို့နယ်၊ ဇာလီတောင်တော် ပေါ်၌ ၁၉၅၇ ခုနှစ်မှ စတင်၍ အရညဝါသီ ကေစာရီ သီတင်းသုံး ကာ တရားဓမ္မကျင့်ကြံအားထုတ်လျက်ရှိတော်မူသော ဇာလီတောင် ဆရာ တော်ဘုရားကြီး ဦးသုမင်္ဂလသာမိ အရှင်မြတ်အား ဖူးမြင်ရန် အတွက် ၁၉၈၆-ခု၊ ဇွန်လ ၂၇ ရက်နေ့ည ၇-နာရီတွင် ရန်ကုန်-မြေထဲအဝေးပြေး တိုင်းလက်ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

၂၈-ရက်နေ့ နံနက် ၆-နာရီတွင် မြေထဲမြို့သို့ရောက်ရှိကြပြီး၊ ထိုမှ ဖာဆင့် သရက်မြို့သို့ ပဲ့ချိတ်လှေဖြင့် လာခဲ့ကြပါသည်။ သရက်မြို့ ကမ်း

နားစေးတောင် အသင့်ရှိသော မြင်းလည်းတစ်စီးကို ငှားရမ်းပြီး ဇာလီ တောင်သို့ ထပ်မံခရီးဆက်လာရာ သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်တို့ဖြင့် စိမ်းညို တင့်တယ် နေသောဇာလီတောင်သို့ နံနက် ၉ နာရီတွင် ရောက်ရှိသွားပါသည်။

ဇာလီတောင်ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို အဖူးအမြင် ရောက်ရှိပါကြောင်း လျှောက်ထား တောင်းပို့ပြီး၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ စံကျောင်းတော် အနီးရှိ ဆွမ်းစား ဇရပ်တွင် ခေတ္တ နားခိုကြပါသည်။

ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ကထိက ဆရာကြီးဦးစိုးလင်းနှင့် ဆရာဦးသန်းညွန့် တို့မှာ ဇာလီတောင်သို့ မကြာမကြာ ရောက်လာ ရှိသူများဖြစ်ကြရာ အသိ အကျွမ်း ဓမ္မမိတ်ဆွေများ ပေါ်လှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆွမ်းစား ဇရပ်တွင် လာသမျှ ပရိသတ်တို့အား ညွှန်ကြားပေးသော သက်လွတ် ထမင်းကို သုံးဆောင်ကြပြီးနောက် ဓမ္မမိတ်ဆွေများနှင့် ဓာရားဆွေးနွေး ရင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖူးမြင်ခွင့်ပြုမည့် အချိန်ကို ဝံ့လင့် စောင့်မျှော် နေကြပါသည်။

နေ့လယ် တစ်နာရီတိတိတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခွင့်ပြုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေသုံးဦးနှင့်တကွ အခြား ဓမ္မမိတ်ဆွေ များပါ စံ ကျောင်းတောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြပါသည်။ စံကျောင်းတောင်ပေါ် ဘုရားခန်းရှိ ကုလားထိုင်ကြီးတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ထိုင်နေပြီး အဖူး အမြင်ခံပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဖူးမြင်ပြီး လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို လှူဒါန်း ကန်တော့ကြပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးလည်း ကျွန်တော်တို့အား အဆုံးအမ ဩဝါဒ စကားများ မိန့်ကြားကာ ကိုရင်သုံးပါးတို့ရှေးချယ်စုပုံနေကြသော သင်္ကန်း ထီး၊ ဖိနပ် စသည်များကို ညွှန်ပြပြီး

“ဒီသင်္ကန်းတွေ၊ ထီးတွေ၊ ဖိနပ်တွေက မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံကိုကိုင်ပို့ လှူမည့် ပစ္စည်းတွေပဲ။ ဝိနည်းစာပြန်ပုံတွေမှာ လှူရမှာ ဖြစ်တယ်။ တို့လဲ ရသမျှကို ပြန်ပြီးခွဲဝေလှူဒါန်းရတယ်။ အဝတော့ ခွဲဝေမပို့ နိုင်ပါဘူး။ ဒါ ပေမယ်၊ အဝတော့ ပို့ နိုင်ပါတယ်။ တို့လဲ တက်နိုင်သတောက် ကုသိုလ်ဒါန ပြုပါတယ်။ တို့လှူမယ်၊ အလှူမှာ မင်းတို့တစ်တွေရဲ့ ကုသိုလ် ဒါနတွေပါ တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ခေါ်ပြီး ပြတယ်။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေကို မင်းတို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျကိုင်ပြီး အာရုံပြုသွားကြ။ တို့ကနိဗ္ဗာန်ဆောင်ပါ။ မင်းတို့ကဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်သွားကြမယ်၊ သူတွေဖြစ်တယ်” ဟု မိန့်ကြား ပါသည်။

အနီးစခန်းဆရာတော်၊ မဟာစည် ဆရာတော် ၊ ဝေ ဘူဆရာတော် ၊ တောင်ပုလူဆရာတော် စသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ တစ်ပါးပြီး တစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူသည့် အကြောင်းကို မိန့်ကြားပြီး သံဝေဂယူတော်မူသည့်အကြောင်း မိန့်ကြားပါသည်။ ထို့ပြင် “ရှင်ကံကောင်းပြီး သေကံမကောင်းသူ၊ ရှင်ကံမကောင်းသော်လည်း သေကံကောင်းသောသူ၊ ရှင်ကံရာ သေကံပါ ကောင်းသူ” ဟူ၍ ရှိကြောင်း၊ “အနေတတ်ပြီး အသေမြတ်အောင်” ကြိုးစားဖို့လိုကြောင်းမိန့်ကြားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေသုံးဦး သီးသန့်ကျန်ရှိသောအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ချီးမြှင့်တော်မူလိုက်သော ပရိတ်ဆီကို သုံးဆောင်ခွင့်ရသည့်အတွက် သေဘေးမှ လွတ်ကင်းချမ်းသာသော သေ မိတ်ဆွေကြီး တစ်ဦး၏ ဖြစ်ရပ်ကိုလျှောက်တင်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက

“လူ့အသက် တစ်ချောင်းကို ကယ်ရတာပဲ။ ရတာလဲရှိတယ်။ မရတာလဲရှိတယ်။ မင်းတို့ တစ်ယောက်လဲ ပညာရှိတဲ့ သူတွေပဲ။ ကိုယ်ကျင့် ကြံအားထုတ်တဲ့ စရုဏ်တို့ကို သစ္စာဆိုပြီး သတ္တဝါတွေကို ကယ်ကြပါ။ ကိုယ် ဘက်ကိုဆွဲယူကြပါ။ ဒီနေရာမှ ယုံကြည်မှုနှင့် စိတ်ထားသန့်စင်မြင့်မြတ်မှု အလွန်အရေးကြီးတယ်” ဟု မိန့်ကြားပါသည်။ ထို့နောက် လေးနက်သောအမှုအရာဖြင့်

“စရုဏ်ကို မပျက်စေနဲ့။ လိုရင်းအချုပ်ကတော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်မြတ်နိုးဖို့ ဖြစ်တယ်။ ယုံကြည်တယ်ဆိုပေမယ့် အတွင်းစိတ်ထားပုံ ကွက်တတ်တယ်၊ ပုတီးတောင် စိပ်ပါများရင် ပြောင်ပြီး အရောင်ထွက်လာတယ်။ အရေးကြုံရင် အရိပ်ထွက်ပါတယ်ကွာ။ ကြာကြာဝါးမှ ခါးမှန်းချိုမှန်း သိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ ဂုဏ်တော်နဲ့ ဘုရားဂါထာတွေကို စွဲစွဲမြဲမြဲရတ်ဖို့လိုတယ်။ စွဲစွဲမြဲမြဲ တရားဓမ္မ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ဖို့လိုတယ်။ ဒါမှ အရောင် ထွက်မယ်။ သမာဓိဖြစ်မယ်” ဟူ၍မိန့်ကြားပါသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍

“အသိအလိမ္မာ စာမှားရှိတယ်လို့ ဆိုပေမယ့် အတွေ့အကြုံလိုတယ်။ အပြောလွယ်ပေမယ့် အလုပ်ခက်တယ်။ အယူအဆမှန်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မျိုးစေ့ မှန်မှ အပင်ပေါက်တယ်။ အဲဒီပေါက်တဲ့အပင်ကလဲ အကိုင်ထွက်ဦးမှ။ အဲဒီအကိုင်ကလဲ အဖူးတွေဖူးပြီး ပွင့်ဦးမှ လှပဝေဆာတယ်။ အဲဒီသဘောကို မမေ့ကြနဲ့။ သူ့ အချိန် ကျမှ ပွင့်တယ်။ ဘယ်အရာမဆို မလောနဲ့ ဖြည်း ဖြည်း လုပ်ကြ။ လောရင် ‘ကြားဝင်’ တတ်တယ်။

အကြား၊ အမြင် အထင်လောက်နဲ့ ရပ်သွားတဲ့သူတွေ၊ ပြီးသွားတဲ့သူတွေ ရှိတယ်” ဟူ၍ မိန့်ကြားပါသည်။

“မင်းတို့ အချောင်မလိုက်ကြနဲ့၊ ဆုကြီးပန်ကြ။ ခံကပ်ကိုလောက်စာလုံးနဲ့ ပစ်ပြီး ပြိုလို့ မရဘူး။ အင်အားကြီးတဲ့ လက်နက်နဲ့ ပြိုပစ်လို့ ရတယ်။ မင်းတို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အနိုင်တိုက်ရမှာတွေ ရှိတယ်။ ဒါနပါရမီ၊ သီလပါရမီ စတဲ့ ပါရမီ ဆယ်ပါးကို ပြည့်အောင်ဖြည့်ကြ။ ရေအိုးများ၊ မရေဖြည့်ဖန်ပါများရင် ပြည့်လာသလိုပဲ ပါရမီဆယ်ပါးလဲ ဖြည့်ရင်းနဲ့ ပြည့်လာမှာဖြစ်တယ်” ဟု မိန့်ကြားပါသည်။

“မင်းတို့၊ ဘုန်းမကြီးချင်ကြနဲ့။ ဘုန်းကံပါ မှီဟာ ကိုယ့်အရင်ဘဝက ပြုခဲ့တဲ့ အလုပ်ပေါ်မှာတည်တယ်။ ဘုန်းကံက ပဓာန မဟုတ်ဘူး။ ပန်းတိုင် ကို အဆောက်သွားဖို့က ပဓာနဖြစ်တယ်။ ဆင် ရဲတံ ချမ်းသာတာဟာ သူ့ အဆင့်အတန်းနဲ့သူ၊ သူ့ ဘုန်းကံပါရမီနဲ့ သူ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေကို တွက် မနေနဲ့။ ပန်းတိုင်ကို မျက်ခြည်ပြတ်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပဲ” ဟု မိန့်ကြား ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ကို ပြုံးကြည့်ရင်း....

“ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန်သွားရင် ပန်းတိုင်ကို ရောက်ပါတယ်။ အရေး ဖန်စုံ ကိုယ်၌ကြုံတဲ့အခါ သစ္စာဆိုပြီး ဆောင်ရွက်ပါ။ အောင်မြင်ပါ တယ်ကွာ။ မင်းတို့တစ်တွေ ဆုကြီးပန်ကြီး မဟုတ်တာ မမှန်တာတွေမလုပ် ကြနဲ့။ လူပေါ့ လူသေတွေ မလုပ်ကြနဲ့။ ယောကျ်ားကောင်း ယောကျ်ား မြတ်တွေလုပ်ကြ” ဟု မိန့်ကြားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးလည်း ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့ခွင့်ပန်ပြီး ညနေ ၃-နာရီ မိနစ် ၃၀-တွင် ဇာလီတောင်တော် ပေါ်မှပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးလည်း လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဇာလီတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်နှင့် ဓမ္မရူပတ္တိကို ဆွေးနွေး ပြောဆိုလာခဲ့ကြပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ ဝေါသိုင်းချောင်း လေးမျက်နှာ ဇာတိ၊ ၁၂၄၆-ခုနှစ်၊ ကြာသိုလ်ပြည့် သောကြာနေ့ဖွား၊ (ခရစ်နှစ် ၁၈၈၅-ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၃၁-ရက်) ဖြစ်သည်ဟု သိမှတ် ရသည်။

မန္တလေးမြို့၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော် အရှင် ဝိသုဒ္ဓါဝါရ (ပြန်မာနှစ် ၁၂၀၀-၁၂၇၈) ထံတွင် ငယ်စဉ်က ပညာသင်ယူခဲ့သည်။ ဆွမ်းချက် ကိုရင်ကြံ အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တောင်ဘီသာ ဆရာတော်ထံသွားရောက်၍ ဝိနည်းကို သုံးနှစ် သင်ယူဆည်းပူးခဲ့သည်။ ပြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးသမက ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓသာသနာ့ဘွင်ပါ ထင်ရှား ကျော်စောတော်မူသော အဘယာရာမ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်ရင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ပြည်မြို့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဗာရာဏသီဆရာတော်ဦးအာနန္ဒပဏ္ဍိတ၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ အနီးစခန်းဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ၊ စလင်းမြို့ ကန်လယ် ဆရာတော် ဦးဝဇီရာဝုဓ တို့နှင့် စာအင်ဖက်ဖြစ်သည်။

စလင်းမြို့ ကန်လယ်ဆရာတော်၊ မင်းဘူး ကျေးဟံမဲတောင် ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ တို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ကျမ်းလာစောနာမတော်ကို ဦးထိပ် ပန်ဆင်လျက် ၁၂၈၈ ခုနှစ်တွင် တောထွက်၍ ဓုတင် ဆောက်တည်ကြသည်။ တစ်တောထွက် တစ်တောငင်ပြီး တရားမွေကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျင့်ကြံ အားတုတ်ခဲ့သည်။ ၁၃၁၅-ခု၊ (ခရစ်နှစ် ၁၉၅၃) တွင် ဇာလီ တာ ဝေါ်သို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွမြန်းပြီး သီတင်းသုံးတော်မူသည်မှာ ယနေ့တိုင်အောင် ဖြစ်သည်ဟူ၍ သိမှတ်ရမည်။

ဇာလီတောင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ငါးပါးကံ အယိကံမ အပေါင်းတို့အား သရဏဂုံ သုံးပါးတည်ပြီး ငါးပါးသီတကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းကြရန် ဆုံးမဩဝါဒ ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ထို့အပြင် အနန္တော အနန္တ ငါးပါးနှင့် မိမိထက် အသက်သိက္ခာ ဂုဏ်ကြီးသော သူများကို ရိုသေကြရန်၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏အပေါ်တွင် ဗြဟ္မဝိဟာရတရား စောင့်ရှောက်ပွားများ ကြရန်၊ မိမိထက် အင်းရဲသော သူအပေါ်တွင် သနားကရုဏာသက်ပြီး၊ မိမိထက်ချမ်းသာသော သူအပေါ်တွင် မင်းမြှောက် မုဒိသာ ပွားကြရန် ဆို မဩဝါဒ ပေး လေ့ ရှိပါသည်။

ထို့အပြင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကံငါးပါးမြဲပြီးကံသုံးပါး ‘တည်’သောသူများကျေ နှား အသားတို့ကို စေားတဲရွာသော သူများ ကိုလည်း ပရိတ်ဆီ ချီးမြှင့် တိုက်ကျွေးလေ့ရှိပါသည်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ တပည့်ရင်းကြီးများမှာ ကိုးပါး သီလကို ဆောက်တည်ပြီး သရဏဂုံသုံးဆယ်ကို ပုတီးစိပ်ခေါ် ရှိပါသည်။ ပရိတ်ကြီး သုတိတော်များအပြင် မဟာသမယသုတ်တော်နှင့် ဓမ္မစူဠသုတ်တော်တို့ကိုလည်း အမြဲရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လေ့ရှိပါသည်။ ထို့အပြင် “ဇယစက္ကော”

အောင်ဂါထာ၊ အပြင် အောင်ခြင်းရှစ်ပါး၊ အတွင်း အောင်ခြင်း ရှစ်ပါး၊
ဂါထာများကိုလည်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် လေ့ရှိပါသည်။

ကျေးဇူးရှင် ဇာလီတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ချီးမြှင့်တော်မူသည့်
'ဗုဒ္ဓသက်သန့် ဆောင်မှတ် ရွတ်ဖတ်ရန် အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာ' ဟူသော
စာရွက်နှင့် ငါးပါးသီလ အကျိုး၊ အပြစ် စာရွက်တို့ကို ကျွန်တော်တို့ ရရှိ
သိမ်းဆည်း ထားကြပါသည်။ ထိုဂါထာ စာရွက်များရှိ အလှူရှင်အမည်
များမှာ ဒေါက်တာ ကျော်ငြိမ်း၊ ဦးတင်ဖေ၊ ဒေါ်သန်းညွန့်၊ ဒေါ်အေး
ကြည်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လေ့
ရှိသော ထိုဂါထာများကို မေ့မိတ်ဆွဲများ သိရှိပြီး ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်
နိုင်စေရန် မေတ္တာစောင့်ရှောက် ဖြန့်ဝေပါသည်။

အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာတော်မြတ်

ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ၊ ဓမ္မော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ၊
သံဃော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။

ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော၊ ဓမ္မဂုဏော အနန္တော၊ သံဃဂုဏော အနန္တော၊
မာတာပိတုဂုဏော အနန္တော၊ အာရိယဂုဏော အနန္တော။

“ဝိပဿ” ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊ အနန္တ
ညဏော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေဇော၊ အနန္တဣဒ္ဓိ၊ အနန္တဇုတိ။

“သိဝီ” ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊ အနန္တ
ညဏော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေဇော၊ အနန္တဣဒ္ဓိ၊ အနန္တဇုတိ။

“ဇေယျဟူ” ဘဂဝါ၊ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊
အနန္တညဏော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေဇော၊ အနန္တဣဒ္ဓိ၊ အနန္တဇုတိ။

“ကကုသန္ဓော” ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊
အနန္တညဏော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေဇော၊ အနန္တဣဒ္ဓိ၊ အနန္တဇုတိ။

“ကောဏာဂမ္ဘနာ” ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊
အနန္တညဏော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေဇော၊ အနန္တဣဒ္ဓိ၊ အနန္တဇုတိ။

“ကသပေါ” ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊
အနန္တဉာဏော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေဇော၊ အနန္တလူဒ္ဓိ၊ အနန္တဇုတိ။

“အဗ္ဗာကံ” ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တပုညော၊ အနန္တ
ဉာဏော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေဇော၊ အနန္တလူဒ္ဓိ၊ အနန္တဇုတိ။

သတ္တိ မေ ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝန္တော အရဟန္တော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အနန္တ
ပုညော၊ အနန္တဉာဏော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တတေဇော၊ အနန္တလူဒ္ဓိမန္တာ၊
အနန္တဇုတိမန္တာ၊ မယံ နာယော၊ မယံ ဒီပေါ၊ မယံ တာဏော၊ မယံ လောကော၊
မယံ ပဋိဿရဏော။

အနန္တပုညာ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘဂဝန္တော အနန္တေဟိ ပုညစက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။
အနန္တဉာဏာ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘဂဝန္တော အနန္တေဟိ ဉာဏစက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။
အနန္တဂုဏာ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘဂဝန္တော အနန္တေဟိဂုဏစက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။
အနန္တတေဇာ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘဂဝန္တော အနန္တေဟိ တေဇစက္ကေဟိ မံ
ရက္ခန္တိ။

အနန္တလူဒ္ဓိမန္တာ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘဂဝန္တော အနန္တေဟိ လူဒ္ဓိမန္တစက္ကေဟိ မံ
ရက္ခန္တိ။

အနန္တဇုတိမန္တာ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘဂဝန္တော အနန္တေဟိ ဇုတိမန္တစက္ကေဟိ မံ
ရက္ခန္တိ။

သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ ဗုဒ္ဓေါ၊ သဗ္ဗေဟိ ဗုဒ္ဓစက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။

သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေါ၊ သဗ္ဗေဟိ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓစက္ကေဟိ မံ
ရက္ခန္တိ။

သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ ခိနာသဝါ အရဟန္တော၊ သဗ္ဗေဟိ အရဟန္တ
စက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။

သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ အရိယာ၊ သဗ္ဗေဟိ အရိယ စက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။

သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ ဒေဝါ၊ သဗ္ဗေဟိ ဒေဝ စက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။

သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ ဣန္ဒြာ၊ သဗ္ဗေဟိ ဣန္ဒြ စက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။

သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ ဗြဟ္မာ၊ သဗ္ဗေဟိ ဗြဟ္မ စက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။

သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ နာဂါ၊ သဗ္ဗေဟိ နာဂ စက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။

သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ ဂရုဠာ၊ သဗ္ဗေဟိ ဂရုဠ စက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။

သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ ယက္ခာ၊ သဗ္ဗေဟိ ယက္ခ စက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။

သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ ရက္ခသာ၊ သဗ္ဗေ ရက္ခသစက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။
 သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ ဂန္ဓဗ္ဗာ၊ သဗ္ဗေဟိ ဂန္ဓဗ္ဗစက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။
 သဗ္ဗေ မဟိဒ္ဓိကာ ကုမ္ဘဏှာ၊ သဗ္ဗေဟိ ကုမ္ဘဏှစက္ကေဟိ မံ ရက္ခန္တိ။

အထက်ပါ အန္တရာဟ်ကင်း ဂါထာတော်မြတ်ကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ် ရာဌ် ဂါထာတော်မြတ်၏ အနက် အဓိပ္ပာယ် သိမြင် သယောပေါက်ပြီး ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါက ပို၍ အကျိုးအာနိသင် ထက်မြက် ကြီးမားမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ခြုံငုံမိအောင် ဖော်ပြအပ် ပါသည်။

(၁) မှာ - ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ကျွန်ုပ် ယည့် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာမြတ် သုံးပါးမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်စရာ မရှိ ပါ။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ အမိအဖ၊ ဆရာသမား စသည့် အနန္တော အနန္တငါးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်သည် အဆုံး အပိုင်း အခြား မရှိပါ တူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

(၂) မှာ - ပွင့်တော်မူပြီးသော (ဝိပဿီ၊ သိခါ၊ ဝေဿဘူ၊ ကကုသန်၊ ကောဏဂုံ၊ ကဿပ၊ ဂေါတမ) ဘုရားခုနစ်ဆူကို ရှိခိုး ကန် တော့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဘုရားခုနစ်ဆူကိုသည် (ပုဇ္ဇေါ) သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်တော်မူ၏။ (ဘဂဝါ) ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ (အရဟံ) ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်၏။ (သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ) မဖောက်မပြန် ကိုယ် တော်တိုင် ညေယျမံတရား ပါးပါးကို သိတော်မူ၏။ (အနန္တ) အဆုံးပိုင်းခြားမရှိသော (ပုညော) ဘုန်းပညာ။ (ဂုဏော) ဂုဏ်၊ (ဉာဏော) ဉာဏ်၊ (တေဇော) အရှိန်အစော်။ (ဣဒ္ဓိ) တန်ခိုး။ (ဇုတိ) အရောင်အဝါ ရှိတော်မူ၏တူ၍ အဓိပ္ပာယ် ကို ရပါသည်။

(၃) မှာ - ခုနစ်ဆူကုန်သော ဤဘုရားရှင်တို့သည် ဘဂဝါဂုဏ်၊ အရဟံဂုဏ်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူကြသည်။ အပိုင်းအခြားမရှိသော ပုည၊ ဂုဏ်၊ ဉာဏ်၊ တေဇာ၊ ဣဒ္ဓိ၊ ဇုတိ တို့ဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူကြသည်။ ထိုဘုရားရှင်တို့သည် ကျွန်ုပ် ၏ (နာယာ) ကိုးကွယ်ရာ။ (ဒီပါ) ပျောက်၊ (တဏှာ) စောင့်ရှောက်ရာ၊ (လေဏာ) ပုန်းကွယ်ရာ၊ (ပဋိသာရဏာ)

ကိုးကွယ် လဲလျောင်းရာ မည်ကုန်၏ ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

(၄) မှာ-အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိသော ပုည၊ ဂုဏ၊ ဉာဏ၊ တေဇ၊ ဣဒ္ဓိ၊ ဇုတိ တို့ဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးတို့သည် (ဘုန်းပညာ၊ ဂုဏ်၊ ဉာဏ်၊ အရှိန်အစက်၊ ဟန်ခိုး၊ အရောင်အဝါ တို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စောင့်ရှောက်တော်မူကြပါ) ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

(၅) မှာ-ခပ်သိမ်းကုန်သော တန်ခိုး မဟိဒ္ဓိ ကြီးမားကြသည့် ဘုရားအမျိုး ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် ၁၃-ဦး၏ အစောင့်အရှောက်ကို တောင်းခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်များ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများ၊ အာသဝေါ ကင်းတော်မူကြသည့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ၊ နတ်ဒေဝါများ၊ သိကြားမင်းများ၊ ဗြာဟ္မာမင်းများ၊ နဂါးများ၊ ဂဠုန်များ၊ ယက္ခ အိလူးကြီးများ၊ ရက္ခိုက်ကြီးများ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်များ၊ ကုမ္ဘာကြီးများတို့က ကျွန်ုပ်အား တန်ခိုးတော်ဖြင့် စောင့်ရှောက်တော်မူကြပါ။ ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

တက္ကသိုလ်-ဝင်းမွန်

* * *

သိရသွိ' ဂါထာ တန်ခိုး

ထင်အောင်လင်း

မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အတော်များများသည် “သိရသွိ' ဂါထာ” တော်နှင့် အကျမ်းတဝင် ရှိကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ဂါထာတော်များ ရွတ်ဖတ်ခြင်းကို ဝါသနာကြီးသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဝါသနာကြီးသည်နှင့်အမျှ ဂါထာ အတော် များများကို နေ့စဉ်အချိန်ရသရွေ့ ရွတ်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ရွတ်ဆိုခဲ့ သမျှသော ဂါထာများအနက် “သိရသွိ' ဂါထာ” ကိုမူ အထူး ရွတ်ဆိုလေ့ရှိပါသည်။ ယင်းသို့ ရွတ်ဆိုခဲ့၍လား မသိ၊ ကျွန်တော်ကွင် ဘေးအန္တရာယ် အဖုံဖုံ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံ တွေ့ခဲ့ရသော်လည်း ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ သည်သာ ဖြစ်လေသည်။ “သိရသွိ' ဂါထာ” တော်ကို ရွတ်ဖတ်ခြင်းကြောင့် သေဘေးမှလွတ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကလေးကို စာဖတ် သူများသို့ လေးစားစွာ ဘင်ပြပါရစေ။

၁၉၇၅-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဖခင်၏ မိတ်ဆွေဖြစ် သူ ဦးသိန်းတွန်းသည် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးရန် ကားတစ်စီး စီစဉ်ထား ကြောင်း၊ လိုက်လိုပါက လူတစ်ဦးလျှင် (၁၀) ကျပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့် အား ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူငယ်ချင်းများအား မေးမြန်း၍ လိုက်ပါမည်ဟု အကြောင်းပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ယောက်ျားကလေးသူငယ်ချင်း လေးယောက်နှင့် မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း လေးယောက်တို့သည် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးရန် စီစဉ်လိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၅-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၄-ရက်နေ့ နံနက် (၄:၀၀) နာရီအချိန်တွင် ကန်တော်ကလေးအရပ်၌ လူစုကြပြီး ဘတ်စ်ကား

ဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။ ကားတွင် ကျွန်တော်တို့ကိုးယောက် အပါအဝင် လူပေါင်း ၄၅-ယောက် လိုက်ပါကြပါသည်။ နံနက် (၄:၃၀) နာရီခန့် ငမိုးရိပ်ချောင်းတံတားအနီးသို့ ရောက်ပါသည်။ လမ်းဘေးတွင် အသုဘ တစ်ခု၏ ခေါင်းတစ်လုံးကို ကျွန်တော်မြင်တွေ့လိုက်စဉ် စိတ်ထဲမှ လာဘ် ကောင်းသည်ဟု ထင်လိုက်မိပါသည်။

ကားထွက်စဉ်မှပင် ကျွန်တော်သည် မိမိသွားလိုရာအရပ်သို့ စိတ်မှန်းကာ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ ကျွန်တော်ပြုခဲ့သမျှသောကုသိုလ်ကောင်းမှုများကိုဝေနေယျ သတ္တဝါအပေါင်းအား အမျှပေးဝေခြင်း ပြုပါသည်။ ဘတ်စ်ကားထဲတွင် လူကျပ်နေ၍ ထိုင်စရာနေရာမရဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် ဘတ်စ်ကား၏ အရှေ့ဘက် အတက်အဆင်း အပေါက်ဝတွင် ရပ်လျက်လိုက်ပါရင်း သိရသို့ ဂါထာတော်ကို စိတ်အာရုံစူးစိုက်၍ ရွတ်ဆိုနေပါသည်။

အင်းတကော် ကျော်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူ ဦးသိန်းထွန်းက ကျွန်တော်အား သူထိုင်သည့်နေရာတွင် အတင်း အကျပ် ထိုင်ခိုင်းပါတော့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း “အဘ ထိုင်ပါ၊ ကျွန် တော်ကလူငယ်ပါ၊ ခရီးကလည်း သိပ်ဝေးတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ တော်ကြာရောက် သွားမှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

အဘ ဦးသိန်းထွန်းက ‘ဒီမယ် မောင်ထင်အောင်လင်း၊ မင်းက လူငယ် အားကစားသမားတစ်ယောက်ဆိုပြီး ငါ့ကိုဒီလိုပြောသလား၊ ငါက အသက် ကြီးပေမယ်၊ မင်းတို့ လူငယ်တွေလောက်တော့ သန်ပါသေးတယ်ကွ’ ဟု ဆိုကာ သူ၏ လက်မောင်း ကြွက်သားများကို ညှစ်ထုတ်ပြပါတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဘ ဦးသိန်းထွန်းအား ကျွန်တော် မည်သို့မျှ ပြောမရနှင့် သူ၏နေရာတွင် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

ထိုခဏ၌ လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ စီးလာသောကားသည် ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကားတစ်စီးမှ ထွက်ပေါ်လာသော ရှေ့မီးနှစ်လုံး၏အလင်း ရောင်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ထိုကားနှင့် ကျွန်တော်တို့စီးလာသောကားမှာ အတော်လေးလှမ်းပါသေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း မျက်စိကိုပြန်မှိတ်လျက် ရွတ်လက်စ သိရသို့ ဂါထာတော်ကိုသာ ရွတ်ဆိုနေပါသည်။ နှစ်မိနစ်မျှ အချိန်ကြာသောအခါ ‘ဂျိမ်း’ ခနဲ မြည်သံကြီးနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ကား လှုပ်ယိမ်းသွားပါသည်။ အဘ ဦးသိန်းထွန်းသည် ယိုင်လဲပြီး ကားအတက်

အဆင်း ပေါက်ရှိ၊ အပေါ်လက်ကိုင် သံတန်းကို မြဲအောင်စုပ်ထားသော မူလီခေါင်းနှင့်ဆောင့်မိ၍ ညာဘက်မျက်ခုံးကွဲသွားပါသည်။

ကားထဲမှ မည်သည့်အသံမျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိပါ။ စိတ်ထဲမှ ကျွန်တော်သည် ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူးဟုထင်မိစဉ် နောက်ထပ် 'ဂျိမ်း' ခနဲအသံ တစ်ချက် ထွက်လာပြန်ပါသည်။ အဘ ဦးသိန်းထွန်းလည်း ပထမတစ်ချက် ကားချင်းဆောင့်မိစဉ်ကပင် ဟန်ချက်ပျက်နေသော သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် ပိုင်းမှာ ယာဉ်ခောင်း၏နောက်တွင် ကာရံထားသော သံတိုင်များအနက် တစ်ချောင်းပြုတ်နေသည့်အတွက် အနည်းငယ်ကျယ်နေသော သံတိုင်ကြား တွင် ခေါင်းညပ်၍ နေပါတော့သည်။

ထိုအခါမှပင် ကားတစ်စီးလုံးရှိ လူများထဲမှ 'ကားတိုက်တယ်ဟေ့၊ ကားတိုက်တယ်၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး' စသည်ဖြင့် ဆူညံသွားပါ တော့သည်။ ကားသည် တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဘတ်စ် ကား၏ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါသည်။ အောက် ရောက်သောအခါ မညှိသို့ဖြစ်သနည်းဟု ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့ စီး လာသော ကားသည် လမ်းဘေးချောက်နှုတ်ခမ်းနှင့် တစ်ထောင်ခန့်အကွာ တွင် ရပ်ထားကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ နေရာကား စာကလေးကွင်းဖြစ်ပါ သည်။

ကားလမ်းဘေးတွင်ချောက်နှင့် အရှေ့တွင် ချောင်းကျော်တံတား တစ် ခုရှိနေပါသည်။ ချောင်းကျော်တံတား၏ ဝဲ-ယာနှစ်ဘက်တွင် အုတ်ဘောင် များ ကာရံထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စောစောက ဂျိမ်းခနဲ အသံနှစ် သံမှာ ဂျီ-အမ်-စီ ကားသည် အစ်ဆူ ဦး ကားကိုဆွဲလာပြီး ကျွန်တော်တို့ ကားကို တိုက်မိခြင်းဖြစ်၍ နောက်ကားက တစ်ဖန်ထပ်ဆင့် ဝင်ဆောင့်မိ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကားမှ ဓာတ်ဆီနံ့ရသည်နှင့် ကျွန်တော် လည်း "ကားပေါ်က လူအားလုံး အမြန်ဆင်းကြပါ၊ ကားမီး လောင်လိမ့် မည်၊ ဘယ်သူမှ ဆေးလိပ်မသောက်ကြပါနဲ့" ဟု လှမ်းအော်လိုက်ပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့ကားတွင် ရှေ့ဝင်ရိုးနှင့်ဘီးများ ကားနှင့်တွဲလျက် မရှိတော့ ပါ။ ပထမဝင်ဆောင့်သော ဂျီ-အမ်-စီ ကား၏ ဘန်ပါက ကျွန်တော်တို့ ကားကို ဝင်ထိန်းထားကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ဒရိုင်ဘာ၏အဆိုမှာ ထိုကားသည် အဝေးမှပင် ယိမ်းထိုးမောင်းလာ ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကားကို လမ်းနှင့် လွတ်နိုင်သမျှလွတ် အောင် ချောက်ဘေးသို့ကပ်လျက်ရပ်ထားကြောင်း၊ ရန်ကုန်-မန္တလေးကား လမ်းသည် ပဲခူးအနီး စာကလေးကွင်းနေရာ၌ အတော်ကျယ်ပါသည်။

သို့ရာတွင်တစ်ဘက်က ဂျီ-အမ်-စီကား၏ ယာဉ်မောင်းသည် အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေ၍ ယာဉ်နောက်လိုက်မှ ဝင်မောင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်းသိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ကားသည် ရှေ့ဝင်ရိုးနှင့်တကွ ဘီးပါကားနှင့် တွဲလျက် မရှိတော့သော်လည်း လုံးဝ လှုပ်ယမ်းခြင်းမရှိ၊ ပကတိကျောက်ချထားဘိသကဲ့သို့ ရပ်တည်နေပြီး တစ်တောင် မျှ ကွာသော လမ်းဘေး ချောက်ထဲသို့လည်း လူ ၄၅-ဦး၏အလေးချိန်နှင့် ကျသွားမည့်အစား မကျသွားဘဲ ကြုံကြုံ ခံနေခြင်းမှာ အလွန် အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဘက်ကားနှင့် ဝင်ဆောင်မိသော ကျွန်တော်တို့ကား၏ ဘယ်ဘက်ထောင့်စွန်းရှေ့ဆုံး၌ တိုင်နေသော ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အမျိုးသမီး သူငယ်ချင်း 'မဝေ' မှာ သေလျှင် သေ၊ မသေလျှင်လည်း ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ်ရမည့် အနေအထားတွင် ရှိသော်လည်း ကားတိုက်မိမှန်းကိုပင် မသိ၊ မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှလည်း မရပါ။ ကားပေါ်တွင် ပါလာသမျှ လူအားလုံးအနက် အဘ ဦးသိန်းထွန်းမှာ ဒဏ်ရာအများဆုံးရရှိပြီး ကျန်လူများမှာ မဆိုစလောက်ဒဏ်ရာလေးများသာ ရရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လူကိုးယောက်စုမိပြီး ကျွန်တော်က 'ဘာဒဏ်ရာတွေရကြသေးလဲ' ဟု မေးရာ ဘာဒဏ်ရာမျှ မရကြောင်း သိရပါသည်။ အထက်က ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့သော ကျွန်တော်၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မဝေကို 'ဘာဒဏ်ရာမှမရဘူးနော်' ဟု မေးရာ သူက 'ဘယ်ရမလဲ၊ သိတောင်မသိလိုက်ဘူး၊ သိရလို့ ဂါထာ ရွတ်နေတာကိုး' ဟု ဖြေပါသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကျွန်တော်နှင့် မဝေတို့မှာ သိရသို့ ဂါထာတော်ကို အလေးထား ရွတ်ဖတ်နေခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိမိအတွက်သာ မကဘဲ မိမိ ဦးဆောင်ပါဝင်လာသော သူများအတွက်ပါ လည်းကောင်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်းပြုလာသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ကိုးယောက်အုပ်စုမှာ မည်သည့် ဒဏ်ရာမျှမရကြဘဲ ရှိနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မူလမတ်တတ်ရပ်နေစဉ်အတိုင်းဆိုပါက အဘ ဦးသိန်းထွန်းကဲ့သို့ပင် ဒဏ်ရာရနိုင်သော်လည်း သိရသို့ ဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုနေသည့်အတွက် အဘ ဦးသိန်းထွန်းသည် နေရာမှ အတင်းထပေးခြင်း၊ ကျွန်တော်ကိုယ်စားခံသွားခြင်းဖြစ်သည်မှာ ကျွန်တော်ရွတ်ဆိုနေသော သိရသို့ ဂါထာတော်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိပါ။

အဘ ဦးသိန်းထွန်းတို့အုပ်စုမှာ ကျိုက်ထီးရိုးသို့ ဆက်မသွားကြတော့ဘဲ ရန်ကုန်သို့ပြန်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်ဦးဆောင်သော ကိုးယောက်အုပ်စုမှာမူ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ တရားတော်၊ သံဃာတော်တို့၏ တန်ခိုးတော် အနန္တကို အကြွင်းမဲ့ အားတားသူများဖြစ်၍ မည်သည့် ဘေးအန္တရာယ်မှ မတွေ့ကြုံနိုင်ကြောင်း ယုံကြည်ချက် အပြည့်အဝဖြင့် ကျိုက်ထီးရိုးသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာကြပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်ကောင်း အမျိုးကောင်း သားသမီးတို့သည် တန်ခိုးထက်မြက်သည့် သိရသို့ ဂါထာပတ်ကို အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမှ မဟုတ်ဘဲ အမြဲတစေယုံကြည်အားထား၍ ရွတ်ဆိုပွားများကြပြီး အခက်အခဲ၊ အန္တရာယ်များမှ လွတ်မြောက်ကြလျက် သူတော်ကောင်း တရားများ လွှမ်းမိုးနိုင်ကြစေရန် ရည်သန်၍ ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် ကလေးကို တင်ပြရင်း တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။

ဆရာတိုင်းကြီး ပြုစုသည့် ရှေးဘိုးဘွားစဉ်ဆက် အသုံးပြုသော 'မဟာ တိတ်ထုံကျမ်းကြီး' တွင် သိရသို့ ဂါထာတော်ကြီးကို အိပ်ရာဝင်တိုင်း အမြဲရွတ်ဖတ်ရမည်။ ထိုသို့ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါလျှင် အနာရောဂါကင်း၍ အသက်ရှည်ခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း အကျိုးထူးကို မုချရမည်ဟူ၍ အထင်အရှား ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

သိရသို့ ဂါထာပါဌ်

- (၁) သိရသို့ (မေ) ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌော၊ သာရိပုဏ္ဏောစ ဒက္ခိဏေ။
ဝါမအံသေ မောဂ္ဂလ္လာနော၊ ပုရတော ပိဋကတ္တယံ။
- (၂) ဝစ္ဆိမေ (မမ) အာနန္ဒော၊ စတုဒ္ဓိသာ ခိဏာသာပါ။
သမန္တာ လောကပါလာစ၊ ဣန္ဒာဒေဝါ သဗြဟ္မာကာ။ ။
- (၃) ဧ ကေသံ အာနုဘာဝေန၊ သဗ္ဗေ ဘယဥပ္ပဒ္ဓဝါ။
အနေက အန္တရာယာပိ၊ ဝိနယန္တု အသေသဏော။ ။

(သုံးခေါက်ရွတ်ပါ)

မှတ်ချက်။ ။ ဂီလာနုပုဂ္ဂိုလ်ကိုဖြစ်စေ၊ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်ကိုဖြစ်စေ၊ ရွတ်သောအခါ ကွင်းဟားသော (မေ) နေရာမှာ (တေ) ဟု ပြင်ပါ၊ (မမ) နေရာမှာ(တဝ)ဟု ပြင်ရွတ်ပါ။

သိရသို့ ဂါထာ အနက်

မေ၊ ခပ်သိမ်းဥဿုံဘေးမျိုးစုံကို အကုန်ကင်းဝေး လွတ်ရေးအောင်ဆု
ကြောင်းပြုရှုမျှော် ဘုရားတပည့်တော်၏။ သိရသို့၊ လက်၊ ခြေ၊ နား၊
နှာ၊ ကိုယ်အင်္ဂါဟွင် မြတ်ရာတနှုန်း မပြတ်သုံးသည့် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သော
ထိပ်အလုံး၌။ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌော၊ သုတ၊ သာဝက၊ ပစ္စေကဟု ဗုဒ္ဓသုံးဆူ ချီး
မွမ်းအပ်သော သူတို့ထက် ဆယက်ဂုဏ်နေ သင်္ချေမက သာလွန်ထူးမြတ်
လှသည့် ယိုးလောကဆီမီး ဘုရားကိုယ်တော်မြတ် ကြီး သည်။ တိဋ္ဌတု၊
ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းအောင် မယိမ်းမယိုင်ကျောက်စာတိုင်သို့
မြဲခိုင်မတ်မတ် ရပ်တန့် တည်နေတော်မူပါ၊ ခြောက်ရောင်စုံထိန်လင်း နေလို
ဝင်းတဲ့ အရှင်မြတ်ကြီးဘုရား။

မေ၊ ခပ်သိမ်းဥဿုံ ဘေးမျိုးစုံကို အကုန်ကင်းဝေး လွတ်ရေးအောင်ဆု
ကြောင်းပြုရှုမျှော် ဘုရားတပည့်တော်၏။ ဒက္ခိဏေ၊ လက်ယာပခုံး၊ ညာ
လက်ရုံး၌။ သာရိပုတ္တော၊ ပြဿနာတူးဆွန်း အခန်းခန်းကို ခွဲခြမ်း
ပိုင်ပိုင် ဖြည့်စွမ်းနိုင်တတ် ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်သည်။ တိဋ္ဌတု၊
ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းအောင် မယိမ်းမယိုင် ကျောက်စာတိုင်သို့
မြဲခိုင်မတ်မတ် ရပ်တန့်တည်နေတော်မူပါ၊ ပညာအရာ ဝေဝေဆာသည့်
လက်ယာရံ အရှင်မြတ်ဘုရား။

မေ၊ ခပ်သိမ်းဥဿုံ ဘေးမျိုးစုံကို အကုန်ကင်းဝေး လွတ်ရေးအောင်ဆု
ကြောင်းပြုရှုမြှော် ဘုရားတပည့်တော်၏။ ဝါ မအံသေ၊ လက်ဝဲပခုံး ဘယ်
လက်ရုံး၌။ မောဂ္ဂလာနေဝ သင်္ချာတွက်ဘိန်း နှစ်သိန်း လေးသောင်း
အပေါင်းအစု အထုရှိရာ ဤမဟာပထဝီမြေကြီး တက်စီးတွန်းလှန် ကျွမ်း
ပြန်ဦးစောက် တိုင်၍မှောက်နိုင်သော ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်
သည်။ တိဋ္ဌတု၊ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းအောင် မယိမ်းမယိုင်
ကျောက်စာတိုင်သို့ မြဲခိုင်မတ်မတ် ရပ်တန့်တည်နေတော်မူပါ၊ တန်ခိုးရှိန်ကဲ
ထိန်ထိန်ကြဲသည့် လက်ဝဲရံ အရှင်မြတ်ဘုရား။

မေ၊ ခပ်သိမ်းဥဿုံ ဘေးမျိုးစုံကို အကုန်ကင်းဝေး လွတ်ရေးအောင်ဆု
ကြောင်းပြုရှုမြှော် ဘုရားတပည့်တော်၏။ ပုရတော၊ နဖူး မုခ လည်ရင်ဝ
တွင် ရှေ့တခွင်၌။ ပိဋကတ္ထယံ၊ သုံးပုံပိဋကတ် ငါးရပ်နိကာယ် ကိုးသွယ်
အင်္ဂါ မှန်စွာရွှစ်သောင်း လေးထောင်ဓမ္မခန္ဓာ ဒေသနာအရပ်ရပ် ကျယ်
ဝန်းလတ်တံ ပဋိယတ်ထင်ပေါ် ပိဋကတ်တရားတော်သည်။ တိဋ္ဌတု၊

ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းအောင် မတိမ်မရှား ရှေ့ပါးမျက်မှောက် တည်လာ ရောက်တော်မူပါ ပိဋကတ် အဖြာဖြာ ကျမ်းရွှေစာတော်မြတ် ဘုရား။

မမ၊ ခပ်သိမ်းဥဿုံ ဘေးမျိုးစုံကို အကုန်ကင်းဝေး လွတ်ရေးအောင် ဆု ကြောင်းပြုရုံမျှော် ဘုရားတပည့်တော်၏။ ပစ္စိမေ၊ နောက်ဟု သမုတ် လည်ကုတ် လည်ပြင် ကျောတခွင်၌။ အာနန္ဒော၊ သုတိကောင်းလတ် ရွတ် ဖတ်လျင်မြန် မြဲမြံအမှတ် ရှိလက်ကြားမြင် ထို့ပြင် အလေ့ သိမ်မွေ့ လုပ်ကျွေး မိန့်ရေးငါးချက် ဧတဒဂ်သွယ်သွယ် သာကီန္တယံကျော် ဘထွေး တော် အမိတောဒနမင်း၏သား ဘုရားညီတော် ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကျော် သည်။ တိဋ္ဌတု၊ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းအောင် မယိမ်းမယိုင် ကျောက်စာတိုင်သို့ မြဲခိုင်မတ်မတ် တန်ခိုးတော်မူပါ၊ ဧတဒဂ် ငါးတန် ဗျာဒိတ်ခံသည့် အာနန္ဒာအရှင်မြတ်ဘုရား။

မမ၊ ခပ်သိမ်းဥဿုံ ဘေးမျိုးစုံကို အကုန်ကင်းဝေး လွတ်ရေးအောင် ဆု ကြောင်းပြုရုံမျှော် ဘုရားတပည့်တော်၏။ စတုဒ္ဓိယာ·စတုဒ္ဓိယာသု။ လေးရပ်မျက်နှာ ကိုယ်အင်္ဂါတို့၌။ ခိဏာသဝဂါ၊ ယုဂန်တောင်စွန်း ထွက် ပေါ်ထွန်းသည့် နေဝန်းပမာ ဉာဏ်ရောင်ဝါဖြင့် ကောင်းစွာလှလှ သန္တိ သုခနိဗ္ဗာနကို ဉာဏ်စထင်ထင် သိမြင်တုံ့လတ် ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့သည်။ တိဋ္ဌတု၊ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းအောင် မယိမ်းမယိုင် ကျောက်စာ တိုင်သို့ မြဲခိုင်မတ်မတ် တန်ခိုးရပ်တည်နေတော်မူကြပါ ကုန် အသရေ တင့် ဆန်း ရှုမခန်းရသည့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ဘုရား။

မမ၊ ခပ်သိမ်းဥဿုံ ဘေးမျိုးစုံကို အကုန်ကင်းဝေး လွတ်ရေးအောင် ဆု ကြောင်းပြုရုံမျှော် ဘုရားတပည့်တော်၏။ သမန္တာ၊ ဝန်းကျင် ပတ်ချာ ရပ်ဒိသာမှ။ သဠာဘူကာ၊ ဈာန်ဖြင့်ပွားစီး ဩဇာကြီးတို့နှင့်ဘက္က ဖြစ်ကုန် သော။ ဣန္ဒာဒေဝါစ၊ ယူဇနာရှစ်သောင်း လေးထောင် အမြင့်ဆောင်ယူ တောင်ဟူသမျှ စိုးနင်း မြင်းခိုရ်မင်းမှ ချမ်းသာရိပ်ငြိမ် နတ်စည်းစိမ်ကို ကြိမ် ကြိမ်ခံစား ပျော်ပါးနေထိုင်ကြကုန်သော သိကြား နတ်တို့သည်လည်း ကောင်း။ လောကပါလာစ၊ လောကသုံးခွင် ဘုံအပြင်ကို ကုန်စင်စောင့် တတ် လောကပါလာ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တို့သည် လည်းကောင်း။ တိဋ္ဌတု၊ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းအောင် မယိမ်းမယိုင် ကျောက် စာတိုင်သို့ မြဲခိုင်မတ်မတ် တန်ခိုးရပ်တည်နေတော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။

ဧတေသံ၊ ဤသို့ အထူးဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ချီးကျူးအံ့အား ပြောကြား
၍ မကုန်နိုင်သော ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာ၊ နတ်မင်းတို့၏။
အာနုဘာဝေန၊ တန်ခိုးဟေဇော် မေတ္တာတော် အာနုဘော်ဖြင့်။ သဗ္ဗေ၊
ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဘယဥပဒ္ဒဝါစ၊ နှစ်ဆယ်ငါးပါးသော
သေး၊ တစ်ဆယ်ခြောက်ပါးသော ဥပဒ္ဒဝေါတို့သည် လည်းကောင်း။
အနေကအန္တရာယာပိ၊ ဟုတ်ပါးမက များလှသောင်းသောင်း အန္တရာယ်
အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ အသေသတော-အသေသေန၊ အကြွင်း
အကျန် မြူမှုန်ဆံ့မျှ မရှိသော အားဖြင့် လည်းကောင်း။ ဝိနယန္တ၊
ကင်းစင်လွင့်ပျောက် ခရောက်စေရာ မကွာနေ့ည ဖဲသွားကြံပါစေကုန်
သတည်း။ ။

* * *

အန္တရာယ်ကင်း လာဘ်ရှင်ဂါထာ ချောင်းဆုံဘုန်းသွင်

စာရေးသူသည် ငယ်စဉ်က ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် လောကုတ္တရာ ပညာသင်ယူသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ (၁၂) နှစ်သားခန့်တွင် စာရေးသူနှင့်ရယ်တူ 'ငပု' ဆိုသည့် ကျောင်းသားတစ်ဦး ရှိပါသည်။

ငပုမှာ အခြားအမည်ရင်းရှိပါသည်။ စာရေးသူတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများမှာ ကျောင်းစရောက်သည့်နေ့က စပြီး မူလအမည်ပျောက်ကာ ကျောင်းမှ ကျောင်းသားကြီးများ၊ ကိုရင်ကြီးများနှင့် ဦးပဇွင်းငယ်များ ပေးသော အမည်သစ်များ ရပါသည်။ သူတို့သည် ကျောင်းသားသစ်များကို ရုပ်လက္ခဏာကြည့်ပြီး မြင့်လျှင် လောရှည်၊ ပုလျှင် ငပု၊ ပိန်လျှင် ငပိန်၊ စလျှင် ငဝက်စသည်ဖြင့် ကင်းပွန်းတပ်ကြပါသည်။ သူတို့ပေးသော အမည်သည် ကျောင်းထွက်ပြီးနောက်လည်း ဆက်တွင် နေတက်ပါသည်။

ငပုသည် မုခနီးရွာသားဖြစ်ပြီး မုဆိုးမကြီး ဒေါ်အေး၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးသည် သားဖြစ်သူ ငပုကို မခွဲလိုသော်လည်း သေစာရှင်စာရေးတတ်-ဖတ်တတ်ရန်နှင့် သံသရာမှာ ဘဝမဆုံးရှုံးရေးအတွက် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တရားများကို ခွဲခြားသိနိုင်ရန် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ အပ်နှံလာခြင်းဖြစ်၏။

စုတိယ အကြိမ်

ငပုသည် တာဝန်အရ မူးရစ်ကြီးရွာတွင် ဆွမ်းလှည့်ချိုင့်ယူရသည်။ တစ်နေ့တွင် မုန့်စိမ်းပေါင်းသည် ဒေါ်ဘုမဆိုသူ၏အိမ်သို့ ဆွမ်းချိုင့်အယူ သွားရာ ဒေါ်ဘုမက ငပုအား မုန့်စိမ်းပေါင်း ကျွေးလိုက် ပြီးနောက် ‘ဤအပိုင်းတွင် ဆွမ်းလှည့်ရင်း နေ့စဉ်ပင် မုန့်စိမ်းပေါင်းဝင်စားရန်’ ပါ ဖိတ်လိုက်သည်။ ငပုလည်း အကြိုက်တွေ့ပြီး နေ့စဉ်ပင် မုန့်စိမ်းပေါင်းဝင် စားသည်။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ဒေါ်ဘုမက ငပုအား ‘ငပု နင် နေကောင်း ရဲ့လား’ ဟု ထူးလူးဆန်းဆန်းမေးလာသည်။ ငပုက ‘နေကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’ ဟု ဆိုသောအခါ ဒေါ်ဘုမသည် ငပု၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် လောကီဆေးများထိုးထားခြင်း ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်ပြန်သည်။ ဆေးတစ် စက်မှ မတွေ့သောအခါ ‘ဟဲ့ကောင်လေး၊ နင့်မှာ သိမ်းထားတဲ့လက်ဖွဲ့တို့၊ အင်းတို့ရှိသလား’ ဟု မေးသည်။ ငပုက ‘အင်းတို့၊ လက်ဖွဲ့ တို့တော့မရှိဘူး၊ အမေပေးလိုက်တဲ့ စာရွက် တစ်ရွက်တော့ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ အမြဲရှိ တယ်၊ ပါဠိလိုရေးထားလို့ ကျွန်တော် တစ်လုံးနှစ်လုံးပဲ ဖတ်တတ်သေး တယ်၊ ဘာမှန်းတောင်မသိဘူး’ ဟု ပြန်ဖြေပါသည်။ ညနေပိုင်းတွင် ဒေါ်ဘုမ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ရောက်လာပြီး ဆရာတော် ဦးပညာအား—

“ဆရာတော်ဘုရား ငပုရဲ့ခေါင်းအုံးအောက်မှာ စာရွက်တစ်ရွက် ရှိပါ တယ်။ အဲဒီစာရွက်ဟာ ဂါထာတစ်ခုခု ရေးထားတဲ့ စာရွက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီဂါထာဟာ အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ ဂါထာဖြစ်ပါမယ်။ တပည့် တော်ဟာ ဒီငပုကို မုန့်စိမ်းပေါင်းထဲမှာ ဆေးခတ်ပြီး ကျွေးခဲ့တာ တစ်လ နီးပါပြီ၊ တပည့်တော်ရဲ့ဆေးဟာ အလွန်ထက်ပါတယ်၊ တစ်ခါထက်ပို ကျွေးရတာမရှိပါဘူး၊ ချက်ချင်း ဒုက္ခမရောက်ဘဲ ဆယ်ရက်လောက်ကြာမှ ဆေးစွမ်းစပြုပါတယ်။ ရက်နှစ်ဆယ်ဆိုရင် သေတာပဲ၊ မအောင်မြင်တာလဲ မရှိပါဘူး၊ ဒီငပုနဲ့ကျမှ ဒီဂါထာရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ဆေးဟာ အစွမ်းမရှိဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား” ဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လျှောက်ထားသည်။

ဆရာတော်က “ဒကာမကြီးက ဘာလို့ ငပုကို ဆေးခတ်ရသလဲ၊ ငပုက လူမမယ်လေးပဲ၊ ဒကာမကြီးနဲ့ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရှိလို့လဲ” ဟု မေးတော်မူရာ၊ ဒေါ်ဘုမက “ငပုနဲ့တော့ ဘာရန်ငြိုးမှမရှိပါဘူးဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့က စပြီး တပည့်တော် ဒီစိတ်တွေကို မုန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီဘုရား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ် ရက်လောက်ကစပြီး တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်တွေဟာလဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေပါ တယ်၊ ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်သလို၊ ကြောက်ရွံ့သလို၊ အားငယ်သလို မဖော်ပြ

နိုင်တဲ့ ဝေဒနာကိုလဲ ခံစားရပါတယ်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားကို တပည့်တော် ကတိပေးပါတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး အသက်ထက်ဆုံး ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို မလုပ် တော့ပါဘူးလို့။”

“သာဓု ဒကာမကြီး၊ သာဓု-သာဓု၊ အသက်ကြီးပြီ၊ စိတ်ထားပြောင်း တော့၊ မျက်မှောက်ဘဝတစ်ခဏအတွက်သာမကြည့်နဲ့၊ ဘဝများစွာသံသရာ အတွက်ကိုကြည့်၊ သံသရာ့ ရိက္ခာဖြစ်တဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ အာဝနာတွေကို ပြုတော့။”

ဆရာတော်က သာဓု အနုမောဒနာပြုပြီး ဆက်လက် တရားဟောလိုက် သည်။ ဒေါ်ဘုမကလည်း အကျွတ်တရားရကာ ကောင်းသော ပြန်ခြင်းဖြင့် ပြန်သွားသည်။

○ ○ ○

“ရှင်ဒေဝဒတ်ဟာ ဘုရားကိုသတ်ပြီး ဘုရားနေရာယူဖို့ အဇာတသတ်နှင့် ပေါင်းကြံသည်ကိုကတုခအမည်ရှိတဲ့ဗြဟ္မာကြီးက အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကို သတိပေးလျှောက်ထားတယ်။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်ကြီး ကလည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ထပ်မံလျှောက်ထားတော်မူတယ်။ တို့အခါ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက-

“ချစ်သားမောဂ္ဂလာန် . မဂ်ဖိုလ်မှအချဉ်းနှီးဖြစ်သော တို့ဇယာကျား သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိပင်သတ်လိမ့်မည်။ ချစ်သားမောဂ္ဂလာန် လောက တွင်-

- ငှက်ပျောပင်သည် အသီး သီးခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ သတ်၏။
- ဝါးပင်သည် အသီး သီးခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိသတ်၏။
- ကျူပင်သည် အသီး သီးခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိသတ်၏။
- အဿတိုရ်မြင်းမသည် သားမွေးခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ သတ်၏။
- အဇာတသတ်သည် ဒေဝဒတ်အား ကြီးစွာသော လက်ဖြင့် ပူဇော်၏။
- လက်ဟူသည် စိတ်ထားမမှန် ဖောက်ပြန် သူတို့ အတွက် ပျက်စီးစေမည့် ကြီးစွာသော လက်နက်ဖြစ်၏။

ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်-

- မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့သည် သူတစ်ပါး၏ လုံ့လပယောဂ ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံရိုး ထုံးစံမရှိ။
- မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့သည် မိမိတို့ဘာသာလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံကြကုန်၏။

လို့ မိန့်ကြားတော်မူတယ်။ ဒီ 'အဋ္ဌာနမေတံ' ဂါထာဟာ အခုပြောခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံး အပိုဒ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။

ထိုဂါထာကို စာရေးသူတို့အရပ်တွင် 'လူမပြုစားနိုင်သော ဂါထာ'ဟု အမည်ပေးကြသည်။ အမှန်စင်စစ် လူမပြုစားနိုင်ရုံသာမက ဘေးအန္တရာယ် အဝကင်းစင်ပြီး စီးပွားလာဘ်လာဘလည်း အလွန်တိုးပွားစေပါသည်။ ကိုယ်တွေ့သာမက တစ်ရပ်ကို ထပ်မံဖော်ပြပါမည်။ ဤတွင်လည်း သက်ရှိ သူများအား ငဲ့သောအားဖြင့် အမည်၊ နေရပ်များ လွှဲထားပါသည်။

၀ ၀ ၀

“ငါ့ပဲပြုတ်က မစိန်မြ ပဲပြုတ်ထက် အများကြီးကောင်းတယ်၊ ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက ပဲပြုတ်ရောင်းလာတာ၊ မစိန်မြက မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပဲပြုတ်ရောင်းတာ၊ ဒါတောင် ငါ့ပဲပြုတ်ဟောင်းက တစ်ဝက်မကျသေးဘူး၊ မစိန်မြ ကုန်ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။”

စာရေးသူ၏ ရွာနှင့် မနီးမဝေး ဘုရားကြီးကုန်းဆိုသည့် ရွာတွင် ဈေးရှိ သည်။ ထိုဈေးသို့ ခရိုက်သစ်ရွာမှ ဒေါ်ငွေတင်ဆိုသူနှင့် ကွမ်လမိုင်းရွာမှ ဒေါ်စိန်မြဆိုသူတို့ နေ့စဉ် ပဲပြုတ်ရောင်းကြသည်။ ခရိုက်သစ်နှင့် ဘုရားကြီး ကုန်းမှာ လမ်းကောင်း စည်ကားပြီး နီးလည်းနီးသည်၊ ကွမ်လမိုင်းမှာ လမ်းမကောင်း၊ လူပြတ်ပြီး ဝေးသည်။ ထို့ထက် ဒေါ်စိန်မြက ဈေးသို့ မိုးလင်းသည်နှင့်ရောက်အောင်၊ မိုးမလင်းမီက ထလာရသည်။ အနီးငယ်ပိုနီး အောင် တောလမ်းမှ ဖြတ်လမ်းဖြင့်လာသည်။

ဒေါ်ငွေတင် ညည်းညူသံကို ဒေါ်ငွေတင်၏ ယောက်ျား အရက်သမား ဦးဖိုးရွှေက ကြားသော် အလွန် မခံချင်ဖြစ်သည်။ ဦးဖိုးရွှေသည် ဒေါ်ငွေ တင်ကိုပင် အသိမပေးဘဲ ဒေါ်စိန်မြ မည်သို့ဈေးရောင်းလာသည်ကိုစုံစမ်းရာ ယခင်နေ့များက ဒေါ်စိန်မြ၏ သားကြီး မောင်သာအေးက လိုက်ပို့

ကြောင်း၊ ယခုအခါ မောင်သာအေးဖျားနေသဖြင့် ဒေါ်စိန်မြတစ်ဦးတည်း လာကြောင်း သိရသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဖိုးရွှေသည် နောက်နေ့မနက် မိုးခလင်း တလင်းတွင် ဒေါ်စိန်မြ လာနေကျ လမ်းဘေးချုံ့ကွယ်မှ ဓားကိုင် ရပ်ဖျက်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။ သို့သော် ဒေါ်စိန်မြသည် သားကြီး မောင်သာအေးသာမက အိမ်နီးချင်းက သူ့သူငယ်ချင်း မောင်အောင်သိန်းပင် အပိုပါလာသေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေ့ လက်သျှော့လိုက်သည်။

သို့သော်ဦးဖိုးရွှေသည် ဇွဲမလျှော့သေးဘဲ နောက်နေ့ဆက်သွားပြန်သည်။ ဦးဖိုးရွှေ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဒေါ်စိန်မြထံမှ နားကပ်ကို ဓားပြလုယူပြီး ဒေါ်စိန်မြကို နံနက်စောစော အဖော်မပါဘဲ မလာဝံ့အောင် ချောက်လှန့်ရန် ဖြစ်သည်။ နောက်နေ့တွင် မောင်သာအေးနှင့် မောင်အောင်သိန်းသာမက ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးထွန်းအေးပါ ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

နောက်နေ့တွင် ဦးဖိုးရွှေက လူယက်ရန် တောလမ်းက သွားမစောင့်တော့ဘဲ ကွမ်လမိုင်းရွာပွ သူနှင့် သောက်ဖော်သောက်ဖက် ဦးအောင်သင် ဆိုသူထံ အလည်သွားပြီး စကားစမြည်ပြောရင်း မောင်သာအေး အကြောင်းကို မသိမသာ တီးခေါက်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ မောင်သာအေးမှာ လေငန်းရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေကြောင်း၊ မောင်အောင်သိန်းမှာ ကွမ်လမိုင်းဆရာတော်နှင့် ထားဝယ်မြို့သို့ လိုက်သွားသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးထွန်းအေးမှာလည်း သူ့အစ်ကိုကြီးဆုံး၍ ကျိုက်မရောသွားနေသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ထိုအခါ ဦးဖိုးရွှေမှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် အံ့သြသွားပြီး သူ့ဇနီးအား အကြောင်းစုံ ဖွင့်ပြောပြသည်။

“အို... မိုက်လှချည်လား ကိုဖိုးရွှေရယ်၊ ကျွန်မညည်းတာက သူ့ကိုမနာလိုလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မဘက်မှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်ရှိလို့လဲ၊ သူ့ဘက်က ဘာအဆောင်အယောင်တွေရှိလို့ လဲဆိုတဲ့သဘောပါ။ ရှင်က သူရာမေရီလကံသာမက အာဒိန္ဒဒါနာကံပါ ကျူးလွန်ဦးမလို့လား၊ ရှင် ဒီလိုကြုံလို့ မရဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်ကွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ သူ့မှာ ဘုရားတရားနဲ့ ဖတ်သက်ပြီး ထူးခြားတဲ့လုပ်ရပ်တွေရှိရမယ်၊ သူတော်ကောင်း ဖြစ်မယ်၊ ရှင် သူတော်ကောင်းကို ပြစ်မှားမိပြီ၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ဝန်ချတောင်းပန်ချေ” ဟု ဒေါ်ငွေတင်က သူ့ယောက်ျားကို အထိက်တလန့်

ပြန်ပြောသည်။ ဦးဖိုးရွှေလည်း သတိတရားရပြီး ဒေါ်စိန်မြကို အိမ်တိုင် ရာရောက် လိုက်တောင်းပန်သည်။ ဒေါ်စိန်မြကလည်း....

“ကျွန်မကလဲ ကျွန်မပဲပြုတ်ဟာ မငွေတင်ထက်စောကုန်လို့ အံ့ဩနေ တယ်၊ ကျွန်မပဲပြုတ်ဟာ မငွေတင်လောက် မကောင်းမှန်း ကျွန်မ သိပါ တယ်၊ အခု ကိုဖိုးရွှေ ဒီလိုမြင်တွေ့ရတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မအဖြစ်ကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်လောက်အောင်အံ့ဩမိပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ ဗာဟိရ ကိစ္စတွေ များသွန်းလို့ ဘုရားကိုတောင် ဝတ်မပျက်ရုံပဲ ရှိခိုးနိုင်ပါတယ်၊ ဩကာသနဲ့ ငါးပါးသီလလောက်ပါပဲ၊ တင်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျွန်မ မနက် ဈေးလာတိုင်း “အဌာနမေတံ ဂါထာ” ကို အနည်းဆုံး ကိုးခေါက် ရွတ် တယ်၊ အဲဒါပဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

o o o

အဌာနမေတံဂါထာနှင့်ပတ်သက်ပြီး အထက်ပါ အချက်နှစ်ချက်မှာ စာရေးသူ၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သည်။ ကြားဖူးနားဝ အံ့ဩစဖွယ် အန္တရာယ်ကင်း လာဘ်ရှင်သည့် အခြားသူများ၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များ အများ အပြားလည်း ရှိပါသေးသည်။

ထိုဂါထာကို အနည်းဆုံး နံနက်အိပ်ရာထ တစ်ကြိမ်၊ ညအိပ်ရာဝင် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ရွတ်ဆိုပါ။ တစ်ကြိမ်ရွတ်လျှင် အနည်းဆုံး ကိုးခေါက်၊ တတ်နိုင်လျှင် တစ်ရာ့ရှစ်ခေါက် သို့မဟုတ် သက်စေ့ရွတ်ဆိုပါ။ လူပြုစား ခြင်း၊ တစ္ဆေသရဲ၊ မြေဘုတ်ဘီလူး ဖမ်းစားခြင်းတို့မှ ကင်းပါသည်။ ‘အကာလမရဏ’ ဟုခေါ်သော သေနဲ့မစေ့ဘဲ ဥပစ္ဆေဒက ကံဖြင့် ရုတ် တရက် သေရခြင်းမျိုးနှင့် မကြုံမတွေ့နိုင်ပါ။ သွားလေရာ လာလေရာ အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းပါသည်။ သူတစ်ပါးတို့ မကောင်းမကြံစည်နိုင်ပါ။ လူချစ်လူခင်ပေါ်ပြီး စီးပွားလာဘ်လာဘ ရှင်လန်းကြောင်း၊ အရောင်း အဝယ်ကောင်းကြောင်း မြတ်မင်္ဂလာ ပရိသတ်များထံ တင်ပြလိုက်ရပါ သတည်း။ ။

အန္တရာယ်ကင်း လာဘ်ရှင်ပါဠိ

အဌာနမေတံ ဘိက္ခုဝေ အနဝကာသော၊

ယံ ပရူပက္ကမေန တထာဂတံ ဇီဝိတာ ဝေါ -

ရာပေယျ။ အနုပက္ကမေန ဘိက္ခုဝေ တထာ -

ဂတာ ပရိနိဗ္ဗာ ယန္တိ။ ။

ချောင်းဆုံအုန်းသွင်

* * *

ဒုတိယ အကြိမ်

အံ့ဖွယ်ဘုရားဂုဏ်တော်

ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဓမ္မာစရိယ

သတ္တဝါတိုင်း သေရမည်ကား မုချဖြစ်၏။ သို့သော် မသေသင့်သေးဘဲ သေမသွားရန်ကိုမူကား မိမိ၏ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယကို အားကိုးသမူ အသုံးပြု သင့်၏။ “ဘုရားဖက်တော့ အသက်ရှည်” ဟူသော ဆိုရိုးတစ်ခု ရှိပါသည်။ ယခုဆောင်းပါးကား ဖြစ်ရပ်မှန် တစ်ခုဖြင့် ယင်း ဆိုရိုးကို ထောက်ခံသမူဖြူ လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တပ်မတော်မှ စစ်ဗိုလ်နှစ်ဦး ကားတစ်စီးဖြင့် ဟောတွင်း၌ တာဝန် အရ လှည့်လည်သွားလာနေရစဉ်က ဖြစ်၏။ အမှတ်မထင် သောင်းကျန်း သူ ရန်သူ(၃၀၀)ခန့်တို့၏အလယ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ မမျှော်လင့် ဘဲ အဝိုင်းခံရပြီဖြစ်၍ ၂--ယောက်သား ရုတ်တရက်တိုင်ပင်ကာ ဆုံးဖြတ် ချက်ချချလေသည်။

“ဘာမျှလုပ်လျှင် ငါ တို့အဖမ်းခံရမည်မှာမုချပင်ဖြစ်၏။ အလွယ်တကူ လက်မြောက် အရှုံးပေးပါကလည်း သမိုင်း၌ အမည်းစက်ထင်ကာကျန်ရစ် ခဲ့မည်။ လက်မြောက်အရှုံးပေးမည့်အစား လွတ်လမ်းရှာရင်း အသက် စတေးပြီး ခုခံသွားတော့မည်” ဟု နှစ်ဦးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ဦးက “အဋ္ဌာနမေတ္တံ ဘိက္ခဝေ အနုပုဏ္ဏာသော ယံ ပရူ ပက္ကမေန တထာဂတံ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေယျ။ အနုပက္ကမေန ဘိက္ခဝေ တထာဂတာ ပရိနိဗ္ဗာယန္တိ” ဟူသော ဘုရားဂုဏ်တော်ကို အာရုံလည်းပြု၊ နှုတ်ကလည်းရွတ်ဆိုလျက် ရန်သူကြားထဲမှပင် ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့

သည်။ ကျန်တစ်ဦးက သေနတ်ဖြင့် တရစပ်ပစ်ခတ်လျက် လမ်းရှင်းပေးသည်။ မိမိတို့၏ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၊ ဘုရားရှင်၏ ဟန်ခိုးတော် အနန္တတို့ကြောင့် နှစ်ဦးလုံး ဌာနေသို့ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ ပြန်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဤဖြစ်ရပ်မှန်ကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် စာရေးသူကို မပြောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ဘုရားဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုရွတ်ဆိုရင်း သေမင်းကို အနိုင်ရခဲ့သဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ရခြင်းကို အားရပါရ ဂုဏ်ယူလျက်ရှိပါသည်။

ဤဖြစ်ရပ်နှင့် ဆက်နွှယ်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဆက်လက်တင်ပြလိုပါသည်။ စာရေးသူတို့ မိတ်ဆွေတစ်စု ရွှေကျစ်သာသနာပိုင် အသိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု သက်တော်ရှည် စံကင်းဆူတော်ဘုရားကြီး၏အထံတော်သို့ အဖူးအမြော်သွားစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ သက်တော်(၁၀၀)ကျော်အောင် နေတော်မူရသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အသက်ရာကျော်ရှည်တော်မူသည်နှင့် စင်၍ ဤသို့ အမိန့်ရှိဖူးပါသည်။

“ဘုန်းကြီး ငယ်ငယ်တုန်းက တစ္ဆေကြောက်တတ်တယ်။ တစ္ဆေနိုင်တဲ့ဟာဆိုပြီး လူကြီးတွေက ဂါထာပါဠိ၊ စုဏ္ဏိယပါဠိတွေကို ကျက်ခိုင်းတယ်။ ကလေးဘဝကစပြီး ခုထိအောင်ပဲ တစ်နေ့ ၂-ခေါက် သုံးခေါက် လောက်ရွတ်ဖြစ်တယ်။ ပျက်တဲ့ ရက်ရယ်လို့ ဟယ်မရှိပါဘူး။

“အဲဒီပါဠိတွေကို ငယ်စဉ်ကတော့ တစ္ဆေကြောက်လို့ ရွတ်လာခဲ့တာပဲ။ နောက်တော့လဲ တစ္ဆေ ကြောက်လို့ ရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရာဇာနာသုံးပါးနဲ့ စပ်တဲ့ ပါဠိတွေဆိုပြီး ရွတ်ဖြစ်တာပါ။ ဒါတွေရွတ်လို့ များ ဒီလောက် အသက်ရှည်နေသလားလို့ မကြာမကြာ စဉ်းစားနေမိတယ်” ဟု အမိန့်ရှိလိုက်ပါသည်။

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့နှင့် ပြည့်စုံနတ်မူသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တွေးတော စဉ်းစားချက်ကို စာရေးသူတို့ မိတ်ဆွေတစ်စု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လက်ခံခဲ့ပါ၏။

သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အသက်ရှည်ခြင်းနှင့် အထက်ဖော်ပြပါ ပုဂ္ဂိုလ်များ အသက်ဘေးမှ လွတ်ကင်းခဲ့ခြင်းတို့၏ အကြောင်းတရားများတွင် ‘အဋ္ဌာနမေတိတိက္ခဝေ’ စသော စုဏ္ဏိယပါဠိလေးကို ရွတ်ဆိုကြခြင်း၌ တူညီနေသည်ကို စာရေးသူတို့ အံ့အားသင့်စွာ မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး မိန့်ကြား၍ စာရေးသူတို့ အမြဲရွတ်ဖတ်နှလုံးသွင်းနေသည့် ဂါထာပါဠိနှင့် အနက်ကို အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဂါထာပါဠိ

- ၁။ ယေစဗုဒ္ဓါ အတိတာစ၊ ယေစဗုဒ္ဓါအနာဂတာ၊
ပစ္စုပ္ပန္နာစ ယေဗုဒ္ဓါ၊ အဟံ ဝန္တာမိ သဗ္ဗဒါ၊
- ၂။ ယေစဓမ္မာ အတိတာစ၊ ယေစဓမ္မာ အနာဂတာ၊
ပစ္စုပ္ပန္နာစ ယေဓမ္မာ၊ အဟံ ဝန္တာမိ သဗ္ဗဒါ၊
- ၃။ ယေစ သံဃာ အတိတာစ၊ ယေစသံဃာ အနာဂတာ၊
ပစ္စုပ္ပန္နာစ ယေသံဃာ၊ အဟံ ဝန္တာမိ သဗ္ဗဒါ ။
- ၄။ ဒိဝါ တပတိ အာဒိစ္စော၊ ရတ္တိမာဘာတိ စန္ဒိခာ၊
သန္တဒ္ဓေါ ခတ္တိယော ဘာတိ၊ ဈာယီတပတိ ဩဟူဏော။
အထ သဗ္ဗ မဟောရတ္တိံ၊ ဗုဒ္ဓေါတပတိ တေဇသာ၊
တာဒိသံ တေဇသမ္ပန္နံ၊ ဗုဒ္ဓံ ဝန္တာမိ အာဒရံ။
- ၅။ အဋ္ဌာနမေတံ ဘိက္ခဝေ အနာဂတာသော၊
ယံပရူပက္ကမေန တထာဂတံ ဇီဝိဟာ
ဝေါရောပေယျ၊ အနုပက္ကမေန ဘိက္ခဝေ
တထာဂတာ ပရိနိဗ္ဗာယန္တိ။

နိဿယ

၁။ အတိတာစ၊ လွန်လေပြီးဖြစ်ကုန်သော။ ယေစဗုဒ္ဓါ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့သည်လည်းကောင်း။ အနာဂတာ၊ နောင်ပွင့်လာလတ္တံ့ဖြစ်ကုန်သော။ ယေဗုဒ္ဓါ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားတို့သည် လည်းကောင်း။ ပစ္စုပ္ပန္နာ၊ ယခုပွင့်ဆဲ (ရှိဆဲ) ဖြစ်ကုန်သော။ ယေစဗုဒ္ဓါ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားတို့သည်လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ ရှိကြကုန်၏။ တေဗုဒ္ဓေ၊ ထိုဘုရားရှင်တို့ကို၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း၊ ဝန္တာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၂။ အတိတာစ၊ လွန်လေပြီးဖြစ်ကုန်သော။ ယေစဓမ္မာ၊ အကြင်တရားတော်မြတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ အနာဂတာ၊ နောင်ဟောကြားလတ္တံ့ကုန်သော။ ယေဓမ္မာ၊ အကြင် တရားတော်မြတ်တို့သည် လည်းကောင်း။ ပစ္စုပ္ပန္နာ၊ ယခု ဟောကြားဆဲရှိကုန်သော။ ယေစဓမ္မာ၊ အကြင်တရားတော်မြတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ ရှိကြကုန်၏။ တေဓမ္မေ၊ ထိုတရားတော်မြတ်တို့ကို၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဝန္တာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

ဒုတိယ အကြိမ်

၃။ အတိတာစ၊လွန်လေပြီး ဖြစ် ကုန်သော။ ယေစသံဃာ၊ အကြင် သံဃာတော်မြတ်သို့သည် လည်းကောင်း။ အနာဂတာ၊ နောင်ဖြစ်ပေါ် လတ္တံ့ကုန်သော၊ ယေစသံဃာ၊ အကြင် သံဃာတော်မြတ်တို့သည်လည်း ကောင်း။ ပစ္စုပ္ပန္နာ၊ ယခုရှိဆဲဖြစ်ကုန်သော။ ယေစသံဃာ၊ အကြင်သံဃာ တော်မြတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ မှီကြကုန်၏။ တေသံဃေ၊ ထို သံဃာတော်မြတ်တို့ကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဝန္တာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၄။ အာဒိစ္စော၊ နေမင်းသည်။ ဒိဝါ၊ နေ့အခါ၌သာလျှင်။ တပတိ၊ ထွန်းလင်းကျက်သရေ တင့်တယ်ပေ၏။ စန္ဒိမာ၊ လမင်းသည်။ ရတ္တိ၊ ည၌အခါ၌သာလျှင်။ အာတာတိ၊ ထွန်းလင်းကျက်သရေ တင့်တယ်ပေ၏။ ခတ္တိယော၊ မင်းသည်။ သန္ဓုဒ္ဓေါ၊ မင်းမြှောက်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်သောအခါ ၌သာလျှင်။ တပတိ၊ ထွန်းလင်းကျက်သရေ တင့်တယ်ပေ၏။ ဗြဟ္မဏော၊ ရဟန္တာသည်။ ဈာတိ၊ ဈာန်ဝင်စားသော အခါ၌သာလျှင်။ တပတိ၊ ထွန်းလင်းကျက်သရေ တင့်တယ်ပေ၏။ အထ၊ စင်စစ်သော်ကား။ ဗုဒ္ဓေါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ သဗ္ဗမဟောရတ္တိ၊ တန်ခိုးတော်ဖြင့် နေ့ရောည၌ပါ အခါခပ်သိမ်း။ တပတိ၊ ထွန်းလင်းကျက်သရေ တင့်တယ်တော် မူပါ ပေ၏။

တာဒိသံ၊ သိသိုသတောရှိသော။ တေဇသမ္ပန္နံ၊ ဟန်ခိုးတော် အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အာဒရံ၊ ရိုသေစွာ။ ဝန္တာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပရူပက္ကမေန၊ သူတစ်ပါး လုံ့လပယောဂ ဖြင့်။ တဃာဂတံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ဇီဝိတာ၊ အသက်မှ။ ယံ ဝေါရော ပေယျ၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့် ကျစေငြားအံ့။ ဧတံ၊ ဤသို့ကျစေနိုင် ခြင်းသည်။ အဋ္ဌာနံ၊ အကြောင်းမဟုတ်။ အနဝကာသော၊ အခွင့်အလမ်း မရှိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အနုပက္ကမေန၊ သူတစ်ပါး လုံ့လပယောဂ ကင်းရှင်းစွာဖြင့်သာလျှင်။ တဃာဂတာ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည်။ ပရိနိဗ္ဗာ ယန္တိ၊ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူကြကုန်၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသား (ဓမ္မာစရိယ)

* * *

ဒုတိယ အကြိမ်

ဗုဒ္ဓ၏ဂုဏ် ကိုယ်လုံးခြုံငုံသော်

ထီးချိုင့်နတ်စိုး

(တစ်)

ရေးဦးမြို့၊ မင်္ဂလာစာသင်တိုက်၌ ဦးအဂ္ဂဝံသ စာလိုက်၍ နေသည်မှာ
လေးနှစ်ပြည့်ခဲ့လေပြီ။

နှစ်တိုင်းဆိုလျှင် တန်ခူးလ စာမေးပွဲများ ဖြေဆိုပြီးခဲ့လျှင် ငယ်ဆရာနှင့်
မိဘနှစ်ပါးတို့ကို မျက်နှာပြရန် ထီးချိုင့်မြို့ ဆင်ကျွန်းရွာသို့ ပြန်မြဲဖြစ်
သည်။

ယခုနှစ်တွင်ကား ရေးဦးမြို့မှ နှစ်ဦးပရိတ်ပွဲများက ကြို တင်ပင့်လျှောက်
ထားကြသောကြောင့် မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်လည်ချိန် မရပါချေ။ ထို့ကြောင့်
ယခုနှစ် ဆင်ကျွန်းရွာသို့ ပြန်လာနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း မိဘနှစ်ပါးထံသို့
စာတိုက်မှ စာတည်း၍ အခွင့်ပန်လိုက်သည်။

(နှစ်)

“အစိန္တတမ္မံ ဘဝတိ၊ စိန္တတမ္မံ ဝိနဿတိ” ဟူသော ပါဠိတော်အတိုင်း
အရာဝတ္ထုတို့မည်သည် မကြံစည်ဘဲလည်း ဖြစ်တတ်၏။ ကြံစည်လျက်လည်း
ပျက်တတ်၏။

ယခုနှစ် မိဘရပ်ထံသို့ မပြန်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ မပြန်လျှင် မဖြစ်သော
အကြောင်းကိစ္စပေါ်လာ၏။ ပေါ်လာသောအကြောင်းကိစ္စကား—

“အမြန်လာ-ခမည်းတော်ကြီး နေမကောင်း” ဆိုသော ကြွေးနန်းစာ
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကြွေးနန်းစာ ရလျှင် ရချင်း ဦးအဂ္ဂဝံသ၏စိတ် ထူပူ
သွား၏။

ခမည်းတော်ကြီး အသင့်အတင့် နေမကောင်းရုံမျှဖြင့် ဤသို့ ကြေးနန်း ရိုက်လိမ့်မည်မဟုတ်၊ အလွန် နေထိုင်မကောင်းခြင်းကြောင့် သော်လည်းကောင်း (သို့မဟုတ်) ကွယ်လွန်ခြင်းသော်လည်းကောင်း ဖြစ်၍သာ ဤသို့ ကြေးနန်းလာခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ခမည်းတော်ကြီးသည် မိမိ၏ အနန္တဂုဏ် ရှင်ကြီး မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့သော နာရေး၌ မသွားလျှင် မဖြစ်ဟု ဦးအဂ္ဂဝံသ သန္တိဋ္ဌာန် ချလိုက်ကာ မိရာရထား၊ မိရာသဘောဖြင့် ထီးချိုင့်သို့ ပြန်လာခဲ့ပေသည်။

(သုံး)

အညာဆန် သဘောကြီးသည် ညမိုးချုပ်မှ ထီးချိုင့်ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်သည်။ ဦးအဂ္ဂဝံသသည် သဘောကပ်လျှင် ကပ်ချင်း သူများထက်ဦးစွာ ဆိပ်ကမ်းသို့ဆင်းခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းမှတစ်ဆင့် အသိမိတ်ဆွေနေအိမ်သို့ သွားသည်။ အသိမိတ်ဆွေ နှင့် တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း “ခမည်းတော်ကြီး နေထိုင်မကောင်းဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုနေသလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကိုယ်တော် ခမည်းတော် ဘာမျှ မဖြစ်ပါဘူး၊ နေကောင်းပါတယ်” ဟု မိတ်ဆွေက ပြောသည်။

“သည်လူပြောပုံမမှန်ဘူး၊ ခမည်းတော်ကြီး နေမကောင်းဘူးလို့ အတိအလင်း ကြေးနန်းရိုက်ထားပါလျက်နဲ့ ‘ဘာမျှ မဖြစ်ဘူး၊ နေကောင်းပါတယ်’ တဲ့၊ ငါ့ကိုဖိုးကွယ်ပြီး ပြောနေတယ်၊ ခမည်းတော်ကြီး ရှိများမှ ရှိပါလေသေးစ”

ဦးအဂ္ဂဝံသ၏စိတ်၌ အားကြီးသော သံသယစိတ် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေအား နှုတ်ဆက်၍ မွေးရပ်မြေ ဆင်ကျွန်းရွာသို့ အလျှင်အမြန် သုတ်ခြေနှင်လေကော့သည်။

(လေး)

ထီးချိုင့်မြို့နှင့် ဆင်ကျွန်းရွာသည် ၃-မိုင်မျှကွာဝေးသည်။ ထီးချိုင့်မြို့မှ ရောဂတီမြစ်ကမ်းအတိုင်း သောင်ပြင်ကိုကူး၍ ခက်သင်ကျွန်းကို ဖြတ်ရသေးသည်။ လမ်းခရီး၌ ကြီးမားသော သစ်ပင်များ မရှိပါ။ မြေပဲ၊ စားတော်ပဲ စသော ယာယီသီးနှံများ စိုက်သော အခင်းပြင်များ၊ ကိုင်းပင်များ၊ ချုံနွယ်များသာ ရှိသည်။ သို့သော် ခက်သင်ကျွန်းကိုလွန်၍ ဆင်

ကျွန်းသို့ ရောက်လုနီးတွင် ချောင်းပျက်တစ်ခုရှိ၍ ထိုချောင်းပျက်ပတ်ဝန်းကျင်၌မူကား တောချုံနွယ်များ ဖုံးအုပ်၍နေသည်။

စိတ်ကို အဟန့်အတား ဖြစ်နေသည်ကား လွန်ခဲ့သော နွေဦးပေါက်ရာသီက ဤချောင်း၌ လူတစ်ယောက် ရေနစ်သေဆုံးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသေသောသူသည် မကျွတ်ဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ ခြောက်လှန့်ကတ်သည်ဟူသော ကောလာဟလ စကားပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့သည် အမှတ်တရ တန်ခူးလကွယ်နေ့ဖြစ်သည်။ လကွယ်နေ့ဖြစ်ရုံမက မိုးသားများသက်၍ မိုးသေး၊ မိုးဖွဲများလည်း တဖြောက်ဖြောက်ကျနေသည်။

ဦးအဂ္ဂဝံသသည် ခမည်းတော်၏ဇောဖြင့် တအားနှင့်ခဲ့ရာ ထိုချောင်းထိပ်သို့ အရောက်တွင် လေတိုက်၍ ကိုင်းပင်များ ယိမ်းနွဲ့ မြည်ဟည်းသွားသကဲ့သို့ ရှဲ-ဟဲ-ဟဲဟူသော အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်မိသည်။

“အလို-ဒီနေရာဟာ လူရေနစ်သေပြီး တစ္ဆေခြောက်တယ်ဆိုတဲ့ နေရာပါကလား၊ ဒါ-ငါ့များ တစ္ဆေခြောက်နေတာလား၊ ခက်ကပြီ-ငါ့မှာ အဖော်လဲမပါ၊ အချိန်အခါကလဲမိုးချုပ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ နောက်ဆုတ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ကိုတိုးရမှာပဲ။”

ဦးအဂ္ဂဝံသသည် ရှေ့တိုးရန် စိုးရွံ့သဖြင့် နောက်သို့ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဤနေ့သည် ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၍ ထီးချိုင့်မြို့ဦး တောင်ထိပ်မှ မြသိန်းဟန် စေတီတော်ကြီး လျှပ်စစ်မီးပူဇော်ထားသည်ကို ဖူးမြင်ရသည်။

ဒီကနေ ငါ့အတွက် လက်နက်ကား ဘုရားရင်သာရှိသည်။ ယခုပင်ငါ ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းဘော့မည်ဟု ထိုနေရာတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ မြသိန်းဟန် စေတီတော်အား အကြိမ်ကြိမ်ဦးချပြီးလျှင် တပည့်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အား စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေသတည်းဟု စိတ်ဖြင့် ဆုတောင်းပြီး ထိုင်ရာမှတ၍ ချောင်းအတွင်းသို့ လှမ်းဆင်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်က ထိုချောင်းအတွင်း၌ ရေမရှိတော့ပါ။ ချောင်းအတွင်းသို့ဆင်းသောခဏ၌ ဆင်ကျွန်းရွာဘက်မှ လှည်းတစ်စီး ခပ်သွက်သွက် မောင်းလာသံကို ကြားရသည်။

ဘုရား .. ဘုရား .. အသွန်ကြောက်ရတဲ့နေရာ လှည်းနှင့်လာကြိုလို့တော်
ဟော့တယ်၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ပါပဲ၊ ဘုရား .. ဘုရား .. ဘုရား....ဟု
တမ်းတရင်း ရဲရဲရင့်ရင့်ပင် ချောင်းလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့သည်။ တစ်
ဘက်သော ချောင်းအတက်တွင် တစ်ဘက်မှလာသော လှည်းသည် အရှိန်
ဖြင့် ချောင်းအတွင်း ဆင်းလာသဖြင့် ကိုယ်ကိုတိမ်း၍ပင် လေးလိုက်ရသေး
သည်။

(ငါး)

ချောင်းလမ်း ကမ်းထိပ်သို့တက်ပြီးနောက် လာသောလမ်းကို ပြန်
ကြည့်လိုက်၏။ အံ့ဖွယ်ကောင်းပေစွ၊ မည်သည့်လှည်းမျှ ချောင်းတစ်ဘက်
သို့ တက်သွားသည်ကို မမြင်ရချေ။

အင်း....မဟုတ်မှလွဲရော၊ ဤလှည်းသည် ဧကန်ငါ့ကို စောင့်မကြည့်ရ
သော နတ်လှည်းဖြစ်ရမည်။ ငါ၏စိတ် အသွန်ဆုတ်နစ်နေသဖြင့် ငါ၏
စိတ်ရဲရင့်လာအောင် ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် နတ်များက လှည်း
ယောင်ဆောင်ပြီး ပြတာဖြစ်ရမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခက်အခဲတစ်ခု
တော့ အောင်လေပြီ။ သို့သော် အခက်အခဲတစ်ခုကား ကျန်သေး၏။ ထို
အခက်အခဲကား ရွာနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကည်ရှိသော လက်ပံပင်ကြီးဖြစ်
၏။ ဤလက်ပံပင်ကြီးကလည်း သရဲခြောက်သည်ဟု အပြောများ၏။ မည်
သို့ပင် ဖြစ်စေ ထို လက်ပံပင်သရဲကိုလည်း ဘုရားဂုဏ်တော်ဖြင့် လှတ်
မြှောက်ရတော့မည်ဟု ဘုရားရှင်ကို အာရုံပြု၍ အရဟံ ဂုဏ်တော်ကိုရွတ်
ဆိုသွားလေသည်။

လက်ပံပင်နှင့် မနီးမဝေးရောက်သောအခါ လက်ပံပင်ဆီမှ မပီမပြင်
ပလွေမှုတ်သံကိုကြားရတော့သည်။

(ခြောက်)

ဆင်ကျွန်းရွာတွင် မောင်သန်းဆိုသူသည် အသွန်ပလွေမှုတ် ဝါသနာ
ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပီပြင်စွာမမှုတ်တတ်သေးသောကြောင့် သူ ပလွေမှုတ်
လျှင် နားငြီးသည်ဟု အများကပြောဆိုတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
မောင်သန်းသည် ပလွေမှုတ်ချင်သောအခါ ရွာမှထွက်၍ သင့်တော်မည့်
သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်ကာ ပလွေမှုတ်ရရှာသည်။ ယခု လက်ပံပင်ရင်းက ပလွေ
သံသည် မောင်သန်း၏ ပလွေသံဖြစ်ရပေမည်။ တော်ပါသေး၏ အသွန်
သရဲကြောက်ရသော လက်ပံပင်ရင်း၌ ပလွေဆရာ ရောက်နေသောကြောင့်
အကြောက်ရသက်သာသွားလေသည်။

ဤနည်းဖြင့် အိမ်သို့ဦးအင်္ဂုဝံသ ရောက်သွားသည်။ အချိန်ကား ညဉ့် ၁၀-နာရီ ကျော်ကျော်ခန့် ရှိချေပြီ။ အိမ်သားအားလုံး အိပ်ပျော်နေကြ၍ နှိုးယူရသည်။ ခမည်းတော်ကြီးလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါချေ။

သားဖြစ်သူ ပြန်လာစေချင်သောကြောင့် နေမကောင်းဟု ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်ခြင်းမျှ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ပလွေဆရာ မောင်သန်းကို မေးသောအခါ မောင်သန်းက 'ဟာ ဦးပညွင်းနှယ်-မိုးကလဲချုပ်၊ မိုးကလဲကျနှင့် ဒီလက်ပံပင်ရင်း ဘယ်သူသွားပြီး ပလွေမှုတ်ဝံ့မှာလဲဘုရား။ မနေ့က တပည့်တော် အလုပ်ပန်းတာနှင့် အစောကြီး အိပ်ရာဝင်တာပါ' ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

အမှန်သော်ကား လမ်း၌ကြုံသော လှည်းသည်လည်း လှည်းစင်စစ်မဟုတ်၊ လက်ပံပင်ရင်းက ပလွေသံသည်လည်း ပလွေသံစင်စစ်မဟုတ်၊ အရဟံဂုဏ်တော် ပွားများထားသော ဦးအင်္ဂုဝံသ၏စိတ် မထိတ်လန့်စေရန် သူတော်ကောင်း နတ်များက စောင့်ရှောက် လိုက်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထီးချိုင့် - နတ်စိုး

သဝေဓပေါ ကိုး ဂါထာ

အကျိုးမှ အနုပညာ

ချောင်းဆုံအုန်းသွင်

ဦးမော်မော် တစ်ယောက် အလွန်စိတ်ပူနေသည်။ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။

ဤကား မှတ်တိုင် သို့ ဦးမော်မော် နံနက်ခုနစ်နာရီမခွဲမီက ရောက်နေ သည်။ ယခုရှစ်နာရီခွဲပြီးပြီ၊ ဦးမော်မော် ကားပေါ်မရောက်သေး။ ကား မှတ်တိုင်မှာ ကမာရွတ်စာတိုက်ရှေ့ မှတ်တိုင်ဖြစ်၏။

ဦးမော်မော်တစ်ယောက် ယမန်နေ့ညနေက ခလုတ်တိုက်မိပြီး ခြေမ ရောင်နေသဖြင့် အခြားခရီးသည်များနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး နင်လား ခင်လား မတိုးနိုင်။ ကားရပ်လာလျှင် ကားရှေ့ပေါက်သို့ ပြေးလိုက်၊ မတက်နိုင်သည် နှင့် နောက်ပေါက်သို့ လှည့်ပြေးလိုက်၊ ကားတွက်သွားလိုက်နှင့် ခြေကပိုနာ လာသည်။

ထိုစဉ်က ယခုကဲ့သို့ အမြန်ကားများလည်း မရှိသေးသဖြင့် အငှားကား စီးလိုလျှင် တစ်စီးလုံးငှားရမည်။ မိမိတွင်ရှိသောငွေမှာ တစ်ကျပ်ပင်မပြည့်၊ အနီးအနားတွင်လည်း ငွေ ချေး ရ လောက်အောင် ရင်းနှီးသော ခရီးသည် မရှိ။ ဦးမော်မော်အဖို့ ယနေ့နံနက် ကိုးနာရီအမီ ရန်ကုန်မြို့တွင်းရှိ ရုံးကြီး တစ်ရုံးသို့ ရောက်ရေးမှာ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေ၏။ ဦးမော်မော်မှာ အလွတ် စာရင်းစစ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ စာရင်းစစ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အဖွဲ့ ဖျက်သိမ်းလိုက်သဖြင့် လောလောဆယ် အလုပ်လက်မဲ့ တစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ လက်ရှိအခြေအနေတွင်

ဒုတိယ အကြိမ်

နေ့စဉ် ညစာမှန်အောင် အတော် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာကြံ စားသောက်နေရသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင်လျှောက်ထားသောအလုပ်များစွာအနက်ရုံးတစ်ရုံးတွင် စာရင်းကိုင်ရာထူးအတွက် ရေးဆွဲအောင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးမော်မော် အဖို့ ယနေ့လူငယ်စစ်ဆေးခြင်းကို မဝင်နိုင်က မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့။ နောက်ကျလျှင်ပင် ဖြေခွင့်ရချင်မှ ရမည်ဖြစ်ပြီး အလုပ်လက်လွှတ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမော်မော်၏ခေါင်းမှာ ချာချာလည်နေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို အဆက်မပြတ်ရှုတ်နေသည်။ ဘတ်စ်ကားစောင့်နေသူ ခရီးသည်တစ်ဦး၏နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုးနာရီထိုးရန် ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်သာ လိုတော့သည်။

ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရသဖြင့် မသိမသာ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။ မိမိရှုတ်နေသော ဂါထာကို ကိုးနှစ် အဓိဋ္ဌာန်လိုက်သည်။ ကိုးနှစ်အတွင်း တစ်ရက်မျှ မပျက်ခဲ့ပါ။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ယခုကြုံတွေ့နေရသည့် အခက်အခဲမှ အမြန်လွတ်မြောက် အောင်မြင်ရပါစေသတည်း။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဘရိတ်အုပ်သံနှင့်အတူသူ၏အနားသို့ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်။ ကားမှာ မာဇဒါ ဖယ်မလီယာ နံပါတ်နီ ကားတစ်စီး ဖြစ်သည်။

ဒရိုင်ဘာက သူ့ဘေးနား ခရီးသည် ယိုင်ခံ့ဘက်ရှိ ကားတံခါးကို လှမ်း ဖွင့်ပြီး “ ငါလေကွယ်၊ မင်းရုံးချိန်နောက်ကျနေပြီမဟုတ်လား” ဟု ပြောသဖြင့် ဦးမော်မော်လည်း ငမ်းသာအားရ ပင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဒရိုင်ဘာကို ‘သိဟောင်း ကျွမ်းပောင်းထဲကလား’ ဟူသောအတွေးဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

“ဘယ်ရုံးကို ပို့ရမလဲ။”

ကားဆရာက ဦးမော်မော်ကိုမကြည့်ဘဲ အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ဦးမော်မော်က သူသွားရမည့် ရုံးအမည်ကို ရှိရှိသေသေ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကားဆရာက ဘာမျှတပ်မပြော၊ နှုတ်မှတစ်စုံတစ်ခုကို အဆက်မပြတ် ရေရွတ်ရင်း ကားကိုတွင်တွင်မောင်းနေသည်။ ဂါထာပရိတ်တစ်ခုခုကို ရွတ်

နေသည်ဟုထင်ရသည်။ ဦးမော်မော်က ကားဆရာကို အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ဘဲ မိမိရွတ်နေကျ ဂါထာကိုသာ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး လေးလေး နက်နက် အာရုံပြု ရွတ်နေလိုက်သည်။

ရုံးရှေ့တွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သောအခါ ဦးမော်မော်က ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် ‘အဘ ကျွန်တော်....’ ဟုဆိုပြီး စကားမဆက်တတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ပြောချင်သည်မှာ ကားခက်စွ။

“ဘာလဲ... ကားခပေးမလို့ လား၊ မလို့ပါဘူးကွာ။ မင်းက ငါ့ကားကို တားစီးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ငါက မင်းကို တမင်ခေါ်လာတာပဲ။ ငါ့မင်းကို မေတ္တာနဲ့ ကူညီတယ်ပေါ့” ဟု ကားဆရာက ရယ်ကာမောကာ ပြန်ပြောပြီး ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။

o

o

o

ဦးမော်မော် သူရွတ်နေကျ ဂါထာ၏ ထက်မြက်ပုံကို ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် နှင့်တကွ ပြောပြရာတွင် သူရွတ်နေကျ ဂါထာမှာ မည်သည့် ဂါထာဖြစ်ကြောင်း ပါမလာသဖြင့် စာရေးသူက မေးလိုက်ပါသည်။

“အဲ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်ရွတ်နေကျ ဂါထာက ‘သဝေမပါ ကိုးဂါထာ’ပဲ ဆရာရဲ့” ဟု ပြန်ပြောသည်။ ထို သဝေမပါ ကိုးဂါထာအား ဦးမော်မော် ရွတ်ဆိုပုံမှာ—

၁။ နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းအုံးနှင့် ခေါင်းမခွာမီ ကိုးခေါက်၊ ၂။ မျက်နှာသစ်စဉ် ကိုးခေါက်၊ ၃။ ဘုရားရှိခိုးစဉ် ကိုးခေါက်၊ ၄။ နောက် နံနက် သရေစာ (သွားရည်စာ) စားစဉ် ကိုးခေါက်၊ ၅။ အလုပ်သွား ရန်အိမ်မှအထွက် ကိုးခေါက်၊ ၆။ လုပ်ငန်း ဝင်၍ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်မိသည်နှင့် ကိုးခေါက်၊ ၇။ နံနက်စာ စားစဉ် ကိုးခေါက်၊ ၈။ ညနေအိမ်ပြန်ရောက် ကိုးခေါက်၊ ၉။ ညနေ ရေမချိုးမီ မျက်နှာသစ်သောအခါ ကိုးခေါက်၊ ၁၀။ ညစာ ထမင်းစားစဉ် ကိုးခေါက်၊ ၁၁။ ညဘက် ဘုရားရှိခိုးစဉ် ကိုးခေါက်၊ ၁၂။ ညအိပ်ရာဝင်၍ ခေါင်းအုံးနှင့် ခေါင်း ထိသည်နှင့် ကိုးခေါက် စုစုပေါင်း တစ်နေ့လျှင် (၁၀၈) ခေါက် ဖြစ်သည်။

“ဦးမော်မော်ကို ဒီဂါထာ ဒီလိုရွတ်ရမယ်လို့ ဘယ်သူက ပေးသလဲ။ ကိုယ် စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် ရွတ်တာလား” ဟု စာရေးသူက မေးသောအခါ

“အဲ...ဒါလဲ ဆန်းတယ် ဆရာရေ၊ ကျွန်တော် အသက် ၁၆-နှစ်သား လောက်မှာ တိုက်ဖိုက်ဖြစ်ပြီး သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေတုန်း အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလိုနဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး ကြွလာတယ်။ အသက်က ၆၀-လောက်၊ သင်္ကန်းက အညိုရောင်နဲ့၊ ကျွန်တော် ရှေ့မှာရပ်ပြီး “မင်း သရဏဂုံ သုံးပါးကို နေ့စဉ် ၁၀၈-ခေါက်ရွတ်ရမယ်။ တစ်ကြိမ်တည်း၊ တစ် ထိုင်တည်း မရွတ်နိုင်ရင် အကြိမ်ကြိမ်ခွဲပြီး ရွတ်နိုင်တယ်။ ဒါမှ မင်းအသက် ရှည်မယ်၊ ဘေးကင်းမယ်” လို့ အမိန့်ရှိပြီး ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ပြန် သတိရလာတော့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့် ဉာဏ်နဲ့ ကျွန်တော် အဆင်သင့်သလို ၁၂-ကြိမ်ခွဲပြီး နေ့စဉ် မပြတ် ရွတ်ခဲ့ တယ်။ ဖျားနေတုန်းကတော့ ၁၀၈-ခေါက် တစ်ကြိမ်တည်း ရွတ်ခဲ့တာ ပေါ့။

“ဒီဂါထာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတဲ့ အချက်တွေ၊ အကျိုးကျေးဇူးတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် ၁၀ အတွေ့အကြုံမှာ ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်သွယ်က အကြိမ်ကြိမ် လွတ်ခဲ့တာတွေ၊ မကောင်းကြံသူက ကြံလို့ မရ တဲ့အပြင် အလိုလို ကြောက်လန့်ပြီး လာတောင်းပန်တာတွေ၊ ငတ်လူပြတ်လူ အခြေအနေက အဆင်ပြေတာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ နောက်ကြုံမှ ပြောပြဦးမယ်” ဟု ဦးမော်မော်က အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြပြီး စကားဝိုင်းမ ထွက်သွား ပါ သည်။ ဦးမော်မော် နေ့စဉ်ရွတ်ဆိုသော သဝေမပါ ကိုးဂါထာ ပါဠိနှင့် စကားပြေမှာ....

ပါဠိ

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊

စကားပြေ

- ဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။
- တရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။
- သံဃာကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။

ဒုတိယ အကြိမ်

ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ (ဒုတိယမ္ပိ၊ တတိယမ္ပိ ထပ်၍ ရွတ်လျှင် ကိုးခေါက်ပြည့်သည်။ ထိုသရဏဂုံ ဂါထာတွင် သဝေထိုး မပါချေ။)

သရဏဂုံသည် ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် အခြေခံ အကျဆုံးဖြစ်၏။ အနှစ်သာရ အားဖြင့် သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတည်း ဟူသော ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်အားထား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏ ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်း ဂါထာသည် သံသရာတွင် ကျင်လည်နေစဉ် ဆင်းရဲဒုက္ခအဝဝ တို့မှ လွတ်မြောက်စေခြင်း၊ လောကီ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ အဖြာဖြာကို ဖြည့်ဆည်းပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း တည်းဟူသော အကျိုးထူးတရားများကို အမှန် စင်စစ် ပေးစွမ်းနိုင်ပေ၏။

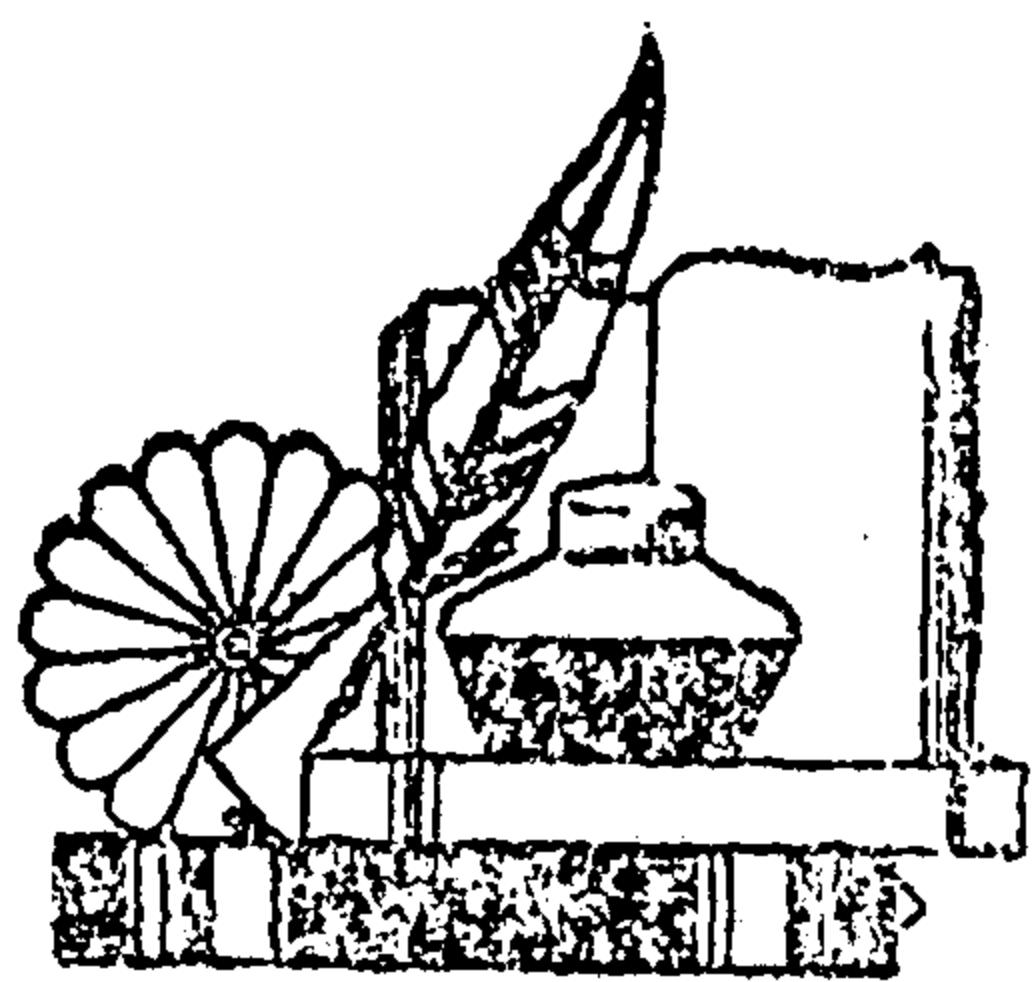
ထို့ကြောင့် လောကုတ်လောကီ နှစ်လီသုခ လိုလားကြသည့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အပေါင်းတို့သည် သရဏဂုံ သုံးပါးကို ယုံကြည်အားကိုးမှု အပြည့်ဖြင့် ပူဇော်ရွတ်ဆိုပွားများကြပါရန် 'မြတ်ဗေဒနာ' မှတစ်ဆင့် တင်ပြလိုက်ရပါ သတည်း။

ချောင်းဆုံ-အုန်းသွင်

၀

၀

၀

ဘေးဘယံ မသည့် ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်

ယုဒတိ ၁၈၀၂၈၆

၁၉၄၁-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၈-ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန် တို့ ဂျပန်နိုင်ငံကို စစ်ကြေညာလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

သည်တော့လည်း ကျွန်မတို့တစ်တွေ ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေကြရသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရကလည်း အသံလွှင့်ဌာနမှနေ၍ မဟာမိတ်များ ဂျာမနီ၊ အီတလီတစ်များကို အောင်မြင်နေသည့် သတင်းများ အထူးလွှင့်လျက်ရှိနေ ပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်တော့မည်မှာ မလွဲမသွေပါချေ။

“ကောလဟလ သတင်းများကို မယုံကြည်နိုင်၊ ယခု အချိန်မှစပြီး သတင်းများကို ကြေညာပါတော့မည်” ဟု အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အသံလွှင့်ဌာနမှ နေ၍ သည်သို့သည်ပို ကြေညာသည်ကို ကျွန်မတို့ နားထောင်ရသလို “ချယ်ရီ ပန်းကလေးများပွင့်ရာ ဂျပန်ပြည်မှနေ၍ မြန်မာပြည်သို့ပြည်သားများထံသို့ အသံလွှင့်နေပါသည်” ဆိုသော တိုကျိုမှ သတင်းကြေညာသူ ဒေါ်သီ၏ အသံကိုလည်း ကျွန်မတို့တစ်တွေ ခိုးပြီး နားထောင်ကြရသည်။

ဂျပန်လေယာဉ်ပျံမျှ သည်လည်း တဝီဝီနှင့် မကြာမကြာ လာတတ် သည်။ ၁၉၄၁-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃-ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ကို ပထမဆုံး အကြိမ် ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်သည်ကိုလည်း သိကြရသည်။ တစ်ခါဖူးမျှ စစ်မီး မကြုံဖူးကြသော ကျွန်မတို့ မိသားစုသည် ထိတ်လန့်နေကြရပြီ။

သည်အခါဝယ် ကျွန်မတို့ဖေဖေက ခါတိုင်းခါတိုင်းထက် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ပိုပြီး ဆည်းကပ်ဖို့ ညွှန်ကြားသည်။ ဆုံးမသည်။ ဗုဒ္ဓဝင် နိပါတ်တော်လာ အကြောင်းအရာများ ပြောပြသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ နှုတ်ကပေါ်တော် အစွမ်းထက်ပုံများကို ပြောပြသည်။

ဖေဖေသည် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ လူလားမမြောက်မီ၊ စကားကို နားလည်သိတတ်သည့် အချိန်မှစ၍ ဗုဒ္ဓနှင့်ဆိုင်သော စာပေကျမ်းဂန်များ ထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာများကို အမြဲတစေပြောပြ၍ လိုက်နာကြရန်၊ ကျင့်သုံးရန်၊ မှတ်သားရန် တိုက်တွန်းခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်က ဗုဒ္ဓဘာသာ စာသင်ကျောင်းမှာ နေခဲ့ရသည်။ ဘုရားရှိခိုး၊ ငါးပါးသီလခံ၊ ဆုတောင်းအမျှဝေ ဆိုသည်များကို ကျောင်းမှ တတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်း၍ ဘုရားကို အထူးကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် ရှိခိုးရသည်။ ရောင်ခြည်တော်ဘွဲ့၊ ဘုရားပင့်၊ ဘုရားရှိခိုး၊ ရတနာသုံးပါးသည် အံ့ဩဖွယ် အကောင်းဆုံး၊ အထွတ်မြတ်ဆုံးဆိုသော ဘုရားရှိခိုးများကိုမူ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေအနက် ၁၂ နှစ်မှ ငါးနှစ်သမီးအထိ သမီးများကို နှုတ်တိုက် ချပေးပါသည်။ စာတတ်သူများကိုမူ ကျက်ခိုင်းပါသည်။ ကျောင်းစာကျက်ချိန်မှအပ အားလပ်ချိန်များတွင် ဦးဆုံးရသူကို ပိုက်ဆံတစ်မတ် ဆုချမည်ဟု ပြောကာ ကျက်ခိုင်းတတ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဟိုတုန်းက အဖိုးတန်သည့် ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို လိုချင်၍ ပထမဆုံးရအောင် ကြိုးစားပမ်းစား ကျက်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ စစ်မီးလောင်တော့မည်ကို ကြို သိနေပြီဖြစ်သော ဖေဖေသည် ကျွန်မတို့အား အခါတိုင်း ဘုရားရှိခိုးများနှင့်မတူသော ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရေးပြီး ကျက်ခိုင်းပြန်ပါသည်။

ပါဠိအဆင့်များကို ကျွန်မတို့ ဖတ်တတ်နေပြီ။ ဖတ်နည်းကို ဖေဖေပြပေးထားသည့်ပြင် ဘုရားစာ ကျက်မှတ်ရ၍ မခက်ခဲဘဲ အလွယ်တကူ ဖတ်တတ်ပါသည်။ သည်တစ်ခါ ဖေဖေ ကျက်ခိုင်းသည်က ပါဠိလိုချည်းသက်သက်၊ ကျက်၍ရသည့်အခါမှ မြန်မာပြန်ပြီး ပြောပြမည်ဟု ဖေဖေကပြောပါသည်။ ဂါထာအမည်က “ရတနာရွှေချိုင့်”၊ ဂါထာအပိုဒ်က ဆယ့်ငါးပိုဒ် ရှိပါသည်။

သို့ရာတွင် မြန်မာစာသက်သက် မဟုတ်ဘဲ ပါဠိတော်ဖြစ်သဖြင့် ခက်ခဲစွာ ကျက်မှတ်ရပါသည်။ သည်အချိန်က ကျွန်မအသက်ကလည်း ငယ်ပါ

သေးသည်။ သို့ရာတွင် ဖေဖေ သင်ပေးထားသဖြင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော် မြတ်ဘုရား အား အကြွင်းမရှိယုံကြည်စိတ်ဖြတ်နိုး ကိုးကွယ်လိုစိတ် သဒ္ဓါစိတ်၊ ကြည်ညို စိတ်က ထက်သန်ပြင်းပြနေပြီမို့ တစ်နေ့တည်းနှင့်ရအောင် ကျက်ခဲ့ပါ သည်။

“ရတနာရွှေချိုင့်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဖေဖေ” ဟု စောဒကတက် ကာ မေးခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေက မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရဟန္တာအရှင်မြတ် ကြီးများသည် မိမိခေါင်းမှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် ရပ်တည်ပျော်စံနေ ကြသဖြင့် ဘေးရန် ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းနိုင်သည့် ရွှေချိုင့်ကြီးထဲ၌ နေရသလို ဖြစ်၍ ရတနာရွှေချိုင့်ဟု ခေါ်ကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

သည်တော့လည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြင့် ရအောင်ကျက်ရသည်။

ကျက်၍ရသည်နှင့် ဘုရားခန်းဝယ် ညီအစ်မတွေ ဘုရားရှိခိုးကြစဉ် ရတနာရွှေချိုင့် ဂါထာတော်ကိုပါ ဆိုကြရသည်။ ငယ်သော ညီမလေး များကလည်း မမိမကမ်းလိုက်ဆိုကြသည်။

၁၉၄၂-ခုနှစ်၊ ဖေဖေ ၀၁ ရီလအတွင်းတွင်မူ ရန်ကုန်မြို့သူမြို့သားများ ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာ၍ တောတောင်ကောင်းသည့်နေရာများတွင် ရွှေ့ပြောင်း နေကြရပြီ။

သည်အချိန် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး စစ်မီး ဟုန်းဟုန်းတောက်ပြီ ဖြစ်၏။ ၁၉၄၂-ခု၊ နှစ်လယ်လောက်တွင်မူ မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်များအုပ်စိုးလျက် ရှိပြီ။

ဂျပန်အုပ်စိုးနေချိန်တွင်လည်း မြန်မာပြည်သူ ပြည်သားတို့ စိတ်မချမ်း သာကြရပေ။ အင်္ဂလိပ်က နေရာအနှံ့အပြား မီးလောင်ဗုံးတွေချ၊ ကျွန်ုပ် ကောင်ဟု ခေါ်သည့် လေယာဉ်ပျံများကလည်း စက်သေနတ်ဖြင့် မြို့တိုင်း ရွာတိုင်း တရစပ် ပစ်ခတ်နှင့် သေမင်းက မိမိတို့အနီးအနားတွင် ရှိနေပြီမို့ လူတိုင်း တုန်လှုပ် ချောက်ချားလျက် ရှိနေကြပါသည်။

ကျွန်မတို့ဖေဖေ အလုပ်လုပ်ရသော မြို့ကလေးတွင်လည်း မကြာမကြာ လေယာဉ်ပျံများ၏ ပစ်ခတ်ခြင်းကို ခံနေရ၏။

ဖေဖေကလည်း ရတနာရွှေချိုင့် ဂါထာတော်ကို ဘုရားရှိခိုးချိန်မှာ သာမက အားလပ်နေသမျှ ရွတ်ဖတ်နေပါဟု မေမေနှင့်တကွ တစ်အိမ်သား

လုံးကို ညွှန်ကြားထားသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ထမင်းချက်ရင်း၊ အိမ်သိမ်းရင်း နှင့်ပင် ရွတ်နေမိပါသည်။

ကပ်ကြီးသုံးပါး ဆိုက်သည်ဟု ဆိုရမလားမသိ။ စစ်မီးဒဏ်က နီးနေသလို ရောဂါများကလည်း ဖိစီးလာသည်။ တစ်မြို့လုံးလိုလို ကျောက်ရောဂါ ဖြစ်ပွားနေပြီ။

ကျွန်မတို့ အိမ်သားများတွင် မေမေသည် ကျောက်ရောဂါကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ပါသည်။ ထိုသို့ ကြောက်ပါသည်ဆိုသော မေမေသည် အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်သည့် ကျောက်ကြီးရောဂါဖြစ်သော “ကျောက်သားရေ” ဟုခေါ်သည့် ကျောက်ရောဂါကို ခံစားရပါသည်။ လေယာဉ်ပျံများကလည်း ဗုံးကြဲခြင်း ပိုမိုလာသည်။

ကျွန်မတို့မှာ မေမေ့ကို ပြုစုရာ၊ သေနတ်သံ နားထောင်ရနှင့် စိတ်ညစ်နေရသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်၌ ဝင်းအတွင်းမှာ ဗုံးခိုကျင်း တူးထားသည်။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ်ပျံသံကြားလျှင် အိမ်သားတစ်စုလုံး ဝင်နေမှ ကျည်ဆံဘေး ကင်းဝေးနိုင်သည်။

လေယာဉ်ပျံသံကြားလျှင် မေမေသည် ဦးဆုံး ဝင်ပုန်းနေကျ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မေမေ့ရောဂါက သွေးပြည်များ၊ ကျောက်ရည်များနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖြစ်နေသည်ဆိုတော့ ဗုံးခိုကျင်း မဆင်းနိုင်ပါ။ ပွေ့ထူ၍လည်း မဖြစ်။ မေမေ့ကို ပွေ့ဆင်းနိုင်သူလည်း မရှိနှင့် မေမေသည် ဘုရားစာများချွတ်ပြီး ကြောက်ရွံ့စွာနေရရှာသည်။

တစ်နေ့မှာ အလွန်ပြင်းထန်သော ဗုံးကြဲချခြင်းများကို နေရာ အနှံ့အပြား ခံစားရသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကြီးသည် နှစ်ထပ်ဖြစ်ပြီး အလွန်မြင့်သဖြင့် မည်သို့အထင်ရောက်သည်မသိ။ လေယာဉ်ပျံသည် အိမ်အနီးမှာဝဲပြီး စက်သေနတ်ပစ်ခြင်း၊ ဗုံးကြဲခြင်းတို့ကို ပြင်းထန်စွာပြုနေသည်။ တစ်အိမ်သားလုံး မနေနိုင်ဘဲ ဗုံးခိုကျင်းထဲ ဆင်းပြေးကြရသည်။

မေမေသည် ငယ်သံပါအောင်အော်၍ ဗုံးခိုကျင်းထဲ သွားပါရစေဟု ပြောနေသည်။ မေမေသည်လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ မေမေ့ကို ပစ်မထားရက်၊ ကျွန်မသည်လည်း လေယာဉ်ပျံမကြောက်သူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ပက်လက်ဖြစ်နေ၍ ရွှေ့မရသော မေမေ့အနားမှာပဲ နေမိသည်။ မေမေ့ကိုလည်း ပစ်မထားရက်ပါ။ သည်အခါ ဖေဖေက

“ကဲ-အမေကြီး၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်၊ ရတနာရွှေချိုင့်ကိုပဲ ရွတ်ပြီး မျက်စိမှိတ်နေ။” တို့သားအဖ အမေကြီးရဲ့ခြေရင်း၊ ခေါင်းရင်းက နေပြီး ရတနာရွှေချိုင့်ကိုပဲ ရွတ်မယ်။ ကဲ-သမီး၊ မေမေ့ခြေရင်းမှာ မတ်တတ် ရပ်၊ နားကိုပိတ်ထားပါ။ ဖေဖေလဲ အဲဒီလိုနေပြီး တစ်ပြိုင်တည်း ရွတ်ကြ မယ်။ တို့ ကိုးကွယ်စရာ ဒါပဲရှိတယ်။ ကဲ-ဆို။” သည်လိုပြောပြီး စ၍ ရွတ်ကြသည်။ မိသားစု သုံးယောက်အသံသည် တစ်သံတည်း ထွက်ပြီး ကြည်ညိုဖွယ် ရှိလှပါသည်။

လာပါပြီ။ လေယာဉ်ပျံများ အိမ်ပေါ်မှာ ဝဲကာ ဝဲကာနှင့် စက်သေ နတ်များပစ်ပါပြီ။ ဝုန်း-ခနဲ အသံကြီးများလည်း ကြားရပါပြီ။ “သမီး မျက်စိမှိတ်။ ပြီးရင် ပြန်ဆို၊ ပြန်ဆို၊ မနားနဲ့။”

ဖေဖေက ဗုံးသံ နားထောင် နေသော ကျွန်မကို သတိပေးပါသည်။ ကျွန်မသည် လုံးဝမတုန်လှုပ်။ မကြောက်မရွံ့။ ဗုဒ္ဓ၏ အစွမ်းထက်သော ဂါထာတန်ခိုးကို မမှိတ်မသုံ ယုံကြည်သောစိတ်က ကျွန်မ ရင်မှာ ပြည့် လျှမ်းလျက် ရှိသည်။

အသံကြီးများကလည်း တဝုန်းဝုန်းနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်လိလိ။ နား ပိတ်မထားလျှင်မူ နားကွဲဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။ ဖေဖေက ဂါထာ၏အနက်ကို ပြောပြထားပြီးဖြစ်၍ နှစ်ကျိတ်ရှစ်ဆူကုန်သော ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွန်မတို့ ခေါင်းထက်၌လည်းကောင်း၊ တရားတော် မြတ်သည် ကျွန်မမျက်လုံးနှစ်ဖက်၌လည်းကောင်း၊ ရှစ်ပါးသော အရိယာခ သံဃာတော်မြတ်တို့သည် ကျွန်မ၏ ရင်၌လည်းကောင်း တည်တော်မူသည် ဟု ယုံကြည် ကိုးစားစွာဖြင့် ရွတ်ဖတ်နေဆဲပင်။

အိမ်ကြီး ဖာစ်ခုလုံးလည်း သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ တုန်လှုပ် နေပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လေယာဉ်ပျံသံ၊ ဗုံးသံ၊ စက်သေနတ်သံများ စဲသွားပြီ။ ကျွန်မတို့အိမ်သားတစ်စုတို့သည် ဗုံးခိုကျင်းထဲမှ ထွက်၍ ကျွန်မတို့ရှိရာ အိမ် ပေါ်သို့ မဝံ့မရဲ၊ မကြည့်မရဲဖြင့် တက်လာကြသည်။ သူတို့တတွေသည် သေ နေကြမည်ဖြစ်သော ကျွန်မတို့ အလောင်းသုံးလောင်းကို မြင်ရကော့မည်ဟု တွက်ဆခဲ့ကြသည်ဟု သိရှိရပါသည်။

သို့သော် ရတနာရွှေချိုင့် တန်ခိုးတော်ကြောင့် ကျွန်မကိုမိသားစု ဘေး ကင်းစွာ ရပ်တည်နေသည်ကို မြင်ကြရသည်။ အားလုံး ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကျွန်မတို့အား ဖက်တွယ်ကာ ငိုလည်း ငိုကြ၊ ဝမ်းသာကြနှင့် ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်ကြီး၏ နံရံဟူသမျှတို့သည် စက်သေနတ်မှန်သည့်အပေါက်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။ ပြကင်းပေါက်မှ ငွေကြည့်လိုက်တော့လည်း ကျွန်မတို့နေကြသည့် အခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အိမ်ဘေး မြေကြီးမှာ ဗုံးကျ၍ ကျင်းကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အားလုံးတို့သည် တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိကြပါသည်။ ကျည်ဆံများနှင့် ကျည်ဆံပေါက် များသည် ကျွန်မတို့အနီးတွင် ပြန့်ကြဲလျက်။

“သမီး လို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာသုံးပါးနှင့်တကွ မြတ်ဘုရား ရဲ့ နှုတ်ကမိဉ်တော် တန်ခိုးကြီးမားပုံကို ယုံပြီလား။ အမှန်ကြည့်စမ်း တို့ တစ်တွေဟာ ဗုံးကြား စက်သေနတ်ကြားမှ မသေမပျောက်ဘဲ ချီနေရတယ်။ ဒါဟာ လက်တွေ့။ သူပြော လူပြောမဟုတ်ဘူးနော်။”

ဖေဖေ ပြောပြသည်ကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မရင်ထဲတွင် အကြွင်းမရှိ ယုံကြည်မှု ပြင်းထန် စွဲမြဲခဲ့ပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ငယ်စဉ်ကစ၍ ယခုအသက်တိုင်အောင် တစ်နေ့မျှမပျက်ဘဲ နံနက် အိပ်ယာထ၍ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ဩဘာသ ဘုရားရှိခိုး၊ ငါးပါးသီလ ခံယူပြီးလျှင် ရတနာရွှေချိုင့်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ ငယ်စဉ်က ရွတ်ဆိုခဲ့ရသော သည်ဂါထာကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါချေ။

ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်မှုသည်လည်း မသိုင်မလဲဘဲ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရင်ထဲနှလုံးထဲတွင် စွဲမြဲလျက်ရှိပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူတော်စင်အပေါင်းတို့သည် ယင်း ရတနာရွှေချိုင့် ဂါထာတော်ကို ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ကြပါဟု ကျွန်မ၏ စစ်အတွင်း ကြုံတွေ့ရသော လက်တွေ့သာဓကဖြင့် တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။

ရတနာရွှေချိုင့် ဂါထာတော် ပါဠိနှင့်အနက်ကို အောက်တွင် သီးခြားဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ဤဆောင်းပါးဖြင့် အသက် ရှစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သော ဖခင်ကြီးအား ကန်တော့လိုက်ရပါသည်။

○ ○ ○

ပုတနာရွှေချိုင့် ပါဠိ

နမောတဿ ဘဂဝတေ အရဟတော သဗ္ဗာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

- ၁။ ဇယာသနာ ဂတာ ဗုဒ္ဓါ၊ ဇိတွာ ဇာရံ သဝါဟနံ၊
စတုသစ္စာ မတရသံ၊ ယေ ပိဝိံ သု နရာသဘာ။
- ၂။ တဏှင်္ဂရာဒယော ဗုဒ္ဓါ၊ အဋ္ဌဝိသတိ နာယကာ၊
သဗ္ဗေ ပတိဋ္ဌိတာ မယျံ၊ မတ္တကေ တေ မုနိဿရာ။
- ၃။ သီသေ ပတိဋ္ဌိတော နောသိ၊ ဗုဒ္ဓေါ ဓမ္မော ဒွိလောစနေ၊
သံဃော ပတိဋ္ဌိတော မယျံ၊ ဥရေ၊ သဗ္ဗဂုဏာကရော။
- ၄။ ဟဒယေ မေ အနုရုဒ္ဓေါ၊
သာရိပုတ္တော စ ဒက္ခိဏေ၊
ကောဏ္ဍညော ပစ္ဆာဘာဂသ္မိံ၊
မောဂ္ဂလ္လာနော စ ဝါမကေ။
- ၅။ ဒက္ခိဏေ သဝဏေ မယျံ၊
အာသုံ အာနန္ဒ ရာဟုလာ၊
ကဿပေါစ မဟာနာမော၊
ဥဘောသုံ ဝါမသောတကေ။
- ၆။ ကေသန္တေ ပိဋ္ဌိဘာဂသ္မိံ၊ သူရိယောဝ ပဘံကရော၊
နိသိန္ဒော သိရိသမ္ဗန္ဓော၊ သောဘိတော မုနိပုဂ္ဂေါ။
- ၇။ ကုမာရ ကဿပေါနာမ၊ မဟေသီ စိတြဝါစကော၊
သော မယျံ ဝဒနေ နိစ္စံ၊ ပတိဋ္ဌာသိ ဂုဏာကရော။
- ၈။ ပုဏ္ဏော အင်္ဂုလိမာလောစ၊ ဥပါလိ နန္ဒ သီဝလိ၊
ဣမေ ပဉ္စ မဟာထေရ၊ နလာဋ္ဌေ တိလကာဝိယ။
- ၉။ တေဟိ သေသာ မဟာထေရာ၊ ဇိတဝန္တော ဇိနောရဘာ၊
ဇလန္တာ သီလတေဇေန အဂ္ဂမဂ္ဂေသု သဏ္ဌိတာ။

- ၁၀။ ရတနံ ပုရတော အာသိ၊ ဒက္ခိဏေ မေတ္တသုတ္တကံ
ဇေဂ္ဂံ ပစ္ဆတော အာသိ ဝါမေ အင်္ဂုလိမာလကံ။
- ၁၁။ ခန္ဓမောရပရိတ္တဉ္စ၊ အာဋ္ဌာနာဋိယ သုတ္တကံ၊
အာကာသေ ဆဒနံ အာသိ၊ သေသာ ပါကာရလင်္ကာတာ။
- ၁၂။ ဇိနာနံ ဗလသံယုတ္တေ၊ ဓမ္မပါကာရလင်္ကာတေ၊
ဝသတော မေ အင်္ဂိစ္ဆေန၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓပဉ္စရေ။
- ၁၃။ ဝါတပိတ္တာဒိ သဉ္ဇာတာ၊ ဗာဟိရဇ္ဈတ္တပဒ္ဒဝါ၊
အသေသာ ဝိနာသံ ယန္တု၊ အနန္တဂုဏတေဇသာ။
- ၁၄။ ဇိနပဉ္စရ မဇ္ဈမိ၊ ဝိဟရန္တံ မဟိတလေ၊
သဒါ ပါလေန္တု မံ သဗ္ဗေ၊ တေ မဟာပုရိသာသဘာ။
- ၁၅။ ဣစ္စေဝမေကန္တံ ကတော၊ သုရက္ခော ဇိနာနုဘာဝေ၊
ဟတာရိ သံဃော သံဃဿ၊ တေဇေန ဂုဏာကရဿ။

ရတနာရွှေချိုင့် အနက်

၁။ ဇယာသနာဂတာ၊ အောင်နေရာခွင် အပရာဇိတပလ္လင်သို့ရောက်
တော်မူကုန်ထသော။ နရာသဘာ၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ထက်လည်း
မြတ်တော်မူကုန်ထသော။ ယေဗုဒ္ဓါ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားတို့သည်။ သန္တိ၊
ရှိတော်မူကုန်၏။ တေဗုဒ္ဓါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည်။ သဝါဟနံ၊ စစ်သည်
ဗိုလ်ပါနှင့်တကွဖြစ်သော။ မာရံ၊ မာရ်နတ်သားကို၊ ဇိတွာ၊ အောင်တော်
မူလေကုန်သည်ဖြစ်၍။ စတုသစ္စာမတရသံ၊ သစ္စာလေးဖြာ မြိုက်ရသာကို။
ပိဝိသု၊ သောက်တော်မူလေကုန်ပြီ။

၂။ မုနိဿရာ၊ ဓဿေ ရဟန်း အပေါင်းတို့ကို အစိုးရတော်မူကုန်ထ
သော။ နာယကာ၊ လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ခရီးလမ်းညွှန်သဖွယ်
လည်း မြတ်တော်မူကုန်ထသော။ အဋ္ဌဝီသန္တိ၊ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကုန်သော။
တဏှာကံရာဒယော၊ တဏှာကံရာဘုရား အစရှိကုန်သော။ ယေဗုဒ္ဓါ၊ အကြင်
မြတ်စွာဘုရားတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိတော်မူကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။
တေဗုဒ္ဓါ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတ္ထကေ၊ ဦးခေါင်း
ထက်၌၊ ပတိဋ္ဌိတာ၊ တည်တော်မူကုန်သည်။ အဟေသု၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

၃။ သဗ္ဗဂုဏာကရော၊ ခပ်သိမ်းသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်အပေါင်းတို့၏ တည်ရာလည်း ဖြစ်တော်မူသော။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသည်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သီသေ၊ ဦးခေါင်း၌။ ပတိဋ္ဌိတော၊ တည်တော်မူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဓမ္မော၊ ကိုးပါးသော လောကုတ္တရာ တရားတော်သည်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဒွိလောစနေ၊ မျက်စိ နှစ်ဘက်၌။ ပတိဋ္ဌိတော၊ တည်တော်မူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ သံသော၊ မဂ္ဂဌာန် လေး ယောက်၊ ဖလဌာန်လေးယောက်ဟုဆိုအပ်သော ရှစ်ယောက်သော အရိယာ သံဃာတော်သည်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဥရေ၊ ရင်၌။ ပတိဋ္ဌိတော၊ တည် တော်မူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။

၄။ အနုရုဒ္ဓေါ၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ပတိဋ္ဌိတော၊ တည်တော်မူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ သာရိပုတ္တောစ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း။ မေ-မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဒက္ခိဏေ၊ လက်ယာ၌။ ပတိဋ္ဌိတော၊ တည်တော်မူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ကောဏ္ဍညော၊ ကောဏ္ဍည အရှင်သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပစ္ဆာဘာဂသ္မိံ၊ နောက်အဖို့၌။ ပတိဋ္ဌိတော၊ တည်တော်မူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ မောဂ္ဂလ္လာနောစ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် သည်လည်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝါမကေ၊ လက်ဝဲ၌။ ပတိဋ္ဌိတော တည် တော်မူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။

၅။ အာနန္ဒရာဟုလော၊ အရှင်အာနန္ဒာ၊ အရှင်ရာဟုလာတို့သည်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဒက္ခိဏေသဝဏ္ဏေ၊ လက်ယာနား၌။ ပတိဋ္ဌိတော၊ တည်တော်မူ ကုန်သည်။ အာသု၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကဿပေါစ၊ ကဿပအရှင်သည်လည်း ကောင်း။ မဟာနာမောစ၊ မဟာနာမ် အရှင်သည်လည်းကောင်း။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးသော အရှင်တို့သည်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝါမသောတကေ၊ လက်ဝဲ နား၌။ ပတိဋ္ဌိတော၊ တည်တော်မူကုန်သည်။ အာသု၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

၆။ သူရိယောဝ၊ နေမင်းကဲ့သို့။ ပဘံကရော၊ အရောင်ကိုပြုတတ်သော။ သိရိသဗ္ဗန္ဓော၊ ဘုန်းကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ မုနိပုဂံဝေါ၊ ရဟန်းတကာတို့၏ အရှင်ဖြစ်သော။ သောဘိတော၊ သောဘိတ အရှင်သည်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ကေသဇန္တ၊ ဆံ၏အဆုံးဖြစ်သော။ ပိဋ္ဌိဘာဂသ္မိံ၊ ကျောက်ကုန်းအဖို့၌။ နိသန္ဓော၊ နေတော်မူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။

၇။ မဟေသီ၊ သီလက္ခန္ဓ စသည့်ကျေးဇူး ဂုဏ်အထူးကို ရှင်မြူးဝမ်းသာ ရှာတော်မူလေ့ရှိသော။ စိတြဝါစကော၊ ဆန်းကြယ်သော တရားစကားကို ဆိုတော်မူတတ်တသော။ ဂုဏာကရော၊ ကျေးဇူးတော်အပေါင်း၏ တည်ရာ

ဖြစ်တော်မူထသော။ ကုမာရကဿပေါနာမ၊ ကုမာရကဿပ-မည်တော်မူသော။ သောထေရော၊ ထိုမထေရ်သည်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝဒနေ၊ နှုတ်ခမ်း၌။ နိစ္စံ၊ အမြဲ၊ ပတိဌာသိ၊ ဟည်တော်မူ၏။

၈။ ပုဏ္ဏောစ၊ အရှင်ပုဏ္ဏ မထေရ်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂုလိမာလောစ၊ အရှင်အင်္ဂုလိမာလမထေရ်လည်းကောင်း။ ဥပါလိနန္ဒသီဝလိစ၊ အရှင်ဥပါလိထေရ်၊ အရှင်နန္ဒထေရ်၊ အရှင်သီဝလိထေရ်လည်းကောင်း။ ဣမေပဉ္စမဟာထေရာ၊ ဤငါးပါးသော မဟာထေရ်တို့သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ နဇ္ဇေ၊ နဖူးပြင်၌။ တိလကာဝိယ၊ မှန်ကူသကဲ့သို့၊ ပတိဌိတာ၊ တည်တော်မူကုန်သည်။ အာသံ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

၉။ တေဟိ၊ ထိုအရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အစရှိသော အရှင်တို့မှ၊ သေသာ၊ ကြွင်းကုန်သော။ ဗိတဝန္တော၊ အောင်အပ်ပြီးသော ရမ္မက်ရှိကုန်သော။ ဗိနောရသာ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သားတော်ဖြစ်ကုန်သော။ သီလတေဇေန၊ သီလတန်ခိုးအားဖြင့်။ ဗလန္တာ၊ ထွန်းတောက်ပကုန်သော။ မဟာထေရာ၊ မဟာထေရ်တို့သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အဂ္ဂမဂ္ဂေသု၊ မြတ်သောအင်္ဂါတို့၌၊ သဏ္ဌိတာ၊ ကောင်းစွာတည်ကုန်သည်။ အာသံ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

၁၀။ ရတနံ၊ ရတနသုတ်ပရိတ်တော်သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပုရတော၊ ရှေ့မှ ပတိဌိတံ၊ တည်သည်။ အာသံ၊ ဖြစ်၏။ မေတ္တသုတ္တကံ၊ မေတ္တသုတ်ပရိတ်တော်သည်ကား။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဒေဝိဏ္ဏေ၊ လက်ယာ၌၊ ပတိဌိတံ၊ တည်သည်။ အာသံ၊ ဖြစ်၏။ ဓဇဂ္ဂံ၊ ဓဇဂ္ဂသုတ် ပရိတ်တော်သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပစ္ဆတော၊ နောက်မှ၊ ပတိဌိတံ၊ တည်သည်။ အာသံ၊ ဖြစ်၏။ အင်္ဂုလိမာလ၊ အင်္ဂုလိမာလသုတ် ပရိတ်တော်သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝါမေ၊ လက်ဝဲ၌၊ ပတိဌိတံ၊ တည်သည်။ အာသံ၊ ဖြစ်၏။

၁၁။ ခန္ဓမောရပရိတ္တဉ္စ၊ ခန္ဓသုတ်၊ မောရသုတ် ပရိတ်တော်သည်လည်းကောင်း။ အာဠာနာဠိယသုတ္တကံ၊ အာဠာနာဠိယသုတ် ပရိတ်တော်သည်လည်းကောင်း။ အာကာသော၊ ကောင်းကင်၌။ ဆဒနံဝိယ၊ ထီးကဲ့သို့။ အာသံ၊ ဖြစ်ပြီ။ သေသာ၊ ကြွင်းကုန်သော ပရိတ်တော်တို့သည်ကား။ ပါကာရလက်တာဝိယ၊ တံတိုင်းကဲ့သို့ ကောင်းစွာတည်ကုန်သည်။ အာသံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

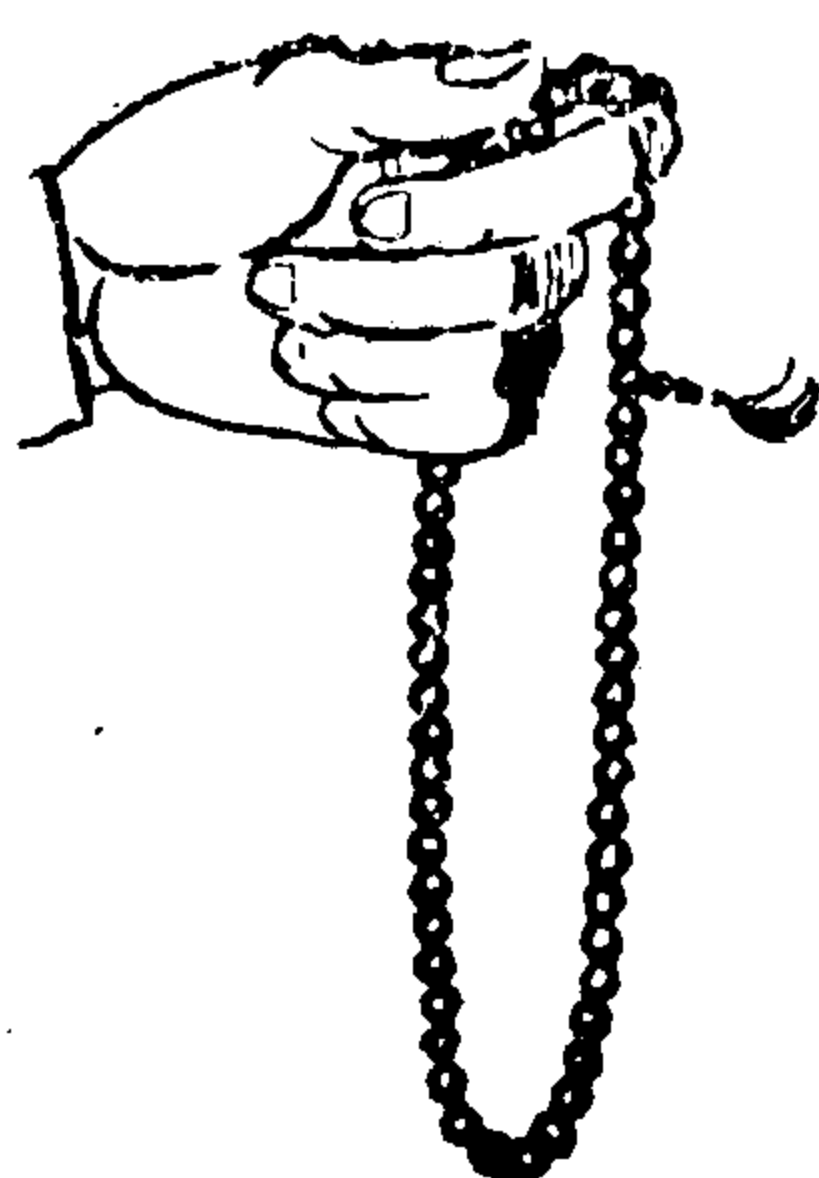
၁၂။ ဗိနာနံ၊ ငါးပါးမာရ်အောင်၊ မြတ်ဘုန်းခေါင်တို့၏။ ဗလသံယုတ္တော၊ ဆယ်ပါးသော အားတော်နှင့် ယှဉ်ထသော။ ဓမ္မပါကာရလက်တေ၊ တရားတော်တည်းဟူသော မြို့တံတိုင်းဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်ထသော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓပဉ္စရေ၊ မြတ်စွာဘုရားတည်းဟူသော ရွှေချိုင့်၌၊ အကိစ္ဆေန၊ မငြိုငြင်သဖြင့်။ ဝသတော၊ နေသော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။

၁၃။ ဝါတပိတ္တာဒိသဉ္ဇာတာ၊ လေ၊ သည်းခြေ စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော။ ဗာဟိရဗျတ္တ၊ ပဒ္ဒဝါ၊ အတွင်းအပ၌ ဖြစ်ကုန်သော ဘေးရန်တို့သည်။ အနန္တဂုဏ တေဇသာ၊ အဆုံးမရှိသော ကျေးဇူးတော်ရှိသော ရတနာသုံးပါး၏ တန်ခိုးတော်အားဖြင့်။ အသေသာ၊ အကြွင်းအကျန် မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိနာသံ၊ ပျောက်ပျက်ခြင်းသို့။ ယန္တု-ပါလေန္တု၊ ရောက်စေကုန်သတည်း။

၁၄။ ဇိနပဉ္စရမဗျမ္ဘိ၊ မြတ်စွာဘုရား သခင်တည်းဟူသော ရွှေချိုင့်အလယ်၌။ ဝိဟရန္တံ၊ နေသော။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ မဟီတလေ၊ မြေအပြင်၌။ အာသဘာ၊ ကြီးမြတ်ကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ တေမဟာပုရိသာ၊ ထိုယောက်ျားမြတ်တို့သည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ပါလေန္တု၊ စောင့်ရှောက်စေကုန်သတည်း။

၁၅။ ဣစ္စေဝံ-ဣတိဓေံ ယထာဝုတ္တ ပကာရေန၊ အကြင် အကြင် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အပြားအားဖြင့်။ မေ-မယာ၊ ငါသည်။ ဧကန္တံ-ဧကန္တေန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ သုရက္ခော၊ ကောင်းသော အစောင့်အရှောက်ကို။ ကတော၊ ပြုအပ်ပြီ။ ဇိနာနုဘာဝေ-ဇိနာနုဘာဝေန၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အာနုဘော်တော်အားဖြင့်။ ဟတာရိသံဃော၊ သတ်အပ်ပြီးသော ဘေးရန်အပေါင်းရှိသည်။ ဘဝေယျံ၊ ဖြစ်ရပါလို့၏။ ဂုဏာကရဿ၊ သီလ၊ သမာဓိအစရှိသော ကျေးဇူးအပေါင်းတို့၏ တည်ရာဖြစ်သော။ သံဃဿ၊ ပရမတ္ထ သံဃာတော်၏။ တေဇေန၊ တန်ခိုးဖြင့်။ သုစိတ္တော၊ ကိုယ်စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းသည်။ ဘဝေယျံ၊ ဖြစ်ရပါလို့၏။ ။

ယုဝတိ-ရွှေဝါစိန်

ရတနာသုံးသွယ် ဘေးရန်ကယ်

ဦးသောင်းညွန့်-ရေးချောင်း

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးကြီး ကူးစက်လာအံ့ဆဲအချိန်ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မီးလောင်တော့မည်ဟု ကျွန်တော်၏ ဖခင်ကြီးနှင့် မိတ်ဆွေကြီးများက ခန့်မှန်းကြသည်။ စစ်ဖြစ်လာလျှင် စစ်မီးဝေးရာ ပြေးရှောင်ကြဖို့၊ အန္တရာယ်ကင်းရန် ရတနာသုံးပါး ပိုမိုအားထားကြဖို့ တိုင်ပင်ကြသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသေးသည်။

တိုင်ပင်ကြရာတွင် ရန် ဂုန် သူပိစစ် ကော်ပိုရေးရှင်း ဘုတ်အဖွဲ့ကြီးမှ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဦးထွန်းအံ့လည်း ပါရှိပါသည်။ သူကား ရေနံချောင်းဘီ၊ အို၊ စီ ကုမ္ပဏီတွင် အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် အမှုထမ်းဆဲကာလ ဖြစ်ပါသည်။ သူက စစ်ကြီးဖြစ်လာလျှင် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာသို့ ခိုအောင်းအပ်ကြောင်း၊ ရေနံမြေကို မြေလှန်စနစ်ဖြင့် ဖျက်သိမ်းတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော် ဖခင်ကြီး ဦးစံရွှေနှင့် ဦးလေးတော်သူ ဦးတင် (ချောက်မြို့ ဘီ အိုစီ အင်ဂျင်နီယာချုပ်) တို့ တိုင်ပင်ကြပါသည်။ ဦးတင်၏ ဇနီး ဒေါ်အီ (ယခု ဒေါ်သီလဝတီ၊ စစ်ကိုင်း ယုဇနသီရိချောင်) နှင့် သူ့အစ်မ ဒေါ်မိုး (စာရေးသူ၏ မိခင်) တို့က ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ရေးအတွက် စီစဉ်ကြရပါစေ့သည်။ ရွှေ့ပြောင်းသွားမည့် ဒေသမှာ မကွေးတိုင်း၊ ချောက်မြို့နယ်၊ ကျောက်ရဲရွာကလေးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ အစားအသောက်ပေါ့ပြီး ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ခဲ့ရသော ဒေသဖြစ်သည်။ သက်တော်ရှည် မြတ်ဘုရားကြီးကို မြစ်ကြောင်းမှ လှမ်းပြီး ဖူးမြော်နိုင်သော ကုန်းမြင့်၌ တည်ထားပါသည်။

ဒုတိယ အကြိမ်

ထိုစဉ် ဖခင်ကြီးတို့ ကိုးကွယ်သော တောင်တွင်းကြီးမြို့မှ တောရဆရာ တော်ကြီးတစ်ပါး ကြွရောက်လာပါသည်။ သက်တော် ၇၀-ခန့်ရှိပါပြီ။ ဦးနန္ဒဝံသဟု သိရပါသည်။ အမြင်ပေါ် ကံသည်ဟု ပြောကြပါသည်။ တောင် ဝေးနက်ကြီးနှင့် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရပါသည်။ ဆရာ တော်ထံတွင် ကြေးပြားတစ်ချပ် ပါလာပြီး ယင်း ကြေး ပြား ပေါ်တွင် “အကာတော်ကြီး” ဂါထာတော်တစ်ပုဒ် ပါရှိပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး က “မောင်စံရွှေ၊ မောင်ထွန်းအံ့တို့ ဒီဟာကို ကူးရေးကြ။ မကြာခင် ကပ် သုံးပါးဆိုက်လိမ့်မယ်။ ဘုရားစင်တော်မှာ ချိတ်ဆွဲထား၊ ရအောင်ကျက်၊ ရွတ်ဖတ်ပွားများကြ” ဟု အမိန့်တော်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးတစ်စုလည်း လှေကြီး စင်းလုံးငှားပြီး ကျောက်ရဲ သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြပါသည်။ ၁၉၄၂-၄၃-ခုနှစ်လောက်က ဖြစ်ပြီး မြို့မှ ရွှေ့ပြောင်းလာသူ စစ်ပြေးများနှင့် စည်ကားလှပါသည်။ မည်သည့် အန္တရာယ်ဆိုးနှင့်မျှ မကြုံရသေးပါ။

ကျောက်ရဲရွာကို ရောက်ပြီး တတိယနှစ်ပိုင်းလောက်တွင် ရွာလုံးကျွတ် နီးပါး ကျောက်ရောဂါ ဖြစ်ပွားကြရသော်လည်း အိမ်လုံးကျွတ် လွတ်ခဲ့ရ ပါသည်။ သို့သော် ထိုရောဂါနွှဲရကပ်ဘေးပြီးသည့်နောက် စားရေရိက္ခာ ရှားပါးစပြုလာပါပြီ။ သူခိုး၊ ဓားပြလည်း ထူလာပါပြီ။

ကဆုန်လ ပူအိုက်သော ညတစ်ည၊ သန်းခေါင်ယံအချိန်၊ လူကြီးများ အိမ်ရှေ့မှာ ပိုင်းဖွဲ့ စကားပြောနေကြစဉ် ရွာ၏တောင်၊ မြောက် တံခါး နှစ်ဘက်မှ စက်သေနတ်သံများ တရစပ်ပေါ်လာပါသည်။ “ဟေ့ ရွာသား တွေ၊ မင်းတို့ သေနတ်စုတ်တွေနဲ့ ထွက်မလာနဲ့၊ တို့မှာ လက်နက်စုံ ပါ တယ်၊ နားထောင်ကွ” ဆိုပြီး အသံမျိုးစုံဖြင့် မိုးသို့ထောင်၍ ပစ်ခတ်နေ ပါသည်။ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲကြ။ မြေမှာ ပြားဝပ် နေ ကြ ရပါ ၏။ ထိုစဉ် “ဟေ့ - မင်းတို့နှစ်ဆယ်က ဦးစံရှင်းတိုက်ကိုဝင်၊ မင်းတို့ နှစ်ဆယ်က ပွဲစား ကိုညွန့်အိမ်ကိုဝင်” ဟု အမိန့်ပေးသံများ ပေါ်လာပါသည်။

ဦးစံရှင်းမှာ တွင်းစားကြီးဖြစ်ပြီး ရွာလယ်မှာ ခြံကြီး၊ တိုက်ကြီးနှင့် နေသူ ရွှေသူဌေးကြီးဖြစ်၏။ ပွဲစားကြီး ဦးညွန့်ဆိုသူမှာ အကျိုးပေးသန်၍ ငွေများကို ခြေဘိုက်တူးပြီး ဖက်ပိုကြီး အလုံး ၅၀ ခန့်ဖြင့် လှောင်ထားရသူ ဖြစ်ပါ၏။ သူက ဖခင်ကြီးအား အစ်ကိုသဖွယ် အားကိုးပြီး ငွေများ၊ စာရင်းများ အပ်နှံထားရာ ဖခင်ကြီးက ထိန်းသိမ်းပေးထားရ၏။ ဖခင်

ကြီးမှာ သူ့ အိမ်အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းမှာ အိပ်၏။ ဓားပြများ၏ အသံကြားရစဉ် ဦးညွန့်က ဖခင်ကြီးအား အောက်သို့လာရန် တွဲခေါ်၏။ ဖခင်ကြီးမှာ ထိုအချိန်က ထုံနာကျဉ်နာဖြင့် လမ်းမလျှောက်နိုင်ပါ။ ဖခင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို လွှတ်အောင်ပြေးပြီး ဆင်းရဲသူ တစ်ဦးအိမ်မှာ သွားရောက်ပုန်းနေဖို့ တိုက်တွန်းသဖြင့် သူ့ကိုထားရစ်ပြီး တွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။ ဖခင်ကြီး၏ ရွတ်ဖတ်နေသံကို ခပ်သွဲသွဲ ကြားနေရ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကား စိတ်မချမ်းမြေ့ကြ။ ဖခင်ကြီး အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ပါစေသား။

ဓားပြအချို့ အနောက် ကျောက်လှေကားမှ တက်လာကြပြီ။ လက်နှိပ် ဓာတ်မီး တစ်ဝင်းဝင်း သေနတ်အပြည့်နှင့်။ ဦးညွန့်အိမ်မှာ ကျောက်လှေကားမှ အရှေ့သက်တော်ရှည်ဘုရား သွားရာလမ်း မြောက်မှ တောင်သို့ လှည့်လျက်ရှိ၏။ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး၏ရှေ့တွင် ‘ဦးညွန့် ပွဲစားကြီး’ ဟု ဆိုင်း ဘုတ်ကြီး ရေးထား၏။ ဓားပြ ၂၀-ခန့် ရှိပါမည်။ ဓာတ်မီး ၃-လက်။ သို့သော် တစ်ဦးက အော်ပြောနေ၏။ ‘ဟေ့—ဒီအနားလာပါကွာ’ ဟု ညည်းရင်း ရှာနေကြ၏။ သို့သော် သူတို့ဘေးက အိမ်ကြီးကို အဟိန်းသား မြင်နေရ၍ မိခင်ကြီးက ဖခင်ကြီးအတွက် စိတ်ပူပြီး ငိုနေ၏။ ရွာလယ် ဦးစံရှင်းအိမ်ဆီမှ စက်သေနတ်သံ ကြားရပြီး ဆူညံသံ၊ ငိုသံ၊ ငေါက်သံများ ကြားနေရ၏။ ခွေးပင် မဟောင်ဝံ။ မျက်စိရှေ့မှ ဓားပြများ လည်း ဟိုလျှောက်၊ သည်လျှောက်၊ အတော်ကြာသော် ဓားပြများ ကျောက်လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားရင်း ဆဲရေးတိုင်းထွာ သွားကြ၏။ နံနက်လင်းသော် ဦးစံရှင်းအိမ်မှ စိန်ခွေများ ပါသွားကြောင်း၊ ဦးညွန့်အိမ်မှာ ကြိမ်းသံကြားရပြီး လွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း ဟိုလေးတကြော် ပြောနေကြ၏။

ဆရာတော်ကြီးက ဂါထာတော်ကို အခြားသူများ အား အကူးခိုင်းပြီး ကြေးပြားကို ဖခင်ကြီးအား ချီးမြှင့်ခဲ့ရာ ဦးညွန့်၏ အိမ်အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်း၌ ချိတ်ဆွဲထား၏။ ယင်းဂါထာတော်ကို အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဥုံ-တဏှက်ရာအစ၊ ဂေါတမအဆုံး၊ ပတ်ကုံးကြေညာ၊ စိန္တယျာလျှင်၊ ငါလျှင်ရှိခိုး၊ ကိုးကွယ်ရာလျှင်ကတည်း။ ဥုံ-မဟာသမုဒ္ဒရာ တသီး၊ မြစ်ကြီးငါးသွယ်၊ မြစ်ငယ်ငါးရာ၊ သီတာခုနစ်တန်

ငါ့ကို ရန်လော့။ တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်၊ ငါ့ကိုပတ်လော့။ နှစ်သိန်း
လေးသောင်း အထူရှိသော မဟာပထဝီဤမြေကြီးသည် ဖျာလိုလိပ်
ကာ ဖုံးပိတ်ကာလော့။ တစ်ရာ့ရှစ်လုံး ပြိုဟ်ကြီးဖုံးလော့။ ရသေ့
ရှစ်သောင်း၊ ကာတုံရှောင်းလော့။ ဥ- ငါ၏ ဆရာသည်ကား
သဗ္ဗညုတ မြတ်စွာဘုရားသခင်တည်း။ လက်ယာဘက်က အရှင်
သာရိပုတ္တရာကို ကိုးကွယ်ပါ၏၊ လက်ဝဲဘက်က အရှင်မောဂ္ဂလာန်
ကို ကိုးကွယ်ပါ၏။ ရှေ့က ပိဋကတ်သုံးပုံကို ကိုးကွယ်ပါ၏။
နောက်က ညီတော်အာနန္ဒာကို ကိုးကွယ်ပါ၏။ ပတ်လည် ရဟန္တာ
ကို ကိုးကွယ်ပါ၏။ ကြမ္မာမကောင်း ပယ်တုံရှောင်းလော့။ ဒသာ
မကောင်း ဝေးတုံရှောင်းလော့။ အိပ်မက်မကောင်း နှင်တုံ
ရှောင်းလော့။

ဥ-ဗုဒ္ဓစကြဝဠာ ဟုရံ ဝါ၊ ဥ ဓမ္မစကြဝဠာ ဟုရံ ဝါ၊
ဥ-သံဃစကြဝဠာ ဟုရံ ဝါ၊ ဥ-ဘုရားဟူက မောက္ကလု-၂၄။
ဥ-တရားဟူက ပါဠိကွေး ၄၅။ ဥ- သံဃာဟူက သံချပ်စတ်
၆၇။ စုတင် တေရသ၊ မဟာကဿပ ကိန်းဝပ်တော်မူသည်။
မကောင်းဘေးဒဏ်၊ ရန်မာန်ခပ်သိမ်း အပေါင်းတို့သည် ဖယ်လေ
ရှားလေ၊ ဆုတ်လေ၊ ခွာလေ၊ ဝေးလေ ရှုံလေ၊ ဝေးလေစေ။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုမှာ ဂါထာတော်ကို အာဂုံဆောင်ပါ၏။ မိတ်ဆွေ
အချို့အား ဓမ္မဒါနပြုပါ၏။ သို့သော် မောက္ကလု-၂၄။ ပါဠိကွေး-၄၅။
သံချပ်စတ် ၆၇-၏အဓိပ္ပာယ်ကို မသိပါ။ မိဘနှစ်ပါးရှိစဉ်ကလည်း မေး
မထားမိ။ မကြာမီကမှ ရန်ကုန်ဆွေမျိုးများထံမှ တရားစာတစ်ရွက်ရခဲ့ရာ
လိုချင်သောအဖြေ ပါရှိသဖြင့် ဝမ်းသာရပါသည်။ စာဖြေရှင်းပေးသည့်
ဆရာတော်မှာ ဦးဒေဝိန္ဒဝရ (သာသနဟိတ ဂဏဝါစက ပထမစာချဆရာ
တော်) ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

မောက္ကလု (၂၄)

ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော်သည် ဒီပင်္ကရာဘုရားမှစ၍ ကဿပ
ဘုရားတိုင်အောင် ၂၄-ဆူသော ဘုရားရှင်ဘို့ထံ ၂၄-ကြိမ်တိုင် နိယတ
ဗျာဒိတ်ကို ထပ်တလဲလဲ ခံယူတော်မူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဘုရားဟူက
မောက္ကလု ၂၄-ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ပါဠိကွေး (၄၅)

ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ
သည်မှစ၍ ၄၅-ဝါ ပတ်လုံး ပိဋကတ်သုံးသွယ်၊ နိကာယ်ငါးရပ်၊ ဓမ္မခန္ဓာ

ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကို မနေမနားဟောတော်မူခဲ့ခြင်းကို ခေါ်သည်။

သံချပ်ဝတ် (၆၇)

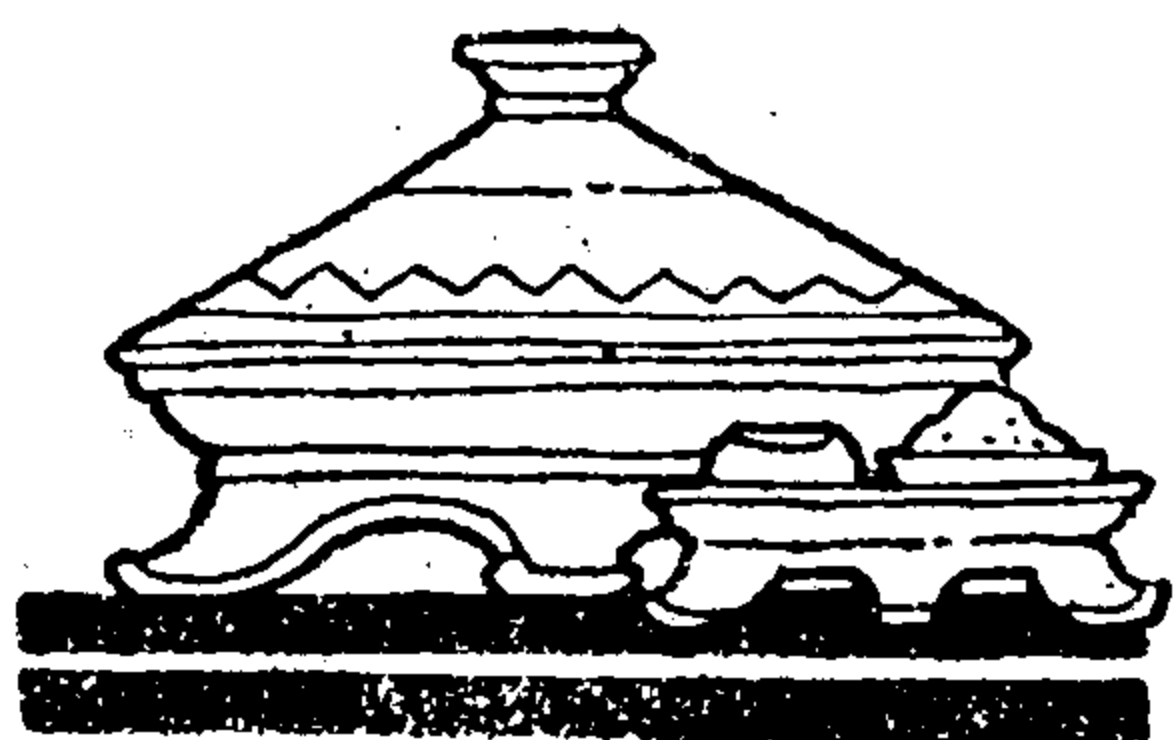
သံချပ်ဝတ် ၆၇-ဆိုသည်မှာ မဂ္ဂဋ္ဌာန် ၄-ပါး၊ ဖလဋ္ဌာန် ၄-ပါး၊ ပေါင်း အရိယာသံဃာ ၈-ပါး။ သဒ္ဓါဓူရ ၁-ပါး၊ ပညာဓူရ ၁-ပါး၊ ပေါင်းဓူရ ၂-ပါး။ အရိယာသံဃာ ၈-ပါးကို ဓူရ ၂-ပါးနှင့် မြှောက်လျှင် ၁၆-ပါးဖြစ်၏။ ယင်း ၁၆-ပါးကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟူသော လက္ခဏာ ယာဉ် ၃-ပါးနှင့် ထပ်မံမြှောက်ပါက ၄၈-ပါးဖြစ်၏။ ယင်း ၄၈-ပါးကို သံဃာ့ဂုဏ်တော် ၉-ပါးနှင့် တစ်ဖန် ပေါင်းပါက အရိယာသံဃာတော် ၅၇-ပါး ဖြစ်ပါသည်။

ပုထုဇဉ် သံဃာ ၁-ပါး၊ သံဃာ့ဂုဏ်တော် ၉-ပါး၊ ပေါင်း ပုထုဇဉ် သံဃာတော် ၁၀-ပါး ဖြစ်သည်။

အရိယာသံဃာတော် ၅၇-ပါးနှင့် ပုထုဇဉ် သံဃာတော် ၁၀-ပါး၊ နှစ်ရပ်ပေါင်းသော် သံချပ်ဝတ် ၆၇-ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်အုံးခင် (ဦးထွန်းအံ့ဇနီး) ၏ဖခင်ကြီး ဦးမာမွတ်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်ပါ။ စစ်အပြီးတွင် ဆရာတော် ဦးနန္ဒဝံသကို တောင်တွင်းကြီးသို့ သွားရောက်ပင့်ဆောင်ပြီး ဗဟန်းကင်းဘဲလမ်း၊ ခြံအမှတ် ၁၄၁-အတွင်း၌ ကျောင်းဆောက် ကိုးကွယ်ခဲ့ပါ သည်။ ဂျပန်ခေတ်အတွင်း သူဌေး ဦးမာမွတ်တို့ စီးပွားမပျက်၊ တက်ခဲ့သေးသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှာ သက်တော် ၈၀-အရွယ်၌ မကိုဋ်ကြီးခြံအတွင်းမှာပင် ပျံလွန်တော် မူပါသည်။ ရတနာ ၃-ပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကား ကြီးမားလှပေစွ။ ။

ဦးသောင်းညွန့် (ရေနံချောင်း)

အနာကင်းလို၊ ဘေးကင်းလို

ရွတ်ဆို ဤဂါထာ

ချောင်းဆုံ-အုန်းသွင်

ဦးပွင်းကြီး ‘ဦးစက္က’ ဗိုက်အောင့်၍ အော်နေသည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ယနေ့မှ တောရကျောင်း ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးပညာ သိသဖြင့် ချောင်းဆုံမှ ပိန္နောဆရာကြီး ‘ဦးရွှေ’ ကို အပင့်ခိုင်းရသည်။

ဦးစက္က ဗိုက်စအောင့်သည်မှာ ၁၅-ရက်ခန့်ရှိပြီဆို၏။ သို့သော် အောင့်စက အနည်းငယ်သာဖြစ်၍ အမှတ်တမဲ့နေခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့်သုံးရက်က စပြီး ညည်းညူရသည်အထိဖြစ်လာပြီး ယနေ့တွင်မူ လူးလီမ့်အော်ဟစ်နေရသည်။ ဦးပွင်းများက လေအောင့်သည်ထင်ပြီး နှိပ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လက်အတင်ပင် မခံနိုင်။

ဆရာကြီး ဦးရွှေရောက်သော် ဗိုက်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ လက်ယာဘက်အခန်းတွင် အရှည်သုံးလက်မခန့် အလုံးတစ်လက်မခန့် နီပြီးရောင်နေသဖြင့် အနာလုံးကိုတွေ့ရသည်။ ဦးပွင်းကြီးသည် ဝေဒနာကိုသည်းခံနိုင်လွန်းသူဖြစ်သဖြင့် ဤမျှအထိ ကြီးမားလာရခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါဟာ ဝမ်းတွင်းသက်တန်ပဲဘုရား၊ ဖြစ်စကသိယင် လိမ်းဆေး၊ သောက်ဆေးနဲ့ကျေအောင်ကုလို့ရပါတယ်၊ ခုဟာကမကျေနိုင်တော့ပါဘူး၊ ခွဲရင်ခွဲ၊ မခွဲရင် သူ့ဟာသူပေါက်လိမ့်မယ်၊ သူ့ဟာသူပေါက်ရင်လဲအတွင်းက အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ခွဲဖို့လဲ တပည့်တော်အနေနဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဇလက ဓာတ်ဆရာတွေမှာတော့ လက်နက်ကိရိယာစုံတယ်၊ အဲဒီတော့ ဆေးရုံတင်

ရင်ကောင်းမယ်” ဟု ဆရာကြီးဦးရွှေက အကြံပေးသည်။ ချောင်းဆုံဆေးရုံ သို့ မပို့ဘဲ မော်လမြိုင်ဆေးရုံအထိ ပို့လိုသောကြောင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန် နောက်နေ့မှ ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

၀

၀

၀

ဩကာသ-ဩကာသ-ဩကာသ- ကာယကံ-ဝစီကံ မနာကံ....

ဆရာကြီးဦးရွှေ ပြန်သွားပြီးနောက် ဆရာတော်အပါအဝင် ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင်နှင့် ကျောင်းသားများ ဦးပဉ္စင်းကြီး၏အခြေအနေကို ကြည့်ရှုနေကြ စဉ် ဦးပဉ္စင်းကြီး၏ အခန်းခေါင်းရင်းဘက် ဘုရားစင်ရှေ့မှ ဘုရားရှိခိုးသံ ကြားရသည်။

ကပ္ပိယကြီးဦးကြူးသည် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ရှေ့ချပြီး ဘုရားရှိခိုးနေ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဩကာသဆုံးသည်နှင့် ဖန်ခွက်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ကောက် ကိုင်သျှက် နဖူးနှင့်ထိထားကာ ‘နမောတဿ’ သုံးခေါက်ရွတ်ဆိုလိုက်ပြီး ‘ဗုဒ္ဓဿ လောကဓမ္မေဟိ’ ဂါထာကို လေးလေးမှန်မှန်နှင့် ပီပီသသ ၃၇-ခေါက် ရွတ်ဆိုနေသည်။ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ကြသည်။

“တပည့်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အရင်ထဲမှာအနာပေါက်ရင် ဆေး ဆရာဦးမှန်က ဆီမန်းပဲလိမ်းပေးတယ်။ သို့ ဆီမန်းလိမ်းပေးသူတိုင်း ပျောက် တာချည်း လိုလိုပဲ။ အနာနုရင် ကျသွားတယ်။ ရင့်မှည့်နေရင်လဲ မနာ မကျင်ဘဲ ပေါက်သွားတယ်။ ဦးမှန်ဟာ နှမ်းဆီစစ်စစ်ကို ‘ဗုဒ္ဓဿ လောက ဓမ္မေဟိ’ ဂါထာ ၃၇-ခေါက်ရွတ်ပြီး လိမ်းပေးတာပဲ။ အဲဒါ သတိရလို့ မန်းပေးတာပဲဘုရား၊ ဆေးရုံသွားလဲ သွားပေါ့၊ မသွားခင် လိမ်းပေးကြည့် ချင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ဓမ္မစက်နဲ့ တပည့်တော်ရဲ့မေတ္တာ နှစ်ရပ်ပေါင်းပြီး မုချ ချိုးသာရမယ်လို့ တပည့်တော် ယုံကြည်ပါတယ်ဘုရား။”

ဦးကြူးက ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်ကလည်း သဘောကျသဖြင့် လိမ်းစေသည်။ ဦးကြူးသည် ဆီမန်းကို အထက်မှ အောက်သို့ သပ်ချပြီး လိမ်းပေးသည်။

ထိုနေ့က ညဉ့်နက်သည်အထိ ကိုးကြိမ်မျှ လိမ်းလိုက်ရသည်။ ထို့ နောက် ကပ္ပိယကြီးလည်း ဦးပဉ္စင်းကြီးအနားတွင်ပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဦးပဉ္စင်းကြီးလည်း အနည်းငယ်ညည်းရင်းမှ သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

၀

၀

၀

“ကပ္ပိယကြီး၊ ကပ္ပိယကြီး စာစမ်းပါဦး” မိုးလင်းခါ နီးတွင် ဦးပဉ္စင်းကြီးက နီးလာပြီး ကပ္ပိယကြီးကို အလန့်တကြား နှိုးသည်။ ကပ္ပိယကြီးလည်း အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ကုန်းရုန်းထပြီး “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးပဉ္စင်းကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ ဦးပဉ္စင်းကြီးက-

“ကျုပ် အနာမရှိတော့ဘူး” ဟုဆိုပြီး ထထိုင်လိုက်ရာမှ ‘အို-ကျွတ်-ကျွတ်-ကျွတ်’ ဆိုပြီး ပေါင်ရင်းကို လက်ဖြင့် နှိပ်လိုက်သည်။ ဦးပဉ္စင်းကြီး၏ ‘ဝမ်းဟွင်းသက်တန့်’ မှာ ပေါင်ရင်းသို့ ထူးဆန်းစွာ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးပဉ္စင်းကြီး၏ အဖြစ်ဆန်းကို ဆွမ်းခံရာမှပြန်လာသော ဆရာတော်နှင့် ဦးပဉ္စင်း ကိုရင်များ ကြားသဖြင့် တအံ့တဩ စုဝေးလာရောက် ကြည့်ရှုကြသည်။ အကြောင်းစုံကိုသိပြီးနောက် ဆရာတော်က-

“မြတ်စွာဘုရားရဲ့နှုတ်ကပိဋ်တော်ဟာ အတုမရှိတန်ခိုးထက်မြက်တယ် ကပ္ပိယကြီး။ ဝေဒနာရှင်ရဲ့ ဘုရားတရားတော်အပေါ် ယုံကြည်အားကိုးစိတ်နဲ့ ကံတရား၊ ရွတ်ဖတ်ပေးသူရဲ့မေတ္တာ၊ စေတနာနဲ့ သီလသမာဓိပေါ် မူတည်ပြီး အကျိုးပေးတယ်။ ဒီဂါထာ ဒီနေရာမှာ အစွမ်းထက်တာကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ တွေ့ရပေမယ့် အန္တရာယ်ကင်းတဲ့နေရာမှာ အစွမ်း ထက်တာတော့ ဘုန်းကြီးရဲ့ လက်တွေ့ပဲ။

“ဘုန်းကြီး ငယ်ငယ်တုန်းက ဘုန်းကြီးရဲ့ရွာကို ဓားပြတွေဝင်တိုက်တယ်။ ဓားပြအဖွဲ့ကလည်း အင်အားကောင်း၊ ရဲစခန်းနဲ့လည်းဝေးတော့ အချိန်အတော်ကြာအောင် စိတ်ကြိုက် မွေ့နှောက်လုယက်သွားကြတယ်။ ရွာမှာရှိတဲ့ ထိပ်သီးအိမ်သုံးအိမ်စလုံးကိုဝင်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့အိမ်ကတစ်အိမ်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒကာကြီးရဲ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်က လယ်ထဲမှာ။ ဘုန်းကြီးက ကိုးနှစ်သားလောက် အငယ်ဆုံးဆိုတော့ ဒကာမကြီးနဲ့ အိမ်မှာကျန်တဲ့ သူရင်းငှား ဘာညာတော့ ရှိတာပေါ့။ ဓားပြတွေ သေနတ်ပစ် ခင်လာတယ် ဆိုရင်ပဲ ဘုန်းကြီးရဲ့မယ်တော် ဒကာမကြီးဟာ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ပိုက်ပြီး ဘုန်းကြီးကို လက်တစ်ဘက်ကဆွဲပြီး နောက်ဖေးပေါက်က ပြေးဖို့ ထွက်တယ်။ မီးဖိုဆောင်ရောက်တော့ ဓားပြတွေက မီးဖိုတံခါးကို ကန်ဖွင့်ပြီး ဝင်လာတယ်။

“ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးတို့လည်း မီးဖိုဆောင်မှာပဲသားအမိနှစ်ယောက်ဖက်ပြီး ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာဒကာမကြီးဟာ ‘ဗုဠဿ ဂါထာ’ ကိုပဲ ထပ်

တလဲလဲ ရွတ်နေတယ်။ ကြောက်လွန်းလို့ တခြားလည်း သတိမရတော့ဘူး။ နဲ့တူပါရဲ့။

“ဓားပြတွေဟာ ဘုန်းကြီးတို့သားအမိကို လက်နှိပ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်သွားကြတယ်။ ဘုန်းကြီးက မျက်နှာကို ဒကာမကြီးရင်ခွင်ထဲမှာ တအားကပ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဓားပြတွေဟာ ဘုန်းကြီးတို့ကိုကျော်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ ဆဲဆိုမှုနှောက်ရှာဖွေကြတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့လည်း မလှုပ်ဝန့်တော့ဘူး။ ဓားပြတွေဟာ အိမ်ပေါ်မှာ လူမတွေ့တော့ အိမ်ခန်းအနံ့ လက်နှိပ်မီး တစ်ဝင်းဝင်းနဲ့ ရှာကြတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ သားအမိဟာ လက်နှိပ်မီး တစ်ဝင်းဝင်းထဲမှာ အထင်းသားကြီးပါပဲ။ ဒါ ပေမယ့် ဓားပြတွေက လုံးဝတွေ့မသွားဘူး။

“ဓားပြတွေ ထွက်သွားတော့ အပြင်မှာ အလွယ်တကူထားတဲ့ အဝတ် အထည် သုံးလေးထည်ပဲ ပါသွားတယ်။ အဲဒါ ‘ဖုဠဿ ဂါထာ’ ရဲ့လက်တွေ့ ပွဲတွေ တန်ခိုးသတ္တိပဲ” ဟု မိန့်ကြားတော်မူသည်။

၀

၀

၀

အထက်ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်မှာ စာရေးသူ ငယ်စဉ်သမယ ကိုရင်ဘဝတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤ‘ဖုဠဿ ဂါထာ’ ကို အချို့ဒေသတွင် ‘အနာပေါက်ဂါထာ’ ဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုပြီး အချို့ဒေသတွင် ‘အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ’ ဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

ဂါထာပါဌ်

ဖုဠဿ လောကဓမ္မဟိ၊
စိတ္တံ ယဿ န ကမ္မတိ၊
အသောကံ ဝိရဇံ ခေမံ။

အနက်

လောကဓမ္မဟိ၊ လောကဓံတရားရှစ်ပါးတို့နှင့်။ ဖုဠဿ၊ တွေ့ထသော။ ယဿ၊ အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ နကမ္မတိ၊ မတုန်မလှုပ်။ အသောကံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းလည်းမရှိ။ ဝိရဇံ၊ ရမ္မက်ဟူသော မြူလည်းမရှိ။ ခေမံ၊ ဘေးလည်းမရှိ။ ဧတံ၊ ဤလေးပါးသော တရားသည်သာလျှင်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်၏။

ဤဂါထာမှာ မင်္ဂလသုတ် ပရိတ်တရားတော်မှ ၃၈-ဖြာမင်္ဂလာ၏ ၃၇ ခုမြောက် မင်္ဂလာဖြစ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မှာလည်း-

“လောကဓံတရားရှစ်ပါးနှင့် တွေ့သော် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်သည် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ၊ စိုးရိမ်ခြင်း မရှိ၊ ရမ္မက်မရှိ၊ ဘေးလည်း မရှိ” ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

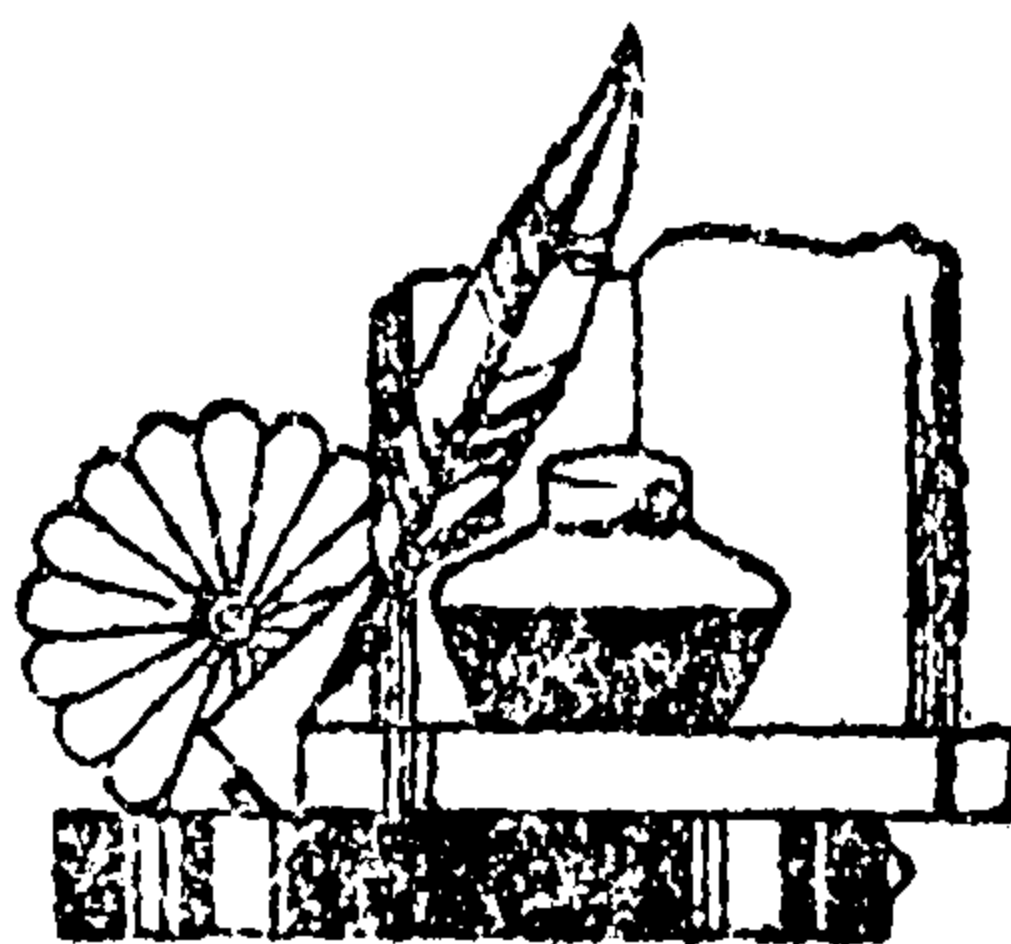
ဤဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းရေးအတွက် ဟု ယူဆရန်ရှိသော်လည်း တကယ်လက်ခံကွပ်ကဲဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစေရုံ သာမက ကိုယ်တွင် ပေါက်ရောက်လာသော အိုင်း၊ အနာများကိုပါ ထူးခြားစွာပျောက်ကင်းစေကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

ထို့ကြောင့် အနာရောဂါ ကပ်ရောက်ပါလျှင် ကိုယ်တိုင် ရွတ်ဆိုပါက ကာယကံရှင်၏ ဘုရား တရား အပေါ် ရိုသေလေးစား ယုံကြည်အားကိုးမှု၊ တစ်ဆင့် ရွတ်ဆိုပေးရပါက ရွတ်ဆိုသူ၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ဝေဒနာရှင် အပေါ် ပျောက်ကင်း ချမ်းသာစေလိုသည့် ဖြူစင်သော မေတ္တာနှင့် လာဘ် လာဘကို မမျှော်ကိုးမှုအပေါ် မူတည်လျက် အစွမ်းထက်မြက်ပါသည်။

ဘေးအန္တရာယ်နှင့် တွေ့ကြုံပါလျှင်လည်း ယုံကြည်အားကိုးစိတ်အပြည့် အစဖြင့် ရွတ်ဆိုပါက ဘေးအန္တရာယ်မှ ကင်းစေပါသည်။

“မြတ်မင်္ဂလာ” ပရိတ်သတ်များအဖို့ ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဆိုပါက အားကိုးထိုက်သော ဂါထာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါ သတည်း။

ချောင်းဆုံ-အုန်းသွင်

စမ္မဒဏ်ဂါထာတော်နှင့်

ဗောဓိပက္ခိယတရား

တက္ကသိုလ် ဝင်းမွန်

ဇလွန်မြို့ မာရ်အောင်မြင်မုနိ 'ရုပ်ပွားတော်ကြီး ဟူသော ဘွဲ့မည် တော်ရှိသည့် ပြည်တော်ပြန် ဘုရားကြီး၏ 'စမ္မဒဏ် ဂါထာတော်မြတ်' သည် အထူးကျော်စောထင်ရှားသော ဂါထာတော်မြတ် တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

ဒိဗ္ဗစက္ခုဆရာတော် စီရင်ရေးသားအပ်သော 'အိမ်ဖြူတော်မန္တန်ပေါင်း ချုပ်'ကျမ်း(စာ-၅၄)တွင် “ဘုန်းတန်ခိုးကြီးခြင်း၊ အန္တရာယ်ကင်းခြင်း၊ လာဘ်လာဘဝင်ခြင်း၊ ရန်အောင်ခြင်းများကို လက်တွေ့အကျိုးပေးသော ဂါထာတော်ကြီးဖြစ်ပါ၏။ ပါဠိသက်သက် နေ့စဉ်ရွတ်ပါ။ ထူးဆန်းသော ကောင်းကျိုးဟူသမျှ ပေးနိုင်သော ဂါထာတော်မြတ်ကြီး ဖြစ်ပါ၏” ဟူ၍ ညွှန်းဆိုပါသည်။ အခြားအခြားသော မန္တန်စာအုပ်များ၊ ဘုရားရှိခိုးစာအုပ် များတွင်လည်း စမ္မဒဏ်ဂါထာတော်မြတ်ကိုဖော်ပြ၍ညွှန်းဆိုထားကြောင်း တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရပါသည်။

၁၉၈၂-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာများနှင့် အတူ ဇလွန်မြို့သို့ စာပေဟောပြောပွဲသွားရောက်ခဲ့ရာ ဇလွန်ပြည်တော်ပြန်ဘုရား ကြီးကို အနီးကပ် ဖူးမြင်ကြည်ညိုခွင့်ရပါသည်။ ဇလွန်ပြည်တော်ပြန်ဘုရား သမိုင်းစာအုပ်နှင့် ဂါထာလေးပုဒ်ကိုလည်း မှတ်သား ကြည်ညိုခွင့် ရရှိခဲ့ ပါသည်။

ဒိဗ္ဗစက္ခုဆရာတော်၏ အိမ်ဖြူတော် မန္တန်ပေါင်းချုပ်ကျမ်း(စာ-၅၄) နှင့် ဇလွန်မြို့ ဆရာဦးမောင်ရှင်း ပြုစုသော ဇလွန်မြို့ ပြည်တော်ပြန်ဘုရား သမိုင်း(စာ-၉) တို့တွင် စမ္မဒဏ်ဂါထာ အတွင်းစာသားကို (စတုပဋ္ဌာနံ)

ဟူ၍ တွေ့မြင်ရပြီး တက္ကသိုလ် အရှင် ကုလသ(ပြည်)ပြုစုသော 'ဇလွန်မြို့ မာရ်အောင်မြင် ပြည်တော်ပြန် ဆင်းတုတော်သမိုင်း (၁-၁၀၅) တွင်မူ (စတုသ ပဌာနံ)' ဟူ၍ တွေ့မြင် ဖတ်ရှုရပါသည်။ မူကွဲနေသည့်အဖြစ်ကို သတိပြု ဆင်ခြင်မိပါသည်။

၁၉၀၂-ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၆--ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့ ရတနာမာရ်အောင် တောရ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလင်းပြတိုက်သို့ သွားရောက်ပြီး ကျေးဇူးရှင် ကမ္ဘာ့ ရွှေရင်အေးဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝိဇ္ဇာဗလကို ဖူးမြင်၍ သြဝါဒခံယူပါ သည်။ စကားအလျဉ်းသင့်သည့်အတွက် စမ္မဒဏ် ဂါထာတော်အကြောင်းကို လျှောက်တင်လိုက်ရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ဒီ ဂါထာတော်မြတ်ဟာ အလွန် အစွမ်းထက်တယ်။ ဒီဂါထာရဲ့ မူရင်းက (စတုပဌာနံ) ဖြစ်တယ်။ (စတုသတိပဌာနံ) ဆိုတာက မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဖြည့်ပေးထား တာ ဖြစ်တယ်။ မူရင်းဂါထာတွေကို မနုတ်ပယ်ကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖြည့်သင့်တာရှိလျှင်တော့ ဖြည့်ကောင်းတယ်” ဟူ၍ မိန့်ကြားပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် အား စမ္မဒဏ်ဂါထာတော်ကို အစအဆုံး ဖတ် ရွတ်ခိုင်းပြီး “ဒီ စမ္မဒဏ်ဂါထာတော်မှာ ဗောဓိပက္ခိယတရားတွေ ပါဝင် နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးပဉ္စင်းဘဝ ငယ်ငယ်တုန်းကပဲ ဗောဓိပက္ခိယတရား ၃၇-ပါး ပြည့်စုံအောင်ဖြည့်ပြီး ရွတ်ခဲ့တယ်။ ဒီဂါထာဟာ တန်ခိုးသိဒ္ဓိ ကြီးမားတဲ့ ဂါထာတော်မြတ်ဖြစ်တယ်။ သည်ဂါထာကို စွဲရွတ်လျှင် ဘယ် ရန်သူမှ ကိုယ်ကိုရန်မပြုနိုင်ဘူး။ ရန်ပြုဖို့ ပိုလ်ခြေတစ်ထောင်နဲ့ဝိုင်းပြီးရှာတာ တောင် ရှာလို့ မတွေ့နိုင်ဘူး။ ကိုယ်ပျောက်ဂါထာလို့ တောင် ဆိုကြတယ်” ဟူ၍ ဆက်လက် မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး မိန့်ကြား ညွှန်ပြထားသော အခါမှ ဇလွန်မြို့ ပြည်တော်ပြန်ဘုရား၏စမ္မဒဏ်ဂါထာတော်မြတ်နှင့်ဗောဓိပက္ခိယ တရား ဆက်နွှယ်နေသည့်အဖြစ် ကို သတိပြုမိပါသည်။

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ မန္တလေးတိုင်း ပျော်ဘွယ်မြို့နယ် မြောက်ဆားတောင်ရွာ ဇာတိဖြစ်သည်။ ငယ်မည်မှာ မောင်ပေါက်ကျော် ဟု ခေါ်တွင်သည်။ အဖ ဦးကြက်တောင်၊ အမိ ဒေါ်မလေးတို့မှ သက္ကရာဇ် ၁၂၇၀-ပြည့်နှစ် ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၃-ရက် (ခရစ်နှစ်-၁၉၀၈-ခု၊ ဇူလိုင် လ ၁၅-ရက်) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မွန်းတည့်ဆဲ ၁၁-နာရီ ၅၅ မိနစ်တွင် ဖွားမြင် ပါသည်။

ငယ်စဉ်ကစ၍ သက်လွတ် စားပြီး အရဟံ မုတီးစိပ်သည်။ ၁၂-နှစ် သားတွင် အင်္ဂါရတ်ပညာကို စတင်လိုက်စားပြီး ၁၃-နှစ်သားတွင် ရှင် သာမဏေဝတ်သည်။ မေတ္တာ၊ နှစ်ခြင်း စီးဖြန်းပြီး အမြဲ တရားအားထုတ်ရာ ထူးမြတ်သော အကျင့်စရုဏကြောင့် ဆားတောင် ကိုရှင်လေး၏ရုဏ်သတင်း သည် ပျော်ဘွယ်နယ်၌ ပျံ့နှံ့ထင်ရှားလာသည်။ သက်တော် ၂၀-တွင် ပျော် ဘွယ်စံတော်ရာကုန်းမြတ်ရှိ 'ရှင်အရဟံ' ရဟန္တာသိမ်တွင်ပျော်ဘွယ်နယ်လူထု နှစ်သောင်းကျော်က စုပေါင်း၍ ဘုံရဟန်းခံပေးခြင်းကိုခံယူတော်မူသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကျောက်ထီးတန္တု၊ အလေးပြုအပ်သော သက် တော်ရှည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်များထံမှ သမထ၊ ဝိပဿနာဆိုင်ရာ နည်းကောင်းလမ်းမြတ်များ တရားထူးများကို ကြားနာ သင်ယူခွင့် ရရှိခဲ့သည်။ ရရှိသော နည်းကောင်း လမ်းမြတ်များကို မလျော့ သော လုံ့လဝီရိယတော်ဖြင့်ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ်အားထုတ်တော်မူခဲ့သည်။

ယခုအခါ ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ပြည်မြို့ ရတနာမာရ်အောင် တောရ ကမ္မဋ္ဌာန်း အလင်းပြတိုက်ကြီး၏ သာသနာ့ အကျိုးအောင်ဆောင် ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ မဟာနာယကအဖြစ် ဆောင်ရွက်တော်မူလျက်ရှိပါသည်။ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ကမ္မဋ္ဌာန်းတောရတွင် သီတင်းသုံးပြီး သံဃာတော် အပါး ၆၀-ကျော်တို့အား ဝိနည်းဒေသနာ စာဝါ ချပေးတော်မူသည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှတောရသို့ စုဝေး ရောက်ရှိလာကြသော ရဟန်းရှင်လူ တရားနာ ပရိသတ်တို့အား ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပြတော်မူသည်။ ဝါလ သီတင်းကျွတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပင့်ဖိတ်လာသမျှသော အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ ကြွရောက်တော်မူပြီး ဝိပဿနာတရား ဟောကြားပြသတော် မူမြဲဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ် တရားပွဲပေါင်း ၂၀၀-ကျော် ဟောကြားပြသတော် မူသည်။

ယခုအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သက်တော်မှာ ၇၈-နှစ် ရှိနေပါ ပြီ။ သို့သော် သာသနာတော် စည်ပင်ပြန့်ပွားရေး၊ သူတော်ကောင်းတရား ထွန်းကားရေးအတွက် မြန်မာပြည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ကြွရောက်တော် မူပြီး တရားဓမ္မ ဟောပြောပြသဆဲ ဖြစ်ပါ၏။ ဆုကြီးပန် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တော်တို့ကား အံ့ချီး၍မကုန် နိုင်အောင် ရှိပါပေ၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြတော်မူသည့် အတွက် ကျွန်တော်လည်း လယ်တီဆရာတော်၏ ဗောဓိပက္ခိယ ဒီပနီကျမ်း၊ ဆရာ ဦးအောင်သိမ်း၏

မဟာဗောဓိပက္ခိယ ပကာသနီကျမ်း၊ ပိဋကတ် ဘာသာပြန်၊ ကျမ်းဦး အမော်၊ ပွဲတော်မဟာ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သော ဗောဓိပက္ခိယ သုံးဆယ့် ခုနစ်ပါး စာအုပ်စသည်တို့ကို ဆက်လက်လေ့လာ ဖတ်ရှုရပါသည်။

ထိုအခါ ဗောဓိပက္ခိယ တရားများသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်က ထူး သောဉာဏ်ဖြင့်သိ၍ ဟောကြားတော်မူသော တရားများဖြစ်သည်။ ဗောဓိ ပက္ခိယတရားများကို မှီဝဲပွားများ လေ့ကျက်ပါက မြတ်သော အကျင့် (သာသနာတော်သည် အရှည်ခိုင်ခံ့လျက် ကြာမြင့်စွာ တည်တံ့ရာသည်၊ ထိုသို့တည်တံ့ခြင်းသည် လူအများ၏ စီးပွားချမ်းသာ အလို့ငှာ၊ လောက ကို စောင့်ရှောက်ရန် အလို့ငှာ၊ နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားနှင့် ချမ်းသာ အလို့ငှာ ဖြစ်သည်) ဟူသော အချက်ကို တိုး၍ သိမြင်ရသည်။

ဗောဓိပက္ခိယ တရားများသည် မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် ဟူသော လော ကုတ္တရာ တရား၊ အဆုံးအမ တရားတော်များ ဖြစ်သည်ဟုလည်း သိမြင် ရသည်။ ဗောဓိပက္ခိယတရား ၃၇-ပါးမှာ သတိပဋ္ဌာန်းတရား လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန် လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါး၊ ဣန္ဒြေငါးပါး၊ ဗလ(ဗိုလ်) ငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါး၊ အရိယာမဂ် အင်္ဂါရှစ်ပါးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုသို့ ထူးမြတ်သော ဗောဓိပက္ခိယတရားတို့ကို ရွတ်ဖတ်ပါက ဘေးရန် အန္တရာယ်ကင်းသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဗောဓိပက္ခိယ တရား ၃၇ ပါးနှင့် လောကုတ္တရာတရား ၉-ပါးကို ပေါင်းစပ်၍ ရွတ် ဆိုခြင်း ဗောဓိပက္ခိယ အင်းရေးစီရင်ခြင်းများ ပြုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကပ်ရောဂါ ဘေးဆိုး များကို ကာကွယ်တားဆီးရန်အတွက် ရောဂန္တရ ဒီပနီကျမ်း (မြန်မာနှစ် ၁၂၇၀-ပြည့်နှစ်၊ တော်သလင်းလဆုတ် ၃-ရက်၊ ခရစ်နှစ်-၁၉၀၈) ကို စီစဉ်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုကျမ်းစာမျက်နှာ ၅၈-တွင် အောက်ပါ အတိုင်း တွေ့ရပါသည်။

ဗောဓိပက္ခိယအင်း

၄	၅	၈
၇	၁	၄
၄	၉	၅

စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ၊
စတ္တာရော သမ္မပ္ပဓာနာ၊
စတ္တာရော ဣဒ္ဓိပါဒါ၊
ပဉ္စိန္ဒြိယာနိ၊ ပဉ္စဗလာနိ၊
သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂါနိ၊ အဋ္ဌမဂ္ဂင်္ဂါနိ၊
နဝလောကုတ္တရောဓိမ္မော။
မဇ္ဈေ ဧကော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ။

(ဤပါဠိကို ရွတ်ဆိုပြီး တနင်္ဂနွေထောင့်က စ၍ ချ၊ အထက် သရဏဂုံ အင်းနည်းအတိုင်း စီရင်၍ ဆောင်၊ အကာအကွယ် ကောင်းလှသည် ဟူ၏။)

ဗောဓိပက္ခိယတရားတော်များနှင့်ပတ်သက်၍ ကျမ်းစာများ၊ လောကီ စာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာတိုင်း တိုး၍ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားရပါသည်။ ကျေးဇူးရှင် ရတနာမာရ်အောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဗောဓိပက္ခိယတရား ဘုရားပါးပြည့်အောင် ဖြည့်၍ စမ္ဘုခဏ်ဂါထာကို ဦးပဉ္စင်းငယ်ဘဝကပင် မိမိ ရွတ်ဆိုခဲ့ကြောင်း မိမိ ကြားသည်ကိုလည်း အလေးအနက် ဆင်ခြင်မိပါသည်။

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နည်းနာအတိုင်း ဖြည့်၍ရွတ်ဆိုလေ့လာသူများ ရွတ်ဆိုကြည်ညိုနိုင်ကြစေလိုသော စေတနာရည်ရှိယ်ချက်ဖြင့် ဤဆောင်းပါးကို ရေးသားတင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အလွန်မြို့ မြည်တော်ဖြန့် ဘုရားကြီး၏

စမ္ဘုခဏ် ဂါထာတော်မြတ်

ပျောက်ပျံ့ ပိဋကတ္တယံ အနိစ္စံ ဒုက္ခံ အနတ္တံ၊ စတုသတိပဋ္ဌာနံ၊
စတုသမ္ပပဓာနံ၊ စတုဣန္ဒြိယံ၊ ပဋိန္ဒြိယာနိ၊ ပဉ္စဗလာနိ၊
သတ္တမောဇ္ဈင်္ဂီ၊ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ၊ သဟဿဣန္ဒြေ၊
သဟဿသုရိယော။

ဪ—နမော ဗုဒ္ဓါနံ၊ ရာဇဘယံ၊ စောရဘယံ၊ ဥဒကဘယံ၊
အဂ္ဂိဘယံ၊ သတ္တဘယံ၊ သဗ္ဗဘယံ၊ ဇေယျော၊ ဇယတုမင်္ဂလံ။

အနိစ္စံ သင်္ခတံ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ ခယဓမ္မံ၊ ဝယဓမ္မံ၊ ပိရာဂဓမ္မံ၊
နိရောဓဓမ္မံ၊ ခမတိ။ ။

တက္ကသိုလ် ဝင်းမွန်

ဒုတိယ အကြိမ်

ပြည်တော်ပြန်ဘုရားနှင့်

စမ္မခဏ်ဂါထာ

ချောင်းဆုံ-ဘုန်းသွင်

“စမ္မခဏ်” ဆိုသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဆင်းတုတော်များ ထုလုပ်၊ သွန်းလုပ်ရာတွင် ကိုယ်တော်နှင့် ပလ္လင်တော်အကြား၊ ကိုယ်တော်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ထုလုပ် သွန်းလုပ်ထားသော ‘ခုံ’ပင် ဖြစ်သည်။

ယခု စမ္မခဏ် ဂါထာဆိုသည်မှာ ထို ‘ခုံ’ (စမ္မခဏ်) တွင် ရေးထိုးထားသော ဂါထာတော်ဖြစ်၍ ‘စမ္မခဏ် ဂါထာ’ ဟူ၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

စမ္မခဏ်တွင် ဂါထာ ရေးထိုးထားသော ဘုရားမှာ ဇလွန်မြို့မှ မာရ်အောင်မြင်း ပြည်တော်ပြန် ဆင်းတုတော် ဖြစ်သည်။ ဆင်းတုတော်၏ သမိုင်းအကျဉ်းကို အံ့ဩ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ တပ်ပြလိုပါသည်။

နယ်ချဲ့အစိုးရသည် အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို ကျူးကျော် တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ပြီးသောအခါ အောက်မြန်မာနိုင်ငံရှိ ကြေးဖြင့် သွန်းလုပ်ထားသော ဆင်းတုတော်များ၊ ခေါင်းလောင်းများကို လိုက်လံရှာဖွေ သိမ်းပိုက်ပြီး ယင်းတို့၏ လက်အောက်ခံ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် ယူဆောင်သွားသည်။ ထိုကြေးများကို ကျည်ဆန်နှင့် ငွေများ သွန်းလုပ်သည်။ မြန်မာတို့၏ ဘာသာရေး အထွတ်အမြတ်များကို လူသတ် လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ထိုဘာသာရေး အထွတ်အမြတ် ကြေးများဖြင့် ကျိုပြီး သွန်းလုပ်ထားသည့် ငွေများကို မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပြန်ဖြန့်ရာ နေရာအနှံ့ ရောက်ကုန်ကြသည်။

ထိုသို့ ကြေးဆင်းတုတော်များကို ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး အိန္ဒိယသို့ ပို့ရာတွင် ဇလွန်မြို့မှ မာရ်အောင်မြင် ဆင်းတုတော်လည်း ပါသွားသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘုံဘေမြို့သို့ ရောက်သောအခါ စုဆောင်း သယ်ဆောင်လာသော ဆင်းတုတော်များ၊ ခေါင်းလောင်းများ စသည့် ကြေးထည်များကို အရည်ကျိုလေသည်။ ထိုအခါ မာရ်အောင်မြင် ဆင်းတုတော်ထက် အဆများစွာ ထူထည်ကြီးမားလှသည့် ကြေးထည်များ အရည်ပျော်ကြသော်လည်း မာရ်အောင်မြင် ဆင်းတုတော်မှာ အရည်မပျော်ရုံသာမက မည်သို့မျှ ချွတ်ယွင်းခြင်း မရှိပေ။ ထိုအခါ အရည်ကျိုသူများက မကျေနပ်ကြသဖြင့် စို့ဆောက် စသည်များဖြင့် ထုရိုက်ဖျက်ဆီး ကြပြန်သည်။ သို့သော် မပျက်စီးရုံသာမက ခြစ်ရာမျှ မထင်သည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရသဖြင့် အရည်ကျိုသူများက မခံချိ မခံသာ ဖြစ်ကြရပြန်သည်။ ထိုစဉ် ထုရိုက်ဖျက်ဆီးသူများမှာ မိမိဘို့ စေတနာ အလျောက် ဘေးတွေ့ကြသဖြင့် ဆက်လက် မဖျက်ဆီးဝံ့တော့ဘဲ ဤအတိုင်းပင် ထားလိုက်ကြသည်။

ပို၍အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ ထိုအချိန်တွင်အင်္ဂလန်ပြည်ရှင်ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးသည် ပြင်းထန်သော ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို ခံစားရပြီး ‘ထိုဘုရားကို ပြန်ပို့မှပျောက်မည်’ ဟု အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဘုရင်မကြီးသည် ထိုအိပ်မက်အရ ကြောက်လန့်ပြီး ‘ဘုရားကို ပြန်ပို့ပါ’ ဟုအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ပြန်ပို့သူများသည် ဘုရားဆင်းတုတော်ကို ဟသံဘာတကမ်းစပ်တွင် လာပစ်ချသွားကြသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ရေတက်ချိန်တွင် အလွန်မြင့်မားစွာ မြင့်တက်သော်လည်း ဆင်းတုတော်၏ လည်ပင်းအထက်ကို မရောက်ပေ။ ရေသည် ‘ဝဲ’ ကဲ့သို့ခွက်ပြီး ဆင်းတုတော်ကို မမြုပ်ဘဲနေသည်။

ဇလွန်မြို့သူမြို့သားများက ထိုသတင်းကိုကြားသဖြင့် သွား၍ပင့်ဆောင်ကြရာ ဟသံဘာနှင့် သူပိုင်၊ကိုယ်ပိုင် အခင်းဖြစ်ပွားကြသည်။ နောက်ဆုံး ဘုရား၏ လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်သော စမ္မခဏ်ရှိ စမ္မခဏ်ဂါထာတော်ကို ဇလွန်က ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီး အလွတ်ရွတ်ပြနိုင်သဖြင့် ဇလွန်က ရရှိသွားပေသည်။

စမ္မခဏ်ဂါထာတော်

ဣတိပိ ပိဋကတ္ထယံ အနိစ္စံ ဒုက္ခံ အနတ္တံ၊
သတ္တံ ဗောဇ္ဈင်္ဂေါ၊ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂီကော မဂ္ဂေါ၊
စတု သတိပဋ္ဌာနံ၊ သဗ္ဗဿ ဣန္ဒြော၊
သဟဿ သူရိယော။

ဒုတိယ အကြိမ်

သြောင်း-နမော မေတ္တာနံ ရာဇဘယံ၊ စောရဘယံ-
ဥဒကဘယံ၊ အဂ္ဂိဘယံ၊ သတ္တဘယံ၊ သဗ္ဗဘယံ၊ ဇေယျော၊
ဇယတု မင်္ဂလံ၊

အနိစ္စံ သင်္ခတံ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္တံ ခယဓမ္မံ၊ ဝယဓမ္မံ၊
ဝိရာဂဓမ္မံ၊ နိရောဓဓမ္မံ မေတိ။

စကားပြေ

သုံးပုံပိဋကတ် တရားမြတ်သည် ဤသို့ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောရှိခြင်း၊
အကြောင်းကြောင့်လည်း အနိစ္စ မည်ပါပေ၏။ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း
တရားတို့သည် မပြတ်နှိပ်စက်ခြင်းရှိသော အကြောင်းကြောင့်လည်း ဒုက္ခမည်
ပါပေ၏။ ဤသို့လျှင် မိမိအလိုသို့မလိုက်သောကြောင့် အနတ္တမည်ပါပေ၏။

ခုနစ်ပါးသောပောဇ္ဈင်တရားသည်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော
မြတ်သော မင်္ဂတရားသည်လည်းကောင်း၊ ကာယာနုပဿနာ၊ ဝေဒနာ
နုပဿနာ၊ စိတ္တာနုပဿနာ၊ ဓမ္မာနုပဿနာ ဟုဆိုအပ်သော သတိပဋ္ဌာန်လေး
ပါးသည်လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသောတရားအပေါင်းကို အစိုးရသော
(တရားမင်းသည်လည်းကောင်း)၊ ရောင်ခြည်တစ်ထောင် အလင်းဆောင်
သော နေမင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောရှိသော
ကြောင့် အနိစ္စမည်ပါပေ၏။ ပျက်ခြင်း တရားသည် မပြတ် နှိပ်စက်ခြင်း
ရှိသောကြောင့် ဒုက္ခမည်ပါပေ၏။ အစိုးမရ၊ မိမိအလိုသို့မလိုက်သော
သဘောရှိသောကြောင့် အနတ္တမည်ပါပေ၏။

အထူးသဖြင့် မြင့်မြတ်တော်မူ ကုန်သော မကာမေတ္တာရှင် ဖြစ်တော်မူ
သော မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့အား မင်းဘေး၊ ခိုးသူဘေး၊ ရေဘေး၊ မီး
ဘေး၊ ဓားလှံလက်နက်ဘေး၊ အလုံးစုံသောဘေးတို့ကို အောင်မြင်နိုင်သည်
မုချမသွေ ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ကုသိုလ်မင်္ဂလာဟူသမျှသည် အောင်ပါစေ
သတည်း။

အကြင်ကြောင့် အကြောင်းတရားကိုစွဲ၍ဖြစ်သော အကျိုးတရားသည်
ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတည်းဟူသော အကြောင်းတရား လေးပါးတို့
ပေါ်ကာ ပြုပြင်စီရင်အပ်သည်ဖြစ်၍ အမြဲမရှိ၊ ကုန်ခန်းခြင်းသဘောရှိ၏။
ပျက်စီးခြင်းသဘောရှိ၏။

ရာဂကင်းရာဖြစ်သော ခန္ဓာ၊ အာယတနံ၊ ဓာတ်တို့ ချုပ်ရာငြိမ်းရာဖြစ်
သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ပညာရှိတို့သည် နှစ်သက်မြတ်နိုးကြပါကုန်၏။

ဤစမ္မဓဏ်ဂါထာတော်နှင့်ပတ်သက်၍ လက်ငင်းလက်တွေ့အကျိုးပေးခြင်းကို ခံစားရသူများ၏ ကိုယ်တွေ့ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများအရ ဂါထာကို ယုံကြည်စိတ်အပြည့်၊ ကြည်ညိုစိတ်အပြည့်ဖြင့် ရွတ်ဆိုပူဇော်သူသည် ပါဠိသက်သက်ကိုသာရွတ်ပါက ကြည်း၊ ရေ၊ လေ ခရီးသွားရာတွင် ဘေးအန္တရာယ်ကင်း၏။ ပါဠိရောအနက်ပါရွတ်ပါက ကြောက်လန့်ခြင်းကင်း၏။

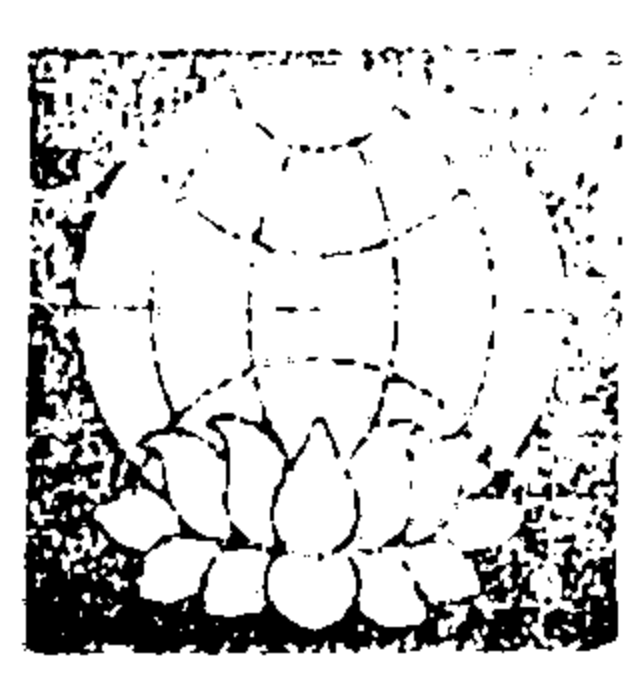
ပါဠိသက်သက်ဖြစ်စေ၊ အနက်ပါဖြစ်စေ မပြတ်ရွတ်ပါက ဘေးဥပဒ်ရန်အသွယ်သွယ် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး ကင်း၏။ အနာရောဂါ ကင်းရှင်း၍ ကျန်းမာခြင်းနှင့်ပြည့်စုံ၏။ အလုပ်အကိုင် အရောင်းအဝယ် အစစအရာရာ အဆင်ပြေပြီး စီးပွားလာဘ်လာဘ ပေါများ၏။ ကျက်သမ္မရမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံပြီး သွားလေရာ ရောက်လေရာတွင် လူချစ်လူခင်ပေါများ၏။ မိမိအား ပြုစုသူမရှိ၊ ကူညီသူသာရှိ၏။ မျက်နှာမြင်ချစ်ခင် အသံကြားသနား ဟူသော အကျိုးထူးကိုရ၏။ ရန်သူပင်လျှင် မိမိအား တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် မကျေနပ်၍ ရန်ပြုရန်လာသူပင်လျှင် မေတ္တာစိတ်ဝင်ပြီး လိုအပ်သမျှ ကူညီသွားရ၏။

ပညာဉာဏ် ထက်မြက်ပြီး ကျက်မှတ်ရလွယ်ကူ၏။ စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့် ကျောင်းသားများ၊ ဇန်ထမ်းများ ဤဂါထာကို အမြဲမပြတ်ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါက ကျက်ထားသမျှစာများ မှတ်မိနေပြီးလျှင် စာမေးပွဲအရှိန်ကြောင့် ကျက်မှတ်ထားသမျှ မေ့ပျောက်တတ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ချောမောစွာ ဖြေဆိုနိုင်၏။

ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းများက ကိလေသာလျော့ပါးပြီး နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြုရန် အထောက်အပံ့ ရရှိနိုင်သည်ဟုပင် အဆိုရှိသည်။

အရေးကြီးသည်မှာ ယုံကြည်ရန်ဖြစ်၏။ ‘ယုံကြည်မှုဖြင့် လုပ်သော အလုပ်သည် မလုပ်မီကပင် တစ်ဝက်အောင်မြင်နေပြီ’ ဟု ရှေးအစဉ်အဆက် ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။ ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ချောင်းဆုံ-အုန်းသွင်

မာရ်အောင်မြင်မှုနိဗ္ဗာန် ဂါထာတော်များ

တက္ကသိုလ် ဝင်းမွန်

မာရ်အောင်မြင်မှုနိဗ္ဗာန်ဟူသော ဘွဲ့မည်တော်သည် ဇလွန်မြို့ ပြည်တော်ပြန် ရုပ်ပွားတော်မြတ်၏ ဘွဲ့မည်တော်ရင်း ဖြစ်ပါသည်။ မာရ်အောင်မြင်မှုနိ ဟူသော ဘွဲ့မည်တော်ကို ရှေးယခင်က မသိခဲ့ပါ။ ဇလွန်မြို့ပြည်တော်ပြန် ဘုရားကြီးဟူသော ဘွဲ့မည်တော်ကိုသာ သိရှိခဲ့ကြပါသည်။

မိဘ ဘိုးဘွား ဆရာသမားများသည် ဘုရားရှိခိုးသည့်အခါ ဇလွန်မြို့ ပြည်တော်ပြန်ဘုရားကြီး၏ စမ္မခဏ် ဂါထာတော်ကို ရိုရိုသေသေမြတ်မြတ် နိုးနိုး ထည့်သွင်း၍ ရွတ်ဆိုပူဇော်လေ့ရှိကြပါသည်။ မန္တလေးမဟာမြတ် မုနိရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးနှင့် ဇလွန်ပြည်တော်ပြန် ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးတို့ မှာညီတော် နောင်တော်များ ဖြစ်ကြကြောင်း အစချီကာ ရာဇဝင်သမိုင်းကြောင်းကိုလည်း ပြောကြားလေ့ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဇလွန်မြို့ ပြည်တော်ပြန်ဘုရားကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဖူးမြော် ကြည်ညိုလိုစိတ် ထက်သန် ပြင်းပြခဲ့ကြပါသည်။

၁၉၈၂-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ များနှင့်အတူ ဇလွန်မြို့ စာပေဟောပြောပွဲသို့ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

ဟောပြောပွဲပြီးနောက် ဇလွန်စာပေလုပ်သားများ၊ စာပေ မိတ်ဆွေများ ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဇလွန်ပြည်တော်ပြန် ဘုရားကြီး ဟူ၍ ထင်ရှားကျော်စောသော မာရ်အောင်မြင်မှုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ် သီတင်းသုံး စံပယ်တော်မူသည့် မဟာဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်ကြီး အတွင်းသို့

ဝင်ပြီး အနီးကပ်၍ တစ်စုံစီ ဖူးမြော်ကြည်ညိုခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်။ ဘုရားသမိုင်းကြောင်းကိုလည်း သိရှိမှတ်သားခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထန်ခိုးသိဒ္ဓိထက် မြက်သော ဂါထာများကိုလည်း သိရှိမှတ်သားခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်။

မာရ်အောင်မြင်မှုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်၏ ရာဇဝင် သမိုင်းကြောင်းမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်၍ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် ရဟန္တာ ငါးရာခြံရံလျက် သက္ကရာဇ် ၁၂၂-ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင် ခညဝတီ ရခိုင်ပြည်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဒေသစာရီ ကြွမြန်းတော်မူလာသည်။ ခညဝတီမြို့တော်ကြီး၏ အနောက်မျက်နှာ ကစ္ဆပနဒီခေါ် ကုလားတန်မြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ သေလာဂီရိ ကျောက်တောင်ထိပ်၌ ခေတ္တဆင်းသက် ရပ်တံ့တော်မူသည်။ ထိုသတင်းကိုကြားလျှင် ခညဝတီပြည်ရှင် စန္ဒသူရိယမင်းလည်း အခြွေအရံများနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားသခင်ထံသို့ လာရောက် ဖူးမြော်ပြီး ခညဝတီမင်းနေပြည်သို့ ကြွရောက် သီတင်းသုံးတော်မူပါရန် လျှောက်ထားတောင်းပန်သည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း ခညဝတီ မင်းနေပြည်သို့ ရဟန္တာငါးရာနှင့်တကွ ကြွရောက်တော်မူသည်။ သုံးလတိုင်တိုင် သီတင်းသုံးတော်မူပြီး တရားရေအေး တိုက်ကျွေးတော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်နှင့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးများ ပြန်လည်၍ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူခါနီးတွင် စန္ဒသူရိယမင်းလည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ကိုယ်စားတော်အဖြစ် နိမ္မိတရုပ်ပွားတော် ချန်ထား၍ ကိုးကွယ်ခွင့်ပြုပါရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်သည်။ အခွင့်တော်ရသောအခါ ခညဝတီ မင်းနေပြည်၏အရှေ့မြောက်ထောင့်အရပ်ရှိ သီရိရုဏ်တောင်ထိပ်တွင်ကြေးသွန်းပညာရှင်များကို မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ကိုယ်စားတော်ဖြစ်သည့် ရုပ်ပွားတော်မြတ် သွန်းလုပ်စေသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၂၃-ခု၊ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညနေတွင် စတင်သွန်းလုပ်ရာ ကြာသပတေးနေ့ နံနက်အချိန်တွင် မဟာမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို သွန်းလုပ်အောင်မြင် ပြီးစီးသောအခါ ပိုလျှံသော ရတနာ သတ္တုတို့ဖြင့် မဟာမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်၏ ညီတော်များအဖြစ် ဆက်လက်သွန်းလုပ်ခွင့်ပေးပါ ရန် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ထပ်မံလျှောက်တင်ပါသည်။ အခွင့်တော်ရသောအခါ ရှင်ကျော်မုနိ၊ ရှင်ဘုံသာမုနိ၊ မာရ်အောင်မြင်မှုနိဟူသော ဘွဲ့တော်ရှိသည့် ရုပ်ပွားတော်သုံးဆူကို ဆက်လက်သွန်းလောင်းရာ အောင်မြင်ပြီးစီးသည်။

မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွားတော်၏ ဉာဏ်တော် အမြင့်မှာ စမ္မခဏ်အလွတ် ခြောက်တောင်တစ်မိုက်ရှိသည်။ ရှင်ကျော်မုနိမှာ စမ္မခဏ်အလွတ် လေးတောင်ရှစ်လက်မရှိသည်။ ရွှေဘုံသာမုနိမှာ စမ္မခဏ်အလွတ် သုံးတောင်နှင့် ဆယ်လက်မရှိသည်။ မာရ်အောင်မြင်မုနိမှာ စမ္မခဏ်အလွတ် နှစ်တောင်ထွာ (သုံးပေ ၉ လက်မ) ရှိသည်။ စမ္မခဏ်မှာ ၉-လက်မရှိရာ စမ္မခဏ်နှင့်တကွ ဆိုပါက လေးပေနှင့် ခြောက်လက်မ (သုံးတောင်တိတိ) ရှိသည်။ ကြေးချိန် မှာ ၆၆၆-ပိဿာနှင့် ၆-ကျပ်သားရှိသည်။

မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်နှင့် ညီတော်ရုပ်ပွားတော် သုံးဆူကို ဘိုးတော်ဘုရား၏ သားတော်အိန္ဒြေ့ မင်းသားက သက္ကရာဇ် ၁၁၄၆-ခုနှစ် တပို့တွဲလတွင် အမရပူရမြို့တော်သို့ ကိုးကွယ်ပူဇော်ရန်တောင်ကုတ်တောင်ကြားလမ်းမှ ပင့်ဆောင်လာခဲ့သည်။ အမရပူရသို့ရောက်သောအခါ မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို မြို့တော်မြောက်ပြင်အရပ်မြေပြင်တွင် အုတ်အင်္ဂတေတို့ဖြင့်ခံပြီး ဖန်မှန် ရတနာတို့ဖြင့် ခြယ်စီအပ်သော ဘုံကိုးဆင့်ရှိ ရွှေပြာသာဒ်တော်တွင် သွင်း၍ ကိုးကွယ်တော်မူသည်။

မာရ်အောင်မြင် မုနိရုပ်ပွားတော်ကိုမူ အမရပူရရွှေမြို့တော် နန်းတော်ဦး၌ ရွှေပြာသာဒ်ဖြင့်တည်ထား၍ မင်းအဆက်ဆက်တို့ ကိုးကွယ်လာကြသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၁၄-ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်းတွင်မူ ဇလွန်မြို့သို့ကြီးဦးရွှေပွင့်နှင့် အပေါင်းအဖော်များသည် ပုဂံမင်း၏ မယ်တော်ကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးတို့ထံ ခွင့်ပန်ပြီး ဇလွန်မြို့တော်သို့ ခေတ္တ ပင့်ဆောင်လာခဲ့ရာ တပေါင်းလဆန်း ၈-ရက်နေ့တွင် ဇလွန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မင်းအဆက်ဆက် ကိုးကွယ်လာခဲ့သော မာရ်အောင်မြင် မုနိရုပ်ပွားတော်မြတ်သည် ယနေ့တိုင်အောင် ဇလွန်မြို့၌ စံပယ်သီတင်းသုံးလျက် ရှိသည်။

မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ကိုယ်စားတော်ဖြစ်သည့် မာရ်အောင်မြင်မုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်၏ ရာဇဝင်သမိုင်းကြောင်းကို သိရှိမှတ်သားရသောအခါ အတိုင်းမသိ သဒ္ဓါကြည်ညိုစိတ် ဖြစ်ပွားရပါသည်။ သပ္ပာယ်တင့်တယ်တော်မူလှသော မျက်နှာတော်ကို တစ်မိမ့်စိမ့် ဖူးမြော်ကြည်ညိုရင်း မိဘ၊ ဘိုးဘွား၊ ဆရာသမားများ ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြသော ‘ဣတိပိ ပိဋကတ္တယံ အနိစ္စံ ဒုက္ခံ အနတ္တံ’ အစချီသည့် စမ္မခဏ် ဂါထာတော်ကိုလည်း အလိုလို ရွတ်ဆိုပူဇော်နေမိပါသည်။

စမ္မခဏ်ဟူသည်မှာ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်နှင့် ပလ္လင်အကြားရှိ အခင်းဖြစ်ပါသည်။ ဇလွန်မြို့ ပြည်တော်ပြန် စမ္မခဏ်ဂါထာဆိုသည်မှာ မာရ်

အောင်မြင် မုနိရုပ်ပွားတော်မြတ်၏ စမ္မခဏ်တွင် ရေးထိုးထားသော ဂါထာပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြည်တစ်ဝန်းလုံးရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သော စမ္မခဏ်ဂါထာအပြင် မာရ်အောင်မြင်မုနိရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၌ အခြားဂါထာသုံးပုဒ်လည်း ရှိသေးကြောင်း။ ထိုဂါထာသုံးပုဒ်မှာ ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ နဖူးသင်းကျစ်တော်ရှိ ဂါထာ၊ လက်ယာလက်ရုံးတော်ရှိဂါထာ၊ လက်ဝဲလက်ရုံးတော်ရှိ ဂါထာများဖြစ်ကြောင်း သိရှိမှတ်သားရပါသည်။

သင်းကျစ်တော်ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပူဇော်နေခိုက်တွင် မိမိ၏ဦးခေါင်းရတနာမြတ်အင်္ဂါထက်သို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါး ကြွမြန်းစံပယ်တော်မူလျက်ရှိသည်ဟု စိတ်အာရုံ၌ နှလုံးသွင်း၍ ကြည်ညိုနေရမည်။ လက်ယာလက်ရုံးတော်ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပူဇော်သော အခိုက်တွင်မူ လက်ယာလက်ရုံးကိုဆန့်တန်းပြီးရွတ်ဆိုပူဇော်ရမည်။ လက်ဝဲလက်ရုံးတော်ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပူဇော်သောအခိုက်တွင်မူ လက်ဝဲလက်ရုံးကို ဆန့်တန်းပြီး ရွတ်ဆိုပူဇော်ရမည်ဟုလည်း သိရှိမှတ်သားရပါသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၂-ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ဇလွန်မြို့၊ ဆရာဦးမောင်ရှင်း ရေးသားပြုစုပြီးစီးသော ပြည်တော်ပြန် သမိုင်းစာအုပ်မှ ဂါထာတော်သုံးပုဒ်ကို ပါဠိအနက်နှင့်အတူ အောက်တွင် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

၁။ သင်းကျစ်တော် ဂါထာပါဠိအနက်

ဪဝင်း-ကာသပစ္စာယ ဥပသိမာ၊

မမ မောလိ ဧဟိ ဧဟိ၊ ဗုဒ္ဓံဝါ ဓမ္မံဝါ သံဃံဝါ

သဂ္ဂေသုဝါ ဟုရံဝါ။

သဂ္ဂေသုဝါ၊ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ လည်းကောင်း၊ ဟုရံဝါ။ လူ့ပြည်၊ နဂါးပြည်၊ ဂဠုန်ပြည် စသည်တို့၌ လည်းကောင်း၊ ယံကိဉ္စိ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ ကုန်အောင်စုံသော။ ယံ ယတနံ၊ အကြင်ရတနာသည်။ ပဏီတံ၊ မွန်မြတ်၏။ တံရတနံ၊ ထိုရတနာသည်။ ယေန၊ အကြင် ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ။ သံဃာရတနာနှင့်။ သမံ၊ တူ၏။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တံ-ဗုဒ္ဓံဝါ၊ ထို ဘုရားရတနာသည်လည်းကောင်း။ တံ-ဓမ္မံဝါ၊ ထိုတရားရတနာသည်လည်းကောင်း။ တံ သံဃံဝါ၊ ထိုသံဃာရတနာသည် လည်းကောင်း မမ။ အကျွန်ုပ်၏။ မောလိ၊ မြင့်မြတ်သောဦးခေါင်းထက်သို့။ ကာသပစ္စာယ။ ပွင့်လင်းသောအရောင်အဝါဖြင့်။ ဥပသိမာ-ဥပသိမာယ၊ နှိပ်စက်တတ်၊

သော ဘေးရန်အပေါင်းတို့ကို ငြိမ်းအေးစေခြင်းငှာ၊ ဩောင်း၊ မြင့်မြတ်
သော မင်္ဂလာဖြင့်။ ဧဟိ-ဧဟိ၊ မဆိုင်းမတွ လျင်မြန်စွာ ကြွတော်မူပါ
အရှင်ဘုရား။

၂။ လက်ယာလက်ရုံးတော် ဂါထာပါဠိအနက်

သံသာရစက္က ဝိဒ္ဓံသံ၊

သံသုဒ္ဓမဿ ဩရသံ။

သံဆိန္နကံ ဘဝေ အာသံ၊

သံဃံ အပိ သုမာနသံ။

သံသာရစက္က ဝိဒ္ဓံသံ၊ သံသရာတည်းဟူသော စက်အကန့်တို့ကို ချိုးဖဲ့
ဖျက်ဆီးတော် မူတတ်ထသော။ သံသုဒ္ဓံ၊ ညစ်ကျူယုတ်မာ ကိလေသာတို့မှ
ကောင်းစွာ စင်ကြယ်ပြီးသော စိတ်ရှိတော်မူထသော။ ဘဝေ၊ ဘဝ သုံး
ပါး၌။ အာသံ၊ ချစ်ခင်တွယ်တာ အာသာတဏှာကို။ သံဆိန္နကံ၊ ကောင်းစွာ
ပယ်သတ် တကယ်ဖြတ်တော် မူပြီးထသော။ သုမာနသံ၊ အံ့ချီးခြင်းငှာ
မစွမ်းနိုင်ရာ လွန်စွာကောင်းမြတ်သော ရွှေနုလုံးတော်ရှိထသော။ ဗုဒ္ဓံအပိ၊
မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ သံသာရစက္က ဝိဒ္ဓံသံ၊ သံသရာတည်း
ဟူသော စက်အကန့်တို့ကို ချိုးဖဲ့ ဖျက်ဆီးတော်မူတတ်ထသော။ သံသုဒ္ဓံ၊
ညစ်ကျူယုတ်မာ ကိလေသာတို့မှ ကောင်းစွာ စင်ကြယ်ပြီးထသော။ ဘဝေ၊
ဘဝသုံးပါး၌။ အာသံ၊ ချစ်ခင်တွယ်တာ အာသာတဏှာကို။ သံဆိန္နကံ၊
ကောင်းစွာ ဖြတ်တော်မူပြီးထသော။ အဿ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏။ ဓမ္မံ
အပိ၊ မင်္ဂလေးတန်၊ ဖိုလ်လေးတန် နိဗ္ဗာန်ပရိယတ်တည်းဟူသော ဆယ်ပါး
သော တရားတော်မြတ်ကို လည်းကောင်း။ သံသာရစက္က ဝိဒ္ဓံသံ၊ သံသရာ
တည်းဟူသော စက်အကန့်တို့ကို ချိုးဖဲ့ ဖျက်ဆီးတော် မူတတ်ထသော။
သံသုဒ္ဓံ၊ ညစ်ကျူယုတ်မာ ကိလေသာတို့မှ ကောင်းစွာ စင်ကြယ်ပြီးသော
စိတ်ရှိတော်မူထသော။ ဘဝေ၊ ဘဝသုံးပါး၌။ အာသံ၊ ချစ်ခင်တွယ်တာ
အာသာတဏှာကို။ သံဆိန္နကံ၊ ကောင်းစွာဖြတ်တော်မူပြီးထသော။ သုမာ
နသံ၊ အံ့ချီးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရာ လွန်စွာကောင်းမြတ်သော ရွှေနုလုံးတော်
ရှိထသော။ သံဃံအပိ၊ ရှစ်ယောက်သော အရိယာ သံဃာတော်မြတ်
အပေါင်းကို လည်းကောင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝန္တာမိ၊ အဗ္ဗလီ
ညွတ်ကာ ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၃။ လက်ဝဲလက်ရုံးတော်ဂါထာပါဠိအနက်

တ မေ သ ဒွိကော မံ သု ရေ၊

သော အ ပ နာ ပ သု သု ပိ။

အ ဓံ သိ တိ ဖု ဝိ သိ ဝေ၊

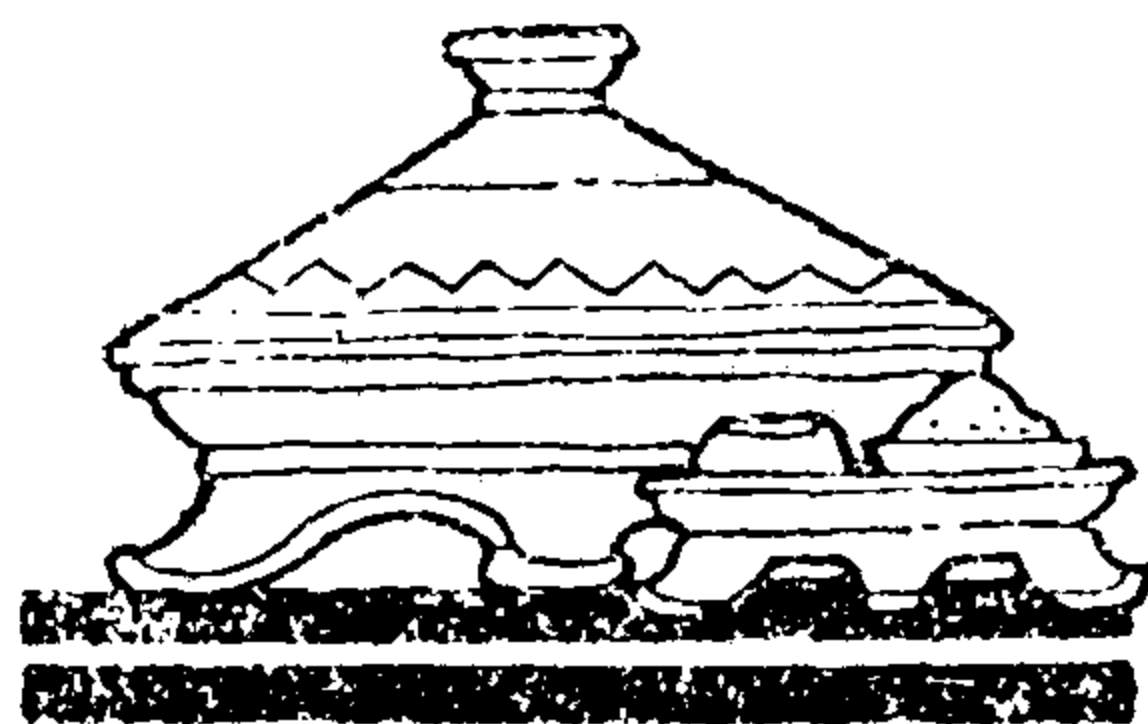
က ကော က ဂေါ နမာမဟံ။

တ၊ တဏှင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ မေ၊ မေဓင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ သ၊ သရဏင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ဒိ၊ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ကော၊ ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ မံ၊ မင်္ဂလမြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ သု၊ သုမန မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ရေ၊ ရေဝတ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ သော၊ သောဘိတ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ အ၊ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ပ၊ ပဒုမမြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ နာ၊ နာရဒ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ပ၊ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ သု၊ သုမေ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ သု၊ သုဇာတ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ပိ၊ ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ အ၊ အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ဓံ၊ ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ သိ၊ သိဒ္ဓတ္ထ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ တိ၊ တိဿ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ဖု၊ ဖုဿ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ဝိ၊ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ သိ၊ သိခီ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ဝေ၊ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ က၊ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ကော၊ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ က၊ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ ဂေါ၊ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နမာမိ၊ ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

မာရ်အောင်မြင်မှုနိ ရုပ်ပွားတော်၏ စမ္ပဓဏ်ဂါထာနည်းတူ သင်းကျစ်တော်ဂါထာ၊ လက်ယာလက်ရုံးတော်ဂါထာနှင့် လက်ဝဲလက်ရုံးတော် ဂါထာ သုံးပုဒ်သည်လည်း ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ကောင်းကျိုးချမ်းသာမှန်သမျှကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ တန်ခိုးသိဒ္ဓိ လက်မြက်သည်ဟု သက်ဝင်ယုံကြည်ကြပါသည်။

တန်ခိုးကြီးဘုရား ဂါထာတော်များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ခြင်းသည် ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာ ပွားများရာလည်း ရောက်သည်။ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါး ကို ကျူးလွန်ခြင်းမှ အလိုအလျောက် ကာကွယ်ရာလည်း ရောက်ပါသည်။ ဘုရားဂါထာတော်များကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈယ်ခြင်းအားဖြင့် စိတ်နှလုံး တည်ကြည်ငြိမ်သက်ကာ စိတ်စွမ်းအင်တန်ခိုးများ အလိုလို တိုးပွားလာတတ် ပါသည်။ ကြံတိုင်းအောင်၍ ဆောင်တိုင်းမြောက်လာတတ်ပါသည်။ ထို့ ကြောင့် မာရ်အောင်မြင်မှုနိမ့် တန်ခိုးသိဒ္ဓိ ထက်မြက်လှသော ဂါထာတော် များကို အများပြည်သူ ရွတ်ဖတ်ကြည်ညို ပူဇော်နိုင်ကြစေရန် ကုသိုလ်စေ့ ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

တက္ကသိုလ် ဝင်းမှန်

ပရိတ်အကျိုးနှင့် ပရိတ်ရွတ်နည်း

(လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး စီရင်ရေးသားသော
သုက္ကမာရမဂ္ဂဒီပနီ စာအုပ်မှ)

ယခုအခါသည် ရောဂါဥပဒ် များပြားလှသောအခါ ဖြစ်၍ ပရိတ်ကြီး ရွတ်ဖတ်သောဝတ်ကို ဆရာဖြစ်သူတို့ အထူးအားထုတ်သင့်၏။ ပရိတ်ကြီး တစ်စောင်လုံးဆိုလျှင် များလှ၍ မဆောင်နိုင်ရှိ၏။ အထုံဖြစ်အောင် နေ့စဉ် စွဲမြဲ၍ ရွတ်နိုင်ပါလျှင် ရတနသုတ် တစ်ခုနှင့်လည်း ပြီးပါ၏။ မေတ္တသုတ် တစ်ခုနှင့်လည်း ပြီးပါ၏။ ခန္ဓသုတ် တစ်ခုနှင့်လည်း ပြီးပါ၏။ နေ့စဉ် အထုံပြု၍ စွဲမြဲမှီမှ အန္တရာယ်တွေ့သောအခါ ရွတ်လျှင် တန်ခိုးထင်ရှားနိုင် သည်။ အန္တရာယ်ကြီးလျှင်ကြီးလိုက် အထပ်များစွာရွတ်။ နှုတ်နှင့်ရွတ်မှုထက် စာကိုကြည့်၍ ဖတ်မှုသည် သာ၍ကောင်း၏။ မရသောသူတို့လည်း ဖတ်နိုင် ကြကုန်၏။ ရသောသူတို့လည်း အထူးပီပြင်စွာ ဖတ်ဆိုနိုင်ကြကုန်၏။

ဝေသာလီပြည်၌ ကပ်သုံးပါးသင့်ရာ ရတနသုတ်ကြီးကို ညဉ့်သုံးယံပတ် လုံး ရှင်အာနန္ဒာရွတ်ပေး၍ ပျောက်ငြိမ်း၏။ ကပ်ဥပဒ် ကင်းငြိမ်းဖို့အတွက် သက်သက် ဟောတော်မူရသော သုတ်ကြီးပေတည်း။ ထို့ကြောင့် မြို့ရွာ၌ ကပ်ဥပဒ်ဖြစ်ခဲ့သော် ဤသုတ်ကြီးကို ကမ္မဝါပြုလုပ်၍ လူရော၊ ရှင်ရော ဖတ် ရွတ်ရမည်။

မြို့ရွာအတွက် အများ ဖတ်ရွတ်ကြသောအခါ တစ်ယောက်သောသူက စာကိုကိုင်၍ ဖတ်ရမည်။ ၂၀-ကျော် ၃၀-မျှသောသူတို့က တစ်သံတည်းကျ အောင် လိုက်ရမည်။ တစ်ရွာလုံးတစ်ရပ်လုံး နှံလေအောင် လမ်းလျှောက် မတ်တတ်သွား၍ ဖတ်ရွတ်ကြရမည်။ ကပ်ဥပဒ်မငြိမ်းမချင်း ညစဉ်ဖတ်၊ ကပ် ဥပဒ် ပျောက်ငြိမ်းမှ တန်။ မိမိတို့အိမ်မှာလည်း နေဝင်လျှင် အိမ်ရှိလူကုန် တစ်အိမ်လုံး ဖတ်ရွတ်ကြလေ။

သုတ်ပါထေယျဉ္ဇလာသော အာဋာနာဋိယ သုတ်တော်ကြီးသည်လည်း ဘီလူး၊ သဘက် အန္တရာယ်ကင်းဖို့ ဟောထားသော သုတ်ကြီးပေတည်း။ မဟာသမဃသုတ်ကြီးသည်လည်း အန္တရာယ်ကင်း သက်သက်ပေတည်း။

သထုံပြည်၌ ဥပဒ်ဖြစ်ရာ ရဟန္တာအရှင်သောဏမထေရ်၊ ဥတ္တရမထေရ် တို့ဗြဟ္မဇာလသုတ်ကြီးကိုရွတ်၍ ပျောက်ငြိမ်းသည်ဟု ကျမ်းဂန်၌ အဆင် အရှားရှိ၏။

ဥပ္ပာတသန္တိသည်လည်း ကပ်ဥပဒ်ငြိမ်းဖို့ သက်သက်ဖြစ်၍ ဇင်းမယ် နိုင်ငံ၌ ကပ်ဥပဒ်ကြီးဆိုက်ရောက်ရာ ဥပ္ပာတသန္တိကို တစ်မြို့လုံးရွတ်ဖတ်ကြ ၍ ကပ်ဥပဒ် ကင်းငြိမ်း၏။

ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်များသည်လည်း ကပ်ဥပဒ်ကို ငြိမ်းစေတတ်၏။ မြို့ အတွက်၊ ရွာအတွက် ဖတ်ရွတ်ကြသောအခါ ရပ်စု၊ ကွက်စုပြု၍ မိန်းမ၊ ယောက်ျား အသင်းဖွဲ့၍ဖတ်။ လူများလွန်းလျှင် အသံမကွဲမပြားရှိတတ်၏။ အသံကွဲပြားမှ သာ၍ကောင်းသည်။ နှစ်ကျိပ်၊ နှစ်ကျိပ်ငါး၊ သုံးကျိပ်-သုံး ကျိပ်ငါးအစုဖွဲ့ စည်း၍ဖတ်၊ အမြောက်သံ၊ သေနတ်သံ၊ စည်သံ၊ မောင်းသံ အချက်ပေး၍ တစ်မြို့လုံး၊ တစ်ရွာလုံး တစ်ပြိုင်တည်းဖတ်၊ တော်ချိန်ကျ လျှင်လည်း အချက်ပေး၍ တစ်ပြိုင်တည်းရပ်။ ကပ်ဥပဒ် မငြိမ်းမချင်း ညစဉ်ဖတ်၊ ကပ်ဥပဒ်ပျောက်ငြိမ်းမှ တန်။

ဖတ်မည်ပြုသောအခါ တစ်မြို့လုံး၊ တစ်ရွာလုံး လမ်းစဉ်တစ်လျှောက် တံမြက်လှည်း၊ လမ်းဆုံလမ်းခွဲတို့၌ ရေပြည့်အိုးတည်၊ နေဝင်လျှင် တစ်မြို့လုံး လင်းအောင် မီးလွန်း၊ ငါတို့ထုတ်ထားသော အန္တရာယ်ကင်း ပဗ္ဗာဇနိယ ကမ္မဝါစာအုပ်မှာ ပြဆိုသော အစီအစဉ်အတိုင်းလုပ်။

ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းဂန်တို့၌ ကပ်ဥပဒ်ကြီးများကို ပျောက်ငြိမ်း စေတတ်သော သုတ္တန်ကြီး၊ သုတ္တန်ငယ်၊ ဂါထာကြီး-ဂါထာငယ်များစွာ လာရှိ၏။ အရကျက်၍လည်း မထားနိုင်ကြ။ နှုတ်နှင့်ရွတ်ရိုးရှိနေသည့်အတွက် အရ မကျက်နိုင်သော သုတ္တန်ကြီးငယ်စုသည်။ ကပ်ဥပဒ်ရှိနေသည့် အခါ အသုံးမပြုနိုင် ရှိနေကြ၏။ စာနှင့်ဖတ်မှုသည် ဘယ်ပါဠိတော်ကိုမဆို မိန်းမ ယောက်ျား အများ ဖတ်နိုင်၏။ နှုတ်နှင့်ရွတ်မှုလက်လည်း ပုဂံအကွရာပီပြင် စွာ ဆိုနိုင်သဖြင့် သာ၍ကောင်းမြတ်၏။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံ၌ အစောင့်အရှောက်ဖြစ်စေခြင်းငှာ ပြဆိုခဲ့ ပြီးသော ပါဠိတော်ကြီးများကို ကျမ်းဂန်တို့မှ ထုတ်နုတ်၍ စာအုပ်ပြုလုပ် ကာ အိမ်တိုင်းမှာပင် အစဉ်လာဝရရှိစေကြဖို့ ကောင်းလှ၏။ ပညာရှိတို့ သတိပြုကြလေကုန်။

နေ့စဉ်အန္တရာယ်ကင်းရှင်းရန် ညွှန်ကြားချက်

- ၁။ နမောတဿ·မဟာနမက္ကာရကြီးသည်လည်း ဘီလူး၊ သဘက် အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်စေတတ်၏။
- ၂။ သရဏဂုံ ၃-ပါးသည်လည်း အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်စေတတ်၏။
- ၃။ ဣတိပိသော ဂုဏ်တော်၉-ပါးသည်လည်း အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်စေတတ်၏။
- ၄။ သမ္ဗုဒ္ဓေ-သည်လည်း အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်စေတတ်၏။
- ၅။ သိရသ္မိံ မေ ဗုဒ္ဓသေဌာ-ဟူသော ရတနာရွှေချိုင့်သည်လည်း အန္တရာယ် ကင်းဖို့ အထူးဖြစ်၏။
- ၆။ အောင်ခြင်း ၈-ပါးသည်လည်း အန္တရာယ်ကင်းဖို့ အထူးဖြစ်၏။
- ၇။ အာဝေဏိကဂုဏ်တော် ၁၈-ပါးသည်လည်းအလွန်တန်ခိုးကြီးလှ၏။ ဓာရဏပရိတ်လည်း ခေ၍၏။ ဘီလူး၊ သဘက်များကို အလွန်နိုင်၏။
- ၈။ ဆဒိဿာပါလသုတ်သည်လည်း အန္တရာယ်ကင်းရိုးရာကြီးပေတည်း။ (ဤသို့လျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ ကပ်၊ ဥပဒ် အန္တရာယ် လွတ်ကင်းရန် ပရိတ်တော်၊ ဂုဏ်တော် အလွန်ပေါများ၏။ အိပ်ရာဝင်၌ အထပ်များစွာ နေ့စဉ်ရွတ်အံ့ စွဲမြဲ၍ထားကြပါမူ ကြာလေလေ၊ စာန်ခိုးရှိလေလေဖြစ်၏။)

နေ့စဉ်အန္တရာယ်ကင်းရှင်းရန် ညွှန်ကြားချက်ပြီးပြီ။

ပရိတ်ရွတ်နည်း ပြီး၏။

၀

၀

၀

ပရိတ်တော် ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဖတ်ကြရာ၌ ကုသိုလ်ဖြစ် ရွတ်ဖတ်ကြသောအခါသဒ္ဓါစိတ်နှင့်ဖြည်းညင်းသာယာနာချင်ဖွယ်ရှိအောင်ရွတ်ဖတ်ရသည်။ အန္တရာယ်ကင်းကိစ္စနှင့် ရွတ်ဖတ်ကြသောအခါ မာန်စိတ်နှင့် အသိထန်စွာ ရွတ်ဖတ်ရသည်။ အန္တရာယ်ကြီးလျှင် ကြီးလိုက် အခေါက်များစွာ အာသံ၊ လျှာသံ အပြင်းအထန်ပေး၍ ရွတ်ဖတ်ရသည်။ ။

ဒုတိယ အကြိမ်

မေတ္တာဘာဝနာ

ချမ်းမြေ့ ရိပ်သာဆရာတော်

မေတ္တာဘာဝနာသည် သမထကမ္မဋ္ဌာန်း လေးဆယ်တွင် ပါဝင်သော သမာဓိကမ္မဋ္ဌာန်း တစ်ခုဖြစ်၏။ ဤမေတ္တာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဈာန်လေးဆင့်အနက် တတိယဈာန် သမာဓိအထိ ရနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဤ မေတ္တာဘာဝနာအခန်းကို သမာဓိအခန်း၏ နောက်၌ ဆက်လက်ဖော်ပြရခြင်း ဖြစ်၏။

မေတ္တာဆိုသည်မှာ

မေတ္တာဆိုသည်မှာ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသောစိတ်၊ သတ္တဝါတို့ကို ချမ်းသာစေလိုသောစိတ်ပင် ဖြစ်သည်။ သတ္တဝါတို့၏အကျိုးစီးပွားကို လိုလားလျက် ချစ်ခင်သောစိတ်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။ (အဘိဓမ္မာ၌ မေတ္တာသည် စေတသိက်ဖြစ်၏။ ဤမေတ္တာဘာဝနာ အရာ၌မူ ထိုမေတ္တာစေတသိက်နှင့် ယှဉ်သောစိတ်ကို မေတ္တာဟုဆိုရသည်။)

တဏှာရာဂသည် မေတ္တာမဟုတ်

တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ်၌ ငြိတွယ်လျက် ချစ်ခင်သောစိတ် (တဏှာရာဂ) သည် မေတ္တာမဟုတ်ပေ။ ငြိတွယ်ခြင်းကင်းလျက် ချမ်းသာစေလိုသော သဘောသက်သက်ဖြင့် ချစ်ခင်သောစိတ်သည်သာ မေတ္တာအစစ် ဖြစ်၏။

ငြိတွယ်လျက်ချစ်သော တဏှာချစ် ရာဂချစ်သည် ပူလောင်၏။ ငြိတွယ်မှုကင်းလျက် ချစ်သော မေတ္တာချစ်သည် အေးမြ၏။

တဏှာချစ်ကြောင့် ဆင်းရဲရ

မိမိက တဏှာရာဂချစ်ဖြင့် ငြိတွယ်လျက် ချစ်ခင်နေသူ တစ်ယောက် မိမိနှင့်ခွဲခွာ၍ တစ်ရပ်တစ်ကျေး၌ သွားရောက်နေထိုင်သည့်အခါ ထိုသူ ထိုအရပ်၌ မည်မျှပင် ချမ်းချမ်းသာသာ နေရစေကာမူ ထိုသူ့ကို မမြင်ရ၊ မတွေ့ရသဖြင့် မိမိမှာ စိတ်ဆင်းရဲရ၏။ ထို့ကြောင့် ငြိတွယ်လျက်ချစ်သော တဏှာချစ် ရာဂချစ်သည် ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။

ဤငြိတွယ်လျက်ချစ်သောအချစ်မျိုးသည် မိဘနှင့်သားသမီး၊ မောင်နှင့် နှမ၊ ဆွေမျိုး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတို့၏ အကြား၌ ပင် များစွာဖြစ်တတ်သေး၏။ ဇနီး ခင်ပွန်းတို့၏ အကြား၌ကား ပြော ဖွယ် မလိုတော့ပေ။

ပေတ္တာချစ်ကြောင့် ချမ်းသာရ

မိမိက ငြိတွယ်ခြင်းမရှိဘဲ ချမ်းသာစေလိုသော သဘောသက်သက်ဖြင့် ချစ်ခင်နေသူတစ်ယောက် မိမိနှင့်ခွဲခွာ၍ တစ်ရပ်တစ်ကျေး၌ သွားရောက် နေထိုင်သောအခါ ထိုသူမှာ ချမ်းသာနေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲနေသည် ဖြစ်စေ၊ ထိုသူ့ကို မမြင်မတွေ့ရသဖြင့် မိမိမှာ မည်သို့မျှ ဆင်းရဲခြင်း မဖြစ်ပေ။

ထိုသူ့ကို အာရုံပြု၍ ထိုသူ့ချမ်းသာစေလိုသော စိတ်ထား မိမိ၏ စိတ် အစဉ်တွင် စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့နေရက ၊ မိမိချမ်းသာမြဲ ချမ်းသာနေ၏။ ထို့ကြောင့် ငြိတွယ်ခြင်းကင်းလျက် ချစ်ခင်သော မေတ္တာချစ်သည် ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။

ထိုမျှမက၊ ဖိပ် မေတ္တာပွားသည့်အတိုင်း ထိုသူ့ချမ်းသာနေလျှင် ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ မုဒိတာပွားရ၍ မချမ်းသာဘဲ ဆင်းရဲနေလျှင်လည်း ကြင်နာသနား ကရုဏာပွားနေရုံမျှသာ ဖြစ်၏။ စိတ်ယင်းရဲမှုကား မိမိမှာ မဖြစ်ပေ။

ပွားသူတို့ ကိုယ်တွေ့

သတ္တဝါ တစ်ဦးတစ်ယောက် အပေါ်၌ဖြစ်စေ၊ အများစု အပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ သတ္တဝါအားလုံးအပေါ်၌ဖြစ်စေ မေတ္တာစိတ်ထား အတော်ကြီး ထားနိုင်၍ မိမိသန္တန်၌ မေတ္တာစိတ် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာသည်အထိ မေတ္တာပွားနိုင်လျှင် ပွားသူ၏စိတ်သည် တည်ငြိမ်၏။ ကြည်လင်၏။ ငြိမ်း

အေး၏။ ချမ်းမြေ့၏။ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိပါမောဇ္ဇာတို့ စိတ်အစဉ်၌ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့နေသဖြင့် မည်သည့်ချမ်းသာနှင့်မျှ မတူသော ချမ်းသာကို ခံစားရ၏။ ရုပ်သွင်လည်း တည်ကြည်ငြိမ်သက် ကြည်လင်ငြိမ်းအေး၏။ ထိုသူ့ကို တွေ့မြင်ရသူမှန်သမျှ ဆက်ဆံရသူမှန်သမျှ အလိုလိုစိတ်ချမ်းသာ၏။ ထိုသူ့ကို မုန်းနေသူများပင် ချစ်ခင်စိတ် ဝင်လာတတ်၏။

ဤသည်တို့မှာ မေတ္တာကိုအချိန်ယူ၍ ပွားများသူတို့ ကိုယ်တွေ့ကြုံရသော မေတ္တာ၏ အကျိုးတရားများ ဖြစ်ကြ၏။

အပြစ်ရှာသူ

တစ်ချိန်က ရန်ကုန်၌ မေတ္တာဘာဝနာပွားသူတပည့်အရာရှိတစ်ဦးသည် ရက်နှစ်ဆယ်ခန့် မေတ္တာဘာဝနာကို အားထုတ်မိသောအခါ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ လာသည့်အတိုင်း ကြည်ညိုလေးစားအပ်သူ၊ ချစ်ခင်သူ မိတ်ဆွေနှင့် မချစ်မမုန်း သိက္ခမ်းရံမျှ ဖြစ်သူတို့ကို ကျေပွန်စွာ ပွားပြီးနောက် ရုံး၌ သူ့ကို အမြဲတစေ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာနေသော သူ၏ အထက်အရာရှိကို အာရုံထား၍ မေတ္တာပွားကြည့်၏။ ရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်များကို ပွားသလိုပင် မေတ္တာစိတ် တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်သည်ကိုတွေ့ရ၍ တစ်နေ့လုံး ထိုအရာရှိကိုချည်း မေတ္တာပွားနေ၏။

တစ်လခွဲခန့်မျှ မေတ္တာဘာဝနာ အားထုတ်ပြီး၍ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုအရာရှိသည် သူ တရားအားထုတ်နေစဉ်အတွင်း သူ့ အိမ်သို့ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှလာရောက်၍ သူ၏ ကျန်းမာကြောင်း စသည်ကို သတင်းမေးကြောင်း၊ သူ့ အစ်ကိုကပြောပြ၍ သိရ၏။ ရုံး ပြန်တက်သောအခါ လည်း သူ့ အရာရှိ၏ ရှေးကနှင့် လုံးဝမတူ ကြည်ဖြူသောမျက်နှာထားကို တွေ့ရရုံမျှမက အပြစ်ရှာမှု မရှိတော့ဘဲ ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဆက်ဆံသဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်တွင် အဆင်ပြေသွားကြောင်း လျှောက်ထားဖူး၏။

မကောင်းသတင်းလွင့်သူ

မန္တလေးမှ မေတ္တာဘာဝနာ အားထုတ်သူ တပည့်တစ်ဦးသည်လည်း ဆယ်ရက်ခန့် မေတ္တာပွားမိသောအခါ သူ့ကို အမြဲလိုလို မကောင်းသတင်းလွင့်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို အာရုံပြုလျက် ပွားကြည့်ရာ အခြားသူများကို ပွားသလိုပင် မေတ္တာဓာတ် အင်အား ကောင်းစွာ ဖြစ်ပွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးကို အကြိမ်များစွာ မကြာခဏ မေတ္တာပွား၏။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုအမျိုးသမီး မူပြောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့အိမ်သို့ မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွားလာကာ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံရုံမျှမက သူ့အကြောင်း မကောင်းသတင်းလည်း ထိုအမျိုးသမီး မလွင့်တော့ကြောင်း လျှောက်ထားဖူး၏။

ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်မှ အကျိုးများ

ယောက်ျားများ၍ မိန်းမနည်းသောအိမ်ကို သူ့ခိုးဓားပြတို့ ဝင်တိုက် ခိုးယူလုယက်နိုင်ရန် လွန်စွာ ခဲယဉ်းသကဲ့သို့ မေတ္တာတရားဖြင့် မိမိစိတ်ကို ထုံမွမ်းထားသူကို ဘီလူး စသည်တို့က မနှောင့်ယှက် မဖျက်ဆီးနိုင်ပေ။

ထက်လှသော လုံသွားကိုကိုင်၍ သွေးခြင်း၊ လိပ်ခြင်းကိုပြုလျှင် ပြုသူ သာလျှင် လုံသွားရှ၍ ဆင်းရဲရသကဲ့သို့ မေတ္တာပွားသူ၏စိတ်ကို နှောက် ယှက် ဖျက်ဆီးရန် ဘီလူး စသည်တို့ကြိုးစားလျှင် ထိုဘီလူး စသည်တို့သာ လျှင် ကိုယ်စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲမှုကို ခံစားကြရ၏။

သာမာဝတီ၏ မေတ္တာစွမ်း

မာဂဏ္ဍီ၏ အကောက်ကြံ့မူကြောင့် မေတ္တာရှင် သာမာဝတီနှင့် သူ၏ အဖော် အပျိုတော်ငါးရာတို့ကို ဥတေနမင်းကြီး အထင်မှား၍ စီတန်း ရပ်စေပြီးလျှင် လေးဖြင့်ပစ်သတ်ရန် ချီနီလိုက်၏။ သာမာဝတီတို့တစ်သိုက် ကား မေတ္တာပွားလျက်နေ၏။

မင်းကြီး လေးညို့ ခလုတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ရာ မြားသည် သာမာဝတီထံသို့ တည့်တည့်ကြီး ဦးတည်ပြေးသွား၏။ သို့သော်လည်း သာမာဝတီ၏အနီးသို့ ရောက်လျှင် သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ဦးကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်းပြန်ကွေ့ကာ မင်းကြီး အထံသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် မင်းကြီး၏ခြေရင်း၌ အရှိန်ပြင်းစွာကျသွား၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ‘သူတော်ကောင်းရဲ့ဂုဏ်ကို သက်မဲ့ မြားကမှ သိသေးသည်။ ငါ ရေမြေ့ရှင် ဘုရင်က မသိသား ဆိုးရွားလှချည့်လား’ ဟု ထိတ်လန့် သံဝေဂရကာ သာမာဝတီကို ရှိခိုးတောင်းပန်လေသည်။

မေတ္တာပွားခြင်း၏အကျိုးကား ကြီးမားလှ၏။

မေတ္တာပွားခြင်း၏ အကျိုး တစ်ဆယ်တစ်ပါး

မေတ္တာပွားသူသည်—

၁။ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရခြင်း၊ ၂။ ချမ်းသာစွာ နိုးရခြင်း၊ ၃။ အိပ်မက် ကောင်း မက်ခြင်း၊ ၄။ လူအများ ချစ်ခင်ခြင်း၊ ၅။ နတ်တို့ ချစ်ခင်ခြင်း၊

၆။ နတ်တို့စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ ၇။ လက်နက်၊ အဆိပ်၊ မီး စသည်တို့
ကြောင့် မသေခြင်း၊ ၈။ စိတ်တည်ကြည် ငြိမ်သက်ခြင်း၊ ၉။ မျက်နှာ
ကြည်လင် ရှင်ပြခြင်း၊ ၁၀။ မတွေ့မဝေဘဲ သတိရှိလျက် သေရခြင်း၊
၁၁။ သေသောအခါ ဗြဟ္မာဖြစ်ရခြင်း အကျိုးများကိုရ၏။

ဆောင်ပုဒ်

- အိပ်လဲချမ်းသာ၊ နိုးချမ်းသာ၊
ကောင်းရာအိပ်မက်သည်။
- လူရော နတ်ပါ၊ ချစ်ခင်တာ၊
စောင့်ရာ နတ်တို့သည်။
- လက်နက်ဆိပ်မီး၊ မဖျက်ဆီး၊
အပြီး စိတ်တည်ကြည်။
- မျက်နှာကြည်လေ၊ မတွေ့စေ၊
အသေ ကောင်းလှသည်။
- ဗြဟ္မာ့ဘုံ လား၊ ဆယ့်တစ်ပါး၊
ကျိုးများမေတ္တာရည်။ ။

မေတ္တာပို့

ထိုမေတ္တာစိတ်ကို မိမိသန္တာန်၌ အထိုက်အလျောက် ဖြစ်ပွားရုံမျှ “သတ္တ
ဝါ မှန်သမျှ ချမ်းသာကြပါစေ” ဟု မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်း
ပွားများခြင်းကို မေတ္တာပို့သည်ဟု ခေါ်ကြသည်။

မေတ္တာဘာဝနာပွားများ

မိမိသန္တာန်၌ သာမန်မေတ္တာစိတ် ဖြစ်ပွားရုံမျှမဟုတ်ဘဲ မေတ္တာစိတ်ထား
အင်အားကောင်းစွာ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာကာ တစ်ကိုယ်လုံး မေတ္တာ
စိတ်ဓာတ်ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံလျက် မေတ္တာစိတ်ဖြင့် စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့နေအောင် ‘ချမ်း
သာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ’ ဟု အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ဆင်ခြင်
နှလုံးသွင်း ပွားများခြင်းကို မေတ္တာဘာဝနာ ပွားသည်ဟု ခေါ်ရသည်။

ဩဓိမေတ္တာ အနောဓိမေတ္တာ

ယင်းသို့ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများအားထုတ်ရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တည်းကိုဖြစ်စေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုကိုဖြစ်စေ ပိုင်းခြားကန့်သတ်၍ ပွားများလျှင် ဩဓိမေတ္တာဖြစ်၏။ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟု မပိုင်းခြားမကန့်သတ်ဘဲ တစ်လောက လုံးရှိ သတ္တဝါအားလုံးကို အာရုံပြု၍ ပွားများလျှင် အနောဓိမေတ္တာ ဖြစ်၏။

လက်ဦး သိထားနှင့်ရန်

ပုဂ္ဂိုလ်ပိုင်းခြားကန့်သတ်၍ ဩဓိအနေဖြင့် ပွားများလိုသူသည် ပွားရ မည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ မပွားရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ရှေးဦးစွာ သိထားဖို့လိုပေသည်။

- ၁။ မိမိချစ်ခင်သော မုန်းသောပုဂ္ဂိုလ်ကို အစဆုံး မေတ္တာမပွား ရ။ မုန်းသူကို အစဆုံးမေတ္တာပွားလျှင် မေတ္တာစိတ် မဖြစ်ပေ။ နိုင်ပေ။
- ၂။ အလွန်ချစ်ခင်သူကိုလည်း အစဆုံး မေတ္တာမပွားရ။ အလွန် ချစ်ခင်သူကို အာရုံပြု၍ အစဆုံး မေတ္တာပွားလျှင် ထိုသူ၏ အနည်းငယ်မျှသော ဆင်းရဲဒုက္ခကိုပင် တွေးဆင်ခြင်မိက ငိုမိ မလောက် စိတ်ဆင်းရဲရသဖြင့် မေတ္တာစိတ် မဖြစ်ပေ။ နိုင်ပေ။
- ၃။ မချစ်မမုန်း သိက္ခမ်းရုံမျှသာဖြစ်သော အလယ်အလတ်ပုဂ္ဂိုလ် ကိုလည်း အစဦးမပွားရ။ မချစ်မမုန်း ပုဂ္ဂိုလ်ကို ချစ်ခင်သူ အဖြစ်ထား၍ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းလျှင် ပင်ပန်း၏။
- ၄။ ရန်သူကိုလည်း အစဆုံးမပွားရ။ ရန်သူကို အစဆုံး ပွားလျှင် မေတ္တာစိတ်မဖြစ်ပေ။ ဘဲ ဒေါသစိတ် ဖြစ်လာတတ်၏။
- ၅။ အမျိုးသမီးက အမျိုးသားကို၊ အမျိုးသားက အမျိုးသမီးကို ဩဓိမေတ္တာအနေဖြင့် ပိုင်းခြားကန့်သတ်၍ မပွားရ။ ပွား လျှင် ရာဂဖြစ်တတ်သည်ဟု ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ၌ ဆို၏။

ဤအဆိုကို မေတ္တာဘာဝနာ ပွားမှု အသားမကျသေး၊ မနှိုင်းနင်းသေးမီ အခြေအနေကို ရည်ရွယ်၍ဆိုသည်ဟု ဗုဒ္ဓိဉာဏ် သင့်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လက်တွေ့မေတ္တာ ဘာဝနာ

အားထုတ်သူများသည် နိုင်နင်းကျေပွန်စွာ ပွားမိသောအခါ
ဝိသဘာဝအာရုံကို အခက်အခဲမရှိဘဲ မေတ္တာစိတ်ဖြစ်အောင်
ပွားများ၍ရကြသောကြောင့်ပင်။

၆။ သေသူကို မေတ္တာပွားလျှင် ဥပစာရသမာဓိကိုလည်း မဖြစ်စေ
နိုင်။ အပ္ပနာသမာဓိကိုလည်း မဖြစ်စေနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်
သေသူကို မပွားအပ်သည်သာတည်း။

ဆောင်ပုဒ်

မုန်းသူစင်စစ်၊ အလွန်ချစ်၊ မချစ်မမုန်းသူ။
ရန်သူထည့်ကာ၊ လေးယောက်မှာ၊ စစ္စဒ မပွားဟူ။
လိင်မတူကား၊ သီးပိုင်းခြား၊ မပွားရသသူ။
သေသူမှန်က၊ ဘယ်တော့မှ၊ ပွားရ မဖြစ်ဟူ။ ။

ပရိကံ

မေတ္တာဘာဝနာနှင့်ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်သူများ ကိုလေ့လာနား
လည်ပြီးသော မေတ္တာဘာဝနာ အားထုတ်သူသည် မိမိမေတ္တာ ပွားမည့်
အချိန်ပိုင်းအတွင်း၌ ကြောင့်ကြ ပလိဗောဓများ ကင်းရှင်းအောင်စီမံထား
ပြီးနောက် မိမိကိုယ်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ရေမိုးချိုး ဆေးကြော
သန့်စင်ပြီးလျှင် တိတ်ဆိတ်သောအချိန်တွင် တိတ်ဆိတ်သောနေရာ၌ စိတ်
ရောကိုယ်ပါ လျှော့ချလျှက် ပျော့ပျောင်းသက်သာစွာ ထိုင်ရမည်။ ထို့
နောက် ရတနာသုံးပါး၊ ဆရာသမားတို့ကို ရှိခိုးကန်တော့ရမည်။

ပွားပုံအစဉ်

မေတ္တာပွားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ

(၁) မြတ်နိုးကြည်ညို ရုံသေလေးစားအပ်သူ၊ (၂) ချစ်ခင်သောမိတ်
ဆွေ၊ (၃) မချစ်မမုန်း သိကျွမ်းရုံမျှဖြစ်သူ၊ (၄) ရန်သူတို့ကို နှိပ်စက်စီ
အပေါ်၌ မေတ္တာစိတ်ထား တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာသည်အထိ ကျေပွန်
အောင် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ဆင်ခြင်ပွားများပြီးမှ နောက်တစ်ဦးကို
အစဉ်အတိုင်း ပွားရသည်။

မိမိကိုယ်ကို သက်သေထားပါ

ဖော်ပြပါအတိုင်း မေတ္တာပွားမည့်သူသည် ပထမဆုံး ‘ငါ့ချမ်းသာရပါ
လို၏ ငါဆင်းရဲကင်းရပါလို၏’ ဟု မိမိကိုယ်ကို သက်သေအဖြစ် ထားရန်
ရှေးဦးစွာ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ခန့်ပွားရမည်။ ထိုသို့ပွားခြင်းဖြင့် ‘မိမိ ချမ်း
သာချင်သလို အခြားသတ္တဝါများလည်း ဆင်းရဲကင်းလိုကြသည်’ ဟု ကိုယ်
ချင်းစာကာ အခြားသတ္တဝါများ၏အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသော မေတ္တာ
စိတ်ထား ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပေသည်။

ပွားပုံ

ယင်းသို့ ပွားပြီးမှ ပထမဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော မြတ်နိုးကြည်ညို ရှိသေ
လေးစားအပ်သော ဆရာသမား၊ ဆရာသမားနှင့် အလားတူ ပုဂ္ဂိုလ်၊
ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် အလားတူသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဦးကို
အာရုံပြု၍ အမည်ကို ဖော်လျှက် ‘ဦးနာဂ ချမ်းသာပါစေ’ ဟု ဖြစ်စေ၊
‘ဦးနာဂ ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းပါစေ’ ဟုဖြစ်စေ ထိုသူ
၏ချမ်းသာရေး၊ ဆင်းရဲကင်းရေးကို လိုလားသည့် မေတ္တာစိတ်ထား မိမိ
သန္တာန်၌ ဖြစ်ပွားလာအောင် ဆင်ခြင် ပွားများရမည်။

ယင်းသို့ ပွားရာ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်ထားကောင်းခြင်း၊ နှုတ်ပြော ချိုသာ
ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ်ခြင်း၊ အများအကျိုးဆောင်ခြင်း၊ ပေးကမ်း
လှူဒါန်းတတ်ခြင်း၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းခြင်းစသောကောင်းဂုဏ်တို့ကို
ဆင်ခြင်အောက်မေ့၍ ပွားများရမည်။

ထိုသို့ပွားဖန်များလာ၍ အပွားခံပုဂ္ဂိုလ်ကို သေချာစွာ အာရုံပြုလာနိုင်
သောအခါ နာမည်ကို ဖော်တော့ဘဲ ‘ချမ်းသာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ’၊
‘ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းပါစေ’ စသည်ဖြင့် လွယ်ကူသလို
ပွားရမည်။ ‘ဘေးကင်းပါစေ၊ ရန်ကင်းပါစေ၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ
ပါစေ’ စသော စကားများဖြင့်လည်း ပွားများနိုင်သည်။ ပွားစတွင် နှုတ်
ကပါ ရွတ်ဆိုဖို့ လိုကောင်းလိုပေသည်။ ပွားမှု အသားကျလာသောအခါ
စိတ်ဖြင့်သာ ဆင်ခြင်ပွားများရမည်။

တိုးတက်မှု

ဤပထမပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ပွားခြင်းဖြင့် လာမခံရလာ၍
ကြည် လင်မှု၊ ငြိမ်သက်မှု၊ ငြိမ်းအေးမှု၊ ချမ်းသာမှု၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှု၊

ကိုယ် စိတ် နူးညံ့မှု စသည်တို့ကို ခံစားလာရသောအခါ အလားတူပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကို တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး ပြောင်း၍ပွားရမည်။ ဤသို့ဖြင့် မေတ္တာစျာန် သမာဓိကို ရလာနိုင်၏။

ထို ပထမပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးအစားကို ကျေပွန်နိုင်နင်းအောင် ပွားများပြီးမှ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးအစားတို့ကို အစဉ်အတိုင်း ဆက် လက်၍ ပွားရမည်။

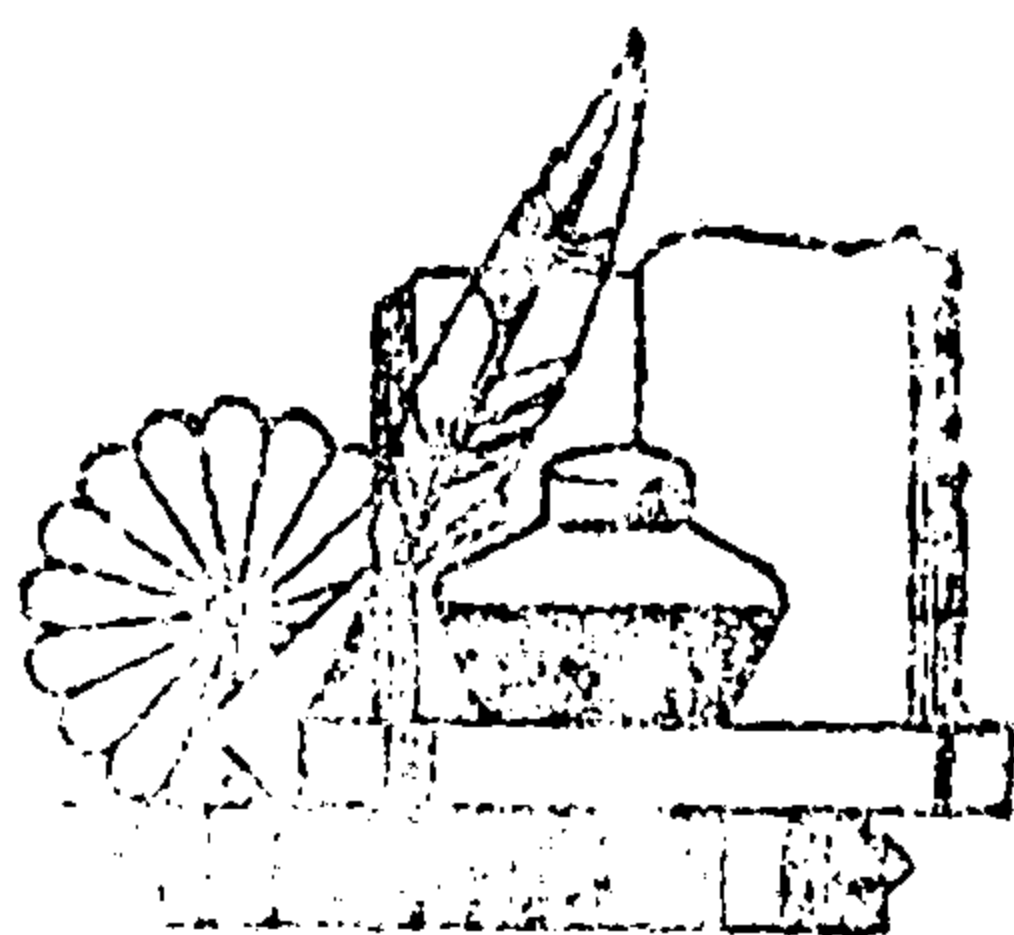
ဩဇာမှ အနာဓိသိ

ထို့နောက်မှ ရပ်ကွက်၊ ကျေးရွာ၊ မြို့နယ်၊ တိုင်း၊ နိုင်ငံပိုင်းခြား ကန့် သတ်လျက် တဖြည်းဖြည်း အပွားခံနယ်မြေကို ချဲ့၍ ချဲ့၍ ပွားသင့်၏။ ထို့နောက်မှ တိုက်ကြီးတစ်တိုက်လုံး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး၊ တစ်စကြဝဠာလုံး၊ တစ်လောကလုံး စသည်ဖြင့်တိုးချဲ့ပွားများလျှင် အပိုင်းအခြားရှိသော ဩဇာ မေတ္တာမှ အပိုင်းအခြားမရှိသော အနာဓိမေတ္တာသို့ ပြောင်းလဲပွားများ ပြီး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိတော်နည်းအတိုင်း အရပ်ဆယ်မျက်နှာကို တစ် မျက်နှာစီ ပိုင်းခြားကန့်သတ်၍ ဒိသာဖရဏမေတ္တာအဖြစ် ပွားများပြီးမှ တစ်လောကလုံးကို ပွားများလျှင်လည်း ပို၍သင့်လျော်ဖွယ်ရှိပါသည်။ ။

ချမ်းမြေ့ရိပ်သာဆရာတော်

(အခြေပျိုးဗုဒ္ဓဘာသာမှ)

မေတ္တသုတ် ရွတ်ဖတ်ရခြင်းအကျိုး

(စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ရွှေဟင်္သာတိုက်သစ် အရှင်ပဏ္ဍိတမောင်
စီရင်အပ်သော မေတ္တသုတ် မြန်မာဌာနာစာအုပ်မှ)

မေတ္တသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်၍ လက်ငင်းဒိဋ္ဌရရှိသောကောင်းကျိုး
ကျေးဇူး အနည်းငယ်မျှကို ထုတ်ဆောင်ပြဦးအံ့။

စာပေထဲ၌သာလျှင် အကျိုးကျေးဇူးများ ရသည်ဟု ရေးသားထားသည်
မဟုတ်။ စာထဲ၌ပါရှိသော ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည်သာလျှင် ထိုထိုသို့သော
ကောင်းကျိုးကျေးဇူးတို့ကို ရကြသည်မဟုတ်။ ငါတို့ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်
လျှင်လည်း ကောင်းကျိုးကျေးဇူးတို့ကို ရကြပေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သော
အားဖြင့် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ကြရမည်။

ကတပရိတ္တဉ္စိ မဟာရာဇ - စသည်ဖြင့်မိလိန္ဒမင်းကြီးအား အရှင်နာဂသိန်
ဟောပြောသော ပရိတ်၏ ကျေးဇူးတို့သည်ကား--

- (က) ပရိတ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သောသူကို ကိုက်လိုသောမြွေသည်
လည်း မကိုက်နိုင်၊ ကိုက်ရန်ဖွင့်သော ပါးစပ်သည် ပိတ်သွား
တတ်၏။ (ဤသို့ဖြစ်သည်ကို အာစေးထည့်သည်ဟု မြွေဘက်
ဆိုင်ရာ လူတို့ ပြောဆိုသုံးစွဲကြ၏။
- (ခ) သူခိုးခားပြုများသည် လက်နက်ကို မြှောက်ချီခြင်းငှာ မစွမ်း
နိုင်၊ ကိုင်စွဲသောလက်နက်ကိုချ၍ ဆွေရင်းမျိုးချာကဲ့သို့
မေတ္တာသက်ဝင် ခင်မင်ကြ၏။
- (ဂ) ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်လျက် နင်းသတ်အံ့
သောငှာ ပြေးလာသောဆင်ပြောင်သည်လည်း အနီးသို့
ရောက်လျှင် ဒေါသကင်းဝေး ငြိမ်းအေး ချမ်းမြေ့ခြင်း
ဖြစ်တတ်၏။

- (ဃ) အလှူပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော မီးပုံကြီးသည် လည်းအနီးသို့ရောက်သောကာလ ငြိမ်းအေးခြင်းသို့ရောက်၍ အပူရှိန် ကင်းပျောက်တတ်၏။
- (င) လတ်တလော သေစေတတ်သောအဆိပ်ကို စားမျှမိသော် လည်း အဆိပ်မဖြစ်သည်သာမက ရောဂါကင်းကြောင်း ဆေးကောင်း အဖြစ်သို့သော်လည်း ရောက်၏။ အာဟာရ သော်လည်း ဖြစ်၏။
- (စ) သတ်ဖြတ်လိုသော သူသတ်သမား သည်လည်း အနီးသို့ ရောက်လျှင် အစေခံ ကျေးကျွန်အဖြစ်သို့ပင် ရောက်တတ်၏။
- (ဆ) ကျော့ကွင်းကို နင်းမိသော်လည်း ချည်နှောင်မိခြင်းမရှိတတ် ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

ပရိတ်အကျိုးပြု သပြေကန်ဝတ္ထု

မေတ္တသုတ်ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြ၍ ကျေးဇူးခံစားကြရ သော ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌဓမ္မ ဝတ္ထုသက်သေတို့သည်လည်း များလှ၏။ အချို့ကို ပြဦးအံ့။

နှစ်ကာလများစွာကြီးမကြာမီက ရန်ကုန်အရှေ့ သပြေကန်အနီး သပြေ ကုန်းကျောင်းသည် အလွန်ကြမ်းသည့်ပြင် သံဃာများ မကြာခဏ ဖျားနာ ကြ၏။ ရံခါရံခါ အပုပ်နံ့ လည်းနံ၏။ ဘုန်းကြီးတစ်ဆက် ပြန်တော်မူပြီး နောက် ကျောင်းထိုင်မည့် ဘုန်းကြီးသစ်သည် ဤသတင်းကို ကြားနှင့်သော ကြောင့် ကျောင်းအာရပ်တွင်းသို့ မဝင်မီကပင် မေတ္တသုတ်ကိုရွတ်၏။ ကျောင်းသို့ရောက်သည့်အခါလည်း ရွတ်၏။ မပြတ်မပြတ် မေတ္တသုတ်ကို ရွတ်ရာ ၎င်းဘုန်းကြီး တစ်လက်ထက်လုံး ဘေးဥပဓိ အန္တရာယ် အဖျား အနာ စသည် ကင်းရှင်း၍ ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးရလေသည်။

ပရိတ်အကျိုးပြု သုံးခွ ဝတ္ထု

ပဲခူးမြို့ ရွှေအောင်ရွေး ဆရာတော်သည် ငယ်စဉ်က သုံးခွ မဟာဝုန် တော်ရသို့ ခေတ္တ ရောက်သွားကြရာ ထိုအခါက မဟာဝုန်တော်ရ၌ အခြောက်အလှန့်အားကြီး၍ လွန်စွာကြမ်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် ရွှေအောင် ရွေး ဆရာတော် စသော ခရီးသွားသံဃာတော်များသည် မေတ္တသုတ်ပရိတ်

တော်ကိုရွတ်လျက် ကျောင်းအာရာမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားကြ၏။ ညထိုင်းလည်း ရွတ်ကြ၏။ ညအိပ်ပျော်သောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အနီးသို့လာ၍ ယခုမှမိတ်ဆွေကောင်းကို တွေ့ရသည်ဟု ပြောသတတ်။ အခြောက်အလှန့် လွတ်ကင်း၍ ချမ်းသာစွာနေခဲ့ရသည်ဟူ၏။

ပရိတ်အကျိုးပြု ပရက္ကမချောင် ဝတ္ထု

စစ်ကိုင်းမြို့ ရွာထောင်ရွာ ပန်းထိမ်ကျောင်းကြီး၌ ၁၃၀၂-ခုနှစ်၌ သက်တော် ၈၇-နှစ်ရှိတော်မူမှ ပျံလွန်တော်မူသော ဖန်းထိမ်ကျောင်းဆရာ တော် ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် မိန့်ကြားတော်မူဖူးသည်မှာ--

“ဘုန်းကြီးကလေး-မေတ္တသုတ်ကို ဂရုပြု၍ရွတ်၊ ခရီးသွားလိုလျှင် သွား မည့် ခရီးကိုမှန်း၍ရွတ်၊ သွားမည့်ကျောင်း၊ နေမည့်ကျောင်းကိုမှန်း၍ရွတ်၊ အာရာမ်တွင်းသို့ မဝင်မီ အဝင်စက ရပ်၍ရွတ်၊ ကျုပ်ဒီကျောင်းမှာနေရ အောင် ပရက္ကမချောင်ကလာခါနီးမှာ မလာမီ မေတ္တသုတ်ကို ရွတ်ခဲ့၏။ လာသောအခါ ကျောင်းအာရာမ်ပေါက်က ရပ်၍ရွတ်၏။ ကျောင်းပေါ် ရောက်သောအခါလည်း ရွတ်၏။ မပြတ် ရွတ်သဖြင့် ကျောင်း အာရာမ် တွင်းရှိ ရုက္ခစိုးများ ကျုပ်ကို ဘေးရန်ကုန်ဆီး၍ စောင့်ရှောက်တဲ့အခါ ပေါင်း တော်တော်များပြီ” ဟု မိန့်တော်မူဖူးလေသည်။

ပဲခူး ကြွေတံတိုင်းကျောင်း၌ ဟိမ္မလာရုံစည်တီးဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မေတ္တသုတ်ပရိတ်တော်ကြောင့် အန္တရာယ်ကင်းရှင်းသော သာဓက၊ ငှက် လက်မြို့ ကြို့ပင်ကျောင်း ဆရာတော် ဦးလက္ခဏ၏ မေတ္တသုတ် ပရိတ်တော် ကြောင့် အန္တရာယ်ကင်းရှင်းသော သာဓကဝတ္ထုတွေများစွာရှိသော်လည်း ယုံကြည်ဖွယ် သာဓက ရလောက်ပြီဖြစ်၍ မခွဲတော့ပြီ။

အနည်းငယ်မျှ ထုတ်ပြအပ်သော် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ် ရသော ကောင်းကျိုးကျေးဇူးနှင့် လက်ဝင်းဒိဋ္ဌ ကျေးဇူးခံစားရသော ဝတ္ထု သာဓကတို့ကို ယုံယုံကြည်ကြည် မှတ်သား၍ မေတ္တသုတ်ကို ဂရုပြုကာ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်နိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

ဤဝတ္ထုများသည် ရဟန်းတော်များ၏ ဝတ္ထုသက်သေများဖြစ်သော် လည်း လူများ၌ ဤအကျိုးကျေးဇူးမျိုးကို မရသည်မဟုတ်၊ လူများရွတ် ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လျှင် လူများရမည်သာ ဖြစ်သည်။

အရှင်ပဏ္ဍိတထေရ်

ဒုတိယ အကြိမ်

မေတ္တသုတ် ပါဠိတော်

၁။ ယဿာ နုဘာဝတော ယက္ခာ၊
နေဝ ဒဿေန္တိ ဘိသနံ။
ယမိ စေဝါ နယုဉ္ဇန္တော၊
ရတ္တိန္တိဝ မ-တန္တိတော။

၂။ သုခံ သုပတိ သုတ္တောစ၊
ပါပံ ကိပ္ပိ န ပဿတိ။
ဝေ မာဒိ ဂုဏပေတံ၊
ရိတ္တံ တံဘဏာမ ဟေ။

၃။ ကရဏီယ မတ္တကုသလေန၊
ယန္တိ သန္တိ ဒိ အဘိသမေစ္စ။
သက္ကော ဥဇ္ဇေ သု ဟုဇ္ဇေ၊
သုစစော စဿ မုဒု အနတိမာနိ။

၄။ သန္တုဿကော စ သု ဘရော စ၊
အပ္ပကိစ္စော စ သလ္လဟုကဝုတ္တိ။
သန္တိန္ဒြိယော စ နိပကော စ၊
အပ္ပဂတ္တော ကုလေသု န နုဂိဒ္ဓေါ၊

၅။ နစ ခုဒ္ဒမာစရေ ကိပ္ပိ၊
ယေန ဝိညူ ပရေ ဥပဝဒေယျ။
သုခိနောဝ ခေမိနော ဟောန္တု၊
သဗ္ဗသတ္တာ ဘုဝန္တု သုခိတတ္တာ။

၆။ ယေ ကေစိ ပါဏ ဘူတတ္ထိ၊
တဿ ဝါ ထာဝရာဝ နဝသေဿ။
ဒိဃာ ဝါ ယေဝ မဟန္တာ၊
မဇ္ဈိမာ ရဿကာ အဘုက ထူလာ။

- ၇။ ဒိဋ္ဌာဝါယေဝ အဒိဋ္ဌာ၊
 ယေဝ ဒုရေ ဝသန္တိ အဝိဒုရေ။
 ဘူတာဝ သမ္ဘဝေသီဝ၊
 သဗ္ဗသတ္တာ ဘဝန္တိ သုခိတတ္တာ။
- ၈။ န ပရော ပရိနိကုပ္ပေထ၊
 နာတိမညေထ ကတ္ထစိ န ကိဉ္စိ။
 ဗျာရောသနာ ပဋိဃ သည၊
 နာည မညဿ ဒုက္ခမိစ္ဆေယျ။
- ၉။ မာတာ ယထာ နိယံ ပုတ္တ၊
 မာယုသာ ဧကပုတ္တ-မနုရက္ခေ။
 ဧဝံမိ သဗ္ဗ ဘူတေသု၊
 မာနသံ ဘာဝယေ အပရိမာဏံ။
- ၁၀။ မေတ္တုဉ္စ သဗ္ဗလောကသ္မိံ၊
 မာနသံ ဘာဝယေ အပရိမာဏံ။
 ဥဒ္ဓံ အဓော စ တိရိယဉ္စ၊
 အသမ္မာဓံ အဝေရ မ သပတ္တံ။
- ၁၁။ တိဋ္ဌံ စရံ နိသိန္နောဝ၊
 သယာနော ယာဝတာဿ ဝိတမိဒ္ဓေါ။
 ဧတံ သတိံ အဓိဋ္ဌေယျ၊
 ဗြဟ္မမေတံ ဝိဟာရ မိမေဟု။
- ၁၂။ ဒိဋ္ဌိဉ္စ အနု ပဂ္ဂမ္မ၊
 သီလဝါ ဒဿနေန သမ္ပန္နော၊
 ကာမေသု ဝိနယ ဂေဓံ၊
 နဟိ ဇာတုဂ္ဂုဋ္ဌသေယျ ပုနရေတိ။ ။

မေတ္တသုတ် အနက်

၁။ ယဿ၊ အကြင် မေတ္တသုတ်၏။ အာနုဘာဝတော၊ အာနုဘော်ကြောင့်။ ယက္ခာ၊ ဘီလူးတို့သည်။ ဝါ၊ ဘုမ္မစိုးနတ်တို့သည်။ ဘိသနံ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်သောအဆင်းကို။ နေဝ ဒဿန္တိ၊ မပြဝံ့ကုန်။ ယမ္ပိစေဝ-ယမ္ပိစ ဧဝ၊ အကြင် မေတ္တသုတ် ပရိတ်တော်ကိုသာလျှင်။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်၌လည်းကောင်း။ ဒီဝံ၊ နေ့၌လည်းကောင်း။ အတန္တိတော၊ မပျင်းရိသည်ဖြစ်၍။ နယုဉ္ဇန္တော လုံ့လပြုသောသူသည်။

၂။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သုပတိ၊ အိပ်ရ၏။ သုတ္တောစ၊ အိပ်ပျော်သော်လည်း။ ကိန္တိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော။ ပါပံ၊ မကောင်းသော အိပ်မက်ကို။ နပဿတိ၊ မမြင်မက်။ ဧဝမာဒိ ဂုဏူပေတံ၊ ဤသို့အစရှိသော ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံသော။ တံပရိတ္တံ၊ ထိုမေတ္တသုတ်ပရိတ်တော်ကို။ ဟေ၊ အရှင် သူတော်ကောင်းတို့။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဘဏာမေ၊ ရွတ်ဆိုကြကုန်အံ့။

၃။ သန္တံ၊ ငြိမ်းအေးချမ်းသာသော။ ယံပဒံ၊ အကြင် အသင်္ခတဓာတ် နိဗ္ဗာန်မြတ်သည်။ အတ္ထိ၊ သဘာဝအားဖြင့် ထင်ရှားရှိ၏။ တံပဒံ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်ဓာတ်မြတ်ကို။ အဘိသမေစ္စ၊ လောကီ လောကုတ္တရာ ပညာဖြင့် သိမြင်ထင်ရောက်၍။ ဝိဟရန္တေန၊ နေလိုသော၊ အတ္တကုသလေန၊ မိမိ၏ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ၂-ဖြာသော အကျိုးစီးပွား၌ လိမ္မာသော အမျိုးကောင်းသားသည်။ ဧဝံ ဝုစ္စမာနံ၊ ဤပြဆိုလတ္တံ့သော နည်းလမ်းကို။ ကရဏီယံ၊ လိုက်နာအားထုတ်ပြုလုပ်အပ်၏။ သက္ကောစ၊ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိမြင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ သုဟုဇ္ဇစ၊ ကိုယ်၊ နှုတ် ၂-တန် ဖြောင့်မှန် ရိုးသားသည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ သုဟုဇ္ဇစ၊ စိတ်ထားစိတ်ဟန် ဖြောင့်မှန်သည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ သုဝေစာစ၊ ပြောဆိုဆုံးမ လွယ်သည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ မုဒုစ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ရှိသည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ အနတိ မာနိစ၊ ဇာတိဂေါတ္တ စသည်တို့ဖြင့် မြင့်မောက်လွှမ်းမိုးသော မာနမရှိသည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၄။ သန္တုဿကောစ၊ ရသမျှနှင့် မျှတရောင့်ရဲသည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ သုဘရောစ၊ လုပ်ကျွေးမွေးမြူလွယ်သည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ အပ္ပကိစ္စောစ၊ သင်္ကန်းချုပ်ခြင်းစသော မလွဲသာမှု နည်းပါးသော ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိသည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ သလ္လဟုက ဝုတ္တိစ၊ ပစ္စည်းမများပေါ့ပါးသော အသက်မွေးခြင်းရှိသည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ သန္တိန္ဒြိ

ယောစ၊ ငြိမ်သက်တည်ကြည်သော လူ့ခြေရှိသည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။
 နိမ္မိတောစ၊ လိမ်မာထက်သန် သိမြင်တတ်သောဉာဏ်ရှိသည်လည်း။ အဿ၊
 ဖြစ်ရာ၏။ အပ္ပဂစ္ဆောစ၊ ကြမ်းတမ်းသော ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်မရှိသည်လည်း။
 အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ကုလေသု၊ ဒကာ ဒကာမတို့၌၊ အနုနုဂိဇ္ဈောစ၊ ကပ်ငြိ
 တွယ်တာမှု မရှိသည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၅။ ယေန၊ အကြင်ဒုစရိုက်မှုကြောင့်၊ ဝိည၊ သိ ကြား လိမ္မာ ဉာဏ်
 ပညာရှိကုန်သော။ ပရေ၊ သူတစ်ပါးတို့သည်။ ဥပဝဒေယျ၊ ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲပြော
 ဆိုကုန်၏။ ခုဒ္ဒ၊ သေးငယ်ယုတ်ညံ့သော။ တံ၊ ထိုဒုစရိုက်မှုကို။ ကိဉ္စိ၊
 အနည်းငယ်မျှပင်ဖြစ်သော်လည်း။ နစ အာစရေ၊ မပြုမလုပ်ရာ။ သဗ္ဗသတ္တာ၊
 ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါ ဟူသမျှတို့သည်။ သုခိနောဝါ၊ ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်း
 နှင့် ပြည့်စုံကြကုန်သည်လည်းကောင်း။ ခေမိနောဝါ။ ဘေးရန်ဥပဒွပ်မရှိ
 ကုန်သည်လည်းကောင်း။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။ သုခိတတ္တာ၊
 ချမ်းသာခြင်းသို့ရောက်သော စိတ်ရှိကြကုန်သည်။ ဘဝန္တု၊ ဖြစ်ကြပါစေ
 ကုန်သတည်း။

၆။ ယေကေစိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ပါဏဘူတာ၊ ပါဏဟုဆိုအပ်
 သော သတ္တဝါတို့သည်။ ဝါ-ပါဏဘူတာ၊ ထွက်သက်ဝင်သက် ရှိသော
 ပစ္စ ဝေါ ကာရသတ္တဝါ၊ ထွက်သက်ဝင်သက်မရှိသောစတုဝေါကာရ၊ ဧက
 ဝေါကာရ သတ္တဝါတို့သည်။ အတ္တိ-သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ လူမေပိ သဗ္ဗသတ္တာ၊
 ဤအလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း။ သုခိတတ္တာ၊ ချမ်းသာခြင်းသို့
 ရောက်သောစိတ် ရှိကုန်သည်။ ဘဝန္တု၊ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။ အနဝ
 သေသာ၊ အကြွင်းမရှိကုန်သော။ ယေ တသာဝါ၊ အကြင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်
 လန့်တတ်သောပုထုဇဉ်သေက္ခသတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း။ ယေထာဝရာ
 ဝါ၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိသော အကြင်ရဟန္တာ သတ္တဝါတို့သည်
 လည်းကောင်း။ ယေဒီဃာဝါ၊ အကြင်ရှည်ရှိသော ကိုယ်ရှိသော မြွေ၊ နဂါး
 စသော သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း။ ယေ မဟန္တဝါ၊ ကြီးမားသောကိုယ်
 ရှိသော အကြင် လိပ်၊ ဆင်၊ အသူရိန် စသောသတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း။
 ယေ မဇ္ဈိမာဝါ၊ အလယ်အလတ်ဖြစ်သော ကိုယ်ရှိသည့် အကြင် ကျွဲ၊ နွား၊
 မြင်း စသောသတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း။ ယေ ရဿကာဝါ၊ တိုသော
 ကိုယ်ရှိသော အကြင် ကြက်၊ ငှက်စသော သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း။
 ယေ အဏုကာဝါ၊ သေးငယ်လှစွာသောကိုယ်ရှိသော အကြင် ရေပိုး၊ ရေမွှား
 စသောသတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း။ ယေ ထူလာဝါ၊ ပြည့်စုံ ဝန်းဝိုင်း

သော အကြင်ငါး၊ လိပ်၊ ခရ၊ ယောက်သွားစသော သတ္တဝါတို့သည် လည်းကောင်း။

၇။ ယေ ဒိဋ္ဌာဝါ၊ မိမိ၏မံသစက္ခုဖြင့် မြင်ဖူးသော အကြင်သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း။ ယေ အဒိဋ္ဌာဝါ၊ မိမိ၏ မံသစက္ခုဖြင့် မမြင်ဖူးသော အကြင်သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း။ ဒုရေ၊ ဝေးသောအရပ်၌။ ဝသန္တိ၊ နေကြကုန်သော။ ယေသတ္တာဝါ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည် လည်းကောင်း။ အဝိဒ္ဓရေ၊ နီးသောအရပ်၌။ ဝသန္တိ၊ နေကြကုန်သော။ ယေသတ္တဝါ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း။ (တစ်နည်း၊ ဝါကျခွဲ၍ အစိတ်စိတ် မြန်မာပြန်လျှင်) ဒုရေ၊ ဝေးသောအရပ်၌။ ယေ သတ္တာ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ ဝသန္တိ၊ နေကြကုန်၏။ အဝိဒ္ဓရေ၊ နီးသောအရပ်၌။ ယေသတ္တာ၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည်။ ဝသန္တိ၊ နေကြကုန်၏။ အနဝသေသာ၊ အကြွင်း မရှိကုန်သော။ ဣမေပိ သဗ္ဗသတ္တာ၊ ဤအလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့သည်လည်း။ သုခိတတ္တာ၊ ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်သော စိတ်ရှိကြကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။ (ဟူ၍လည်း ဤဒုက်ကို ပြန်ဆိုနိုင်သေး၏။) ယေဘူတာဝါ၊ ဘဝစက်၌ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော အကြင်ရဟန္တာ သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း။ ယေသမ္ဘဝေသိဝါ၊ ဘဝသစ်၌ဖြစ်ဦးမည့် အကြင် ပုလုဇဉ်သေက္ခသတ္တဝါ တို့သည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ သန္တိ၊ ရှိကြကုန်၏။ ဣမေပိ သဗ္ဗသတ္တာ၊ ဤအလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း။ သုခိတတ္တာ၊ ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်သော စိတ်ရှိကြကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

၈။ ပရော၊ တစ်ပါးသောသူသည်။ ပရံ၊ တစ်ပါးသေသူကို။ န နိကုပ္ပေထ၊ အမျက်မထွက်ပါစေနှင့်။ ကတ္တစိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စဌာန၌။ နံ၊ ထိုတစ်ပါးသောသူကို။ ကိဉ္စ၊ အနည်းငယ်မျှ။ ဗျာရောသနာယ၊ ဖောက်ပြန်သော ကာယကံ၊ ဝစီကံတို့ဖြင့် ချုပ်ချယ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ ပဋိသသညာယ၊ ဖောက်ပြန်သောအား ရန်ငြိုးထားသောစိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ နာတိမညေထ၊ မထေမဲ့မြင် မပြုပါစေနှင့်။ အညမညဿ၊ အချင်းချင်း၏။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲကို။ န ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုမရှိပါစေနှင့်။

၉။ မာတာ၊ မွေးသည့် မိခင်သည်။ နိယံပုတ္တံ၊ မိမိ၏ သားရင်းဖြစ်သော။ ဧကပုတ္တံ၊ တစ်ယောက်တည်းသော သားကို။ အာယုဿ၊ အသက်အတွက်ကြောင့်။ အနုရက္ခေ ယထာ၊ အစဉ်စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့။ ဧဝမ္ပိ၊ ထို့အတူသာလျှင်။ သဗ္ဗဘူတေသု၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၌။ အပရိ

မာဏံ၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော။ မာနံ၊ မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကို။ ဘာဝဿေ၊ ပွားများစေရာ၏။

၁၀။ ဥဒ္ဓံ၊ အထက်လောက အရူပဘဝ၌လည်းကောင်း။ အဓော၊ အောက်ပိုင်းလောက ကာမဘဝ၌လည်းကောင်း။ တိရိယံ၊ အလယ်လောက ရူပဘဝ၌လည်းကောင်း။ သဗ္ဗလောကသ္မိံ၊ အလုံးစုံဖြစ်သောလောက၃-ပါး၌။ အသမ္မာဓံ၊ အပိုင်းအခြားကင်း ကျဉ်းမြောင်းခြင်းမရှိသော။ အဝေရံ၊ အကြားအကြား၌ ဝေရစေတနာကင်းသော။ အသပတ္တံ၊ ဗဟိဒ္ဓ ရန်သူဟူ၍ မရှိသော။ အပရိမာဏံ၊ အတိုင်းအရှည် မရှိသော။ မေတ္တံ၊ ချစ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော။ မာနံ၊ စိတ်ကို။ ဘာဝဿေ၊ ပွားစေရာ၏။

၁၁။ တိဋ္ဌံ-တိဋ္ဌန္တောဝါ၊ ရပ်သော် လည်းကောင်း၊ ရပ် လျက် လည်းကောင်း။ စရံ-စရန္တောဝါ၊ သွားသော်လည်းကောင်း၊ သွားလျက်လည်းကောင်း။ နိဿိန္တောဝါ၊ ထိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ထိုင်လျက်သော်လည်းကောင်း။ သံယာနောဝါ၊ အိပ်သော် လည်းကောင်း၊ အိပ် လျက် လည်းကောင်း။ ယာဝတာ၊ အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ ဝိတမိဒ္ဓေါ၊ ဝိုက်မြည်းခြင်းကင်းသည်။ အဿ၊ ဖြစ်၏။ တာဝာ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဧတံသတိံ၊ ထိုမေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော သတိကို။ အဓိဋ္ဌေဿ၊ ဆောက်တည်ရာ၏။ ဣဓ ဤဘုရား၏သာသနာတော်ကြီး၌။ ဧတံဝိဟာရံ၊ မေတ္တာနှင့် မကင်းသော ထိုသတိနှင့် နေခြင်းကို။ ဗြဟ္မံ၊ မြတ်သော။ ဝိဟာရံ၊ နေခြင်း ဟူ၍။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘုရားရှင်တို့သည်။ အာဟု၊ ဟောတော်မူကြ ကုန်ပြီ။

၁၂။ သော၊ ထိုမေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကြိုးပမ်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် သည်။ ဒိဋ္ဌိဉ္စ၊ အတ္တဒိဋ္ဌိသို့လည်း။ အနုပက္ခမ္မ၊ မကပ်မရောက်မူ၍။ သီလဝါ၊ လောကုတ္တရာ သီလရှိသည်ဖြစ်၍။ ဒဿနေန၊ သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ်နှင့်။ သမ္မန္နော၊ ပြည့်စုံလျက်၊ ကာမေသု၊ ကာမဝတ္ထုတို့၌။ ဂေဓံ၊ တောင့်တ မက်မော တွယ်တာ တပ်မက်ခြင်း သဘောကို။ ဝိနယ၊ ပယ်ဖျောက်၍။ ဇာတု၊ စင်စစ်။ ပုန၊ နောက်တစ်ဖန်။ ဂဇ္ဈေသေယျံ၊ မိခင်၏ ဝမ်းတွင်း၌ ကိန်းနေခြင်းသို့။ နဓတိ၊ မရောက်ရပေတော့အံ့။ ။

ဂါထာ ပရိတ်တော်များနှင့် ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်များ

* မြတ်မင်္ဂလာ စာစောင်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ဆောင်းပါးများ
ကို စုစည်းထုတ်ဝေသည်။

* လက်တွေ့ အသုံးဝင်သော၊ တန်ဖိုးရှိသော၊ လက်စွဲပြုသင့်
သော ဆောင်းပါးများ ပါဝင်သည်။

ပရိတ်တန်ခိုး

ပရိတ် အရံအတားပြုသောသူကို ကိုက်လိုသောမြေသည်
မကိုက်ဝံ့ ။ ဟင်းလင်းပွင့်သော မြေခံတွင်းသည် ပိတ်သွား၏။
ခိုးသူတို့၏ မြှောက်ချီရွယ်မိုးထားသော တင်းပုတ်သည်လည်း
ရိုက်နှက်ရန် မဖြစ်မြောက်နိုင်။ ထိုတင်းပုတ်ကိုင်သူတို့သည်
တင်းပုတ်ကို လှုတ်ချ၍ချစ်ခင်လာကြကုန်၏။ မုန်ယိုနေသော
ဆင်ပြောင်ကြီးသည်လည်း ထိုးရန်လာပြီးမှ ဖယ်ခွာသွား၏။
ပြောင်ပြောင်တောက်သော မီးပုံကြီးသည်လည်း အနီးသို့
ရောက်သော် ငြိမ်းသွား၏။ အဆိပ်ကိုစားမိလျှင်လည်း ထို
အဆိပ်သည် ဆေးဖြစ်သွား၏။ သတ်လို၍ အနီးသို့ရောက်
လာသော သူသတ် သမားတို့သည်လည်း ကျန်အဖြစ်သို့
ရောက်သွားကုန်၏။ နင်းမိသော ကျော့ကွင်းသည်လည်း
မဖွဲ့မိချေ။

(မိလိန္ဒ မင်းကြီးအား အရှင် နာဂသေန မိန့်ကြားချက်)

(မိလိန္ဒပဉ္စ ကျမ်းမှ)